

A szent sátor szimbólumai Tartalomjegyzék

A szent sátor szimbólumai - bevezetés

- A húsvéti bárány (Páskabárány) - 1. rész
- Egy biztos vezető - 2. rész
- A szent sátor építői - 3. rész
- Izráel önkéntes adakozása a Szent Sátor építésére - 4. rész
- A váltságdíj - 5. rész
- Hol lakik a jó Isten? - 6. rész
- A pitvar (előudvar) - 7. rész
- Az ajtó - 8. rész
- Az égőáldozati vagy rézoltár - 9. rész
- Az értékes vér - 10. rész
- A nagy engesztelési nap - 11. rész
- A két kecskebak - 12. rész
- A réz mosdómedence - 13. rész
- Az arany ház - 14. rész
- A szent sátor takarói - 15. rész
- Az arany illatáldozati oltár - 16. rész
- "Van oltárunk" - 17. rész
- A szent kenyerek asztala - 18. rész
- Az arany gyertyatartó - 19. rész
- A szent sátor függönyei (kárpitja) - 20. rész
- A szentek szentje - 21. rész
- Az engesztelés födele, vagy a kegyelem széke - 22. rész
- A nagyszabású meghívás - 23. rész
- Isten a frigyláda által nyilvánítja ki hatalmát - 24. rész

- Mit mondhat számunkra ma a frigyláda? - 25. rész
- A manna arany korsó - 26. rész
- Áron kivirágzott vesszője I. - 27. rész
- Áron kivirágzott vesszője II. rész - 28. rész
- Áron kivirágzott vesszője III. rész - 29. rész
- A Törvénytáblák (vagy a Szövetség táblái) - 30. rész
- A kerubok - 31. rész
- A szent sátor felállítása - 32. rész
- A szent kenet olaja - 33. rész
- Izráel főpapja - 34. rész
- Az efód - 35. rész
- Dicsőséges és ékes ruhák - 36. rész
- A szentély papjai - 37. rész
- A papok felszentelése - 38. rész
- A szent sátor költöztetése - 39. rész

A szent sátor szimbólumai - bevezetés

Bevezetés

Több mint ötven évvel ezelőtt, közvetlenül megtérésem után, egy angol prédikátor jött a gyülekezetünkbe, és kezében tartotta előadása témájának, a szent sátorok modelljét, amely nagy benyomást tett rá, és felejthetetlen maradt számomra. Később kezembe került Kargelnek, a mennoniták prédikátorának "Fény az árnyékból" című könyve, amely megbarátkoztatott engem az ószövetség előképeivel. Ugyanakkor James Smith írása is serkentőleg hatott rám a Szentírás szimbólumaira vonatkozólag. Így bontakoztak ki bennem hitéletem kezdetével egyidejűleg a szent sátor egyszerű igazságai, és ezen keresztül egyre jobban megismertem és megszerettem az Urat. A szent sátorról szóló tanulmányunkban magát az Urat keressük, ez a törekvésünk a most következő elmélkedéseinkben. Ez kötelességünk is, mert maga az Úr parancsolta: "Tudakozzátok az Írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van az örök életetek. És ezek azok, amelyek tanúskodnak rólam" /Jn 5,39/. Hogy milyen nagy jelentőséget tulajdonított az Úr az ószövetségi iratoknak, azt láthatjuk az emmausi tanítványokkal folytatott beszélgetésből is: "És Mózesről kezdve valamennyi prófétán át megmagyarázta mindazt, ami az Írásokban róla szól" /Lk 24,27/. Más szavakkal: Bizonyítást tett önmagáról az Ószövetség alapján. Ezzel azt is bizonyította, hogy a mózesi könyvek éppen róla beszélnek. A szent sátorról szóló tárgyalásunk célja és szándéka az, hogy abban megkeressük és meg is találjuk az Urat. Minden helyiségben ott van Ő: az udvarban, mint aki értünk meghalt és feltámadott; a szentélyben mint főpapunk, aki él és esedezik érettünk /Zsid 7,25b/, és a szentek szentjében pedig mint az, aki a trónon ül /Jel 5,13b/, mindent irányít és uralkodik minden felett, de meg is ítél mindenedet /2Tim 4,1/. Dolmannak van egy ismert könyve, amelynek találó címet választott: "Jézus a szent sátorban". Igen, az Úr ott van a szent sátorban. Sajnálatos tény, hogy Isten gyermekei közül sokan, mert nem zsidók, elmennek a szent sátor mellett, mert úgy gondolják, hogy ez kevésbé építő. Ezek az olvasók azonban elfelejtik, hogy az ószövetség az Úrnak és apostolainak a Bibliája volt, abban éltek, és abból prédikáltak.

A jobb érthetőség és az összefüggések érdekében rövid áttekintést nyújtunk Izráel történetéről és kiválasztásáról. Izráel népének gyökere Ábrahámban található, akit Isten kiválasztott magának, és a káldabeli Úr városából Kánaán földjére vezetett, ahol mint idegen és vándor élt. A Józsué 24,2-ben ezt olvassuk: "A folyóvízen túl éltek egykor ősatyjaitok: Táré, Ábrahámnak és Náhornak atyja, és idegen isteneknek szolgáltak". Mózes így szól az 5Mózes 26,5-ben Ábrahám eredetéről: "Apám bolyongó arám volt, aki lement Egyiptomba, és jövevény volt ott kevesedmagával". Isten mindig a jelentéktelenekeket és a senkiket választja ki, hogy azokból a maga tiszteletére valakiket formáljon /1Kor 1,27/. Vigasztalás ez mindnyájunk számára, akik meg vagyunk győződve, hogy semmik vagyunk. Az 1Mózes 15,9-21 szerint Isten megmutatta Ábrahámnak látomásban, hogy utódai idegen országba jutnak, és ott szenvednek majd, mint egy tüzes kemencében. Ugyanakkor azonban azt is megígérte, hogy kivezeti onnan őket, és nekik adja azt a földet, ahol most Ábrahám, mint idegen tartózkodik. Józsefnek Egyiptomba történő eladásával /1Móz 37/ kezdődött a "kemence" begyűjtása /Zsolt 105,17-19/, hasonlóan a három ifjúhoz Babilonban /Dán 3/. Egyiptomban később Jákób egész házára nagy szükség és nyomorúság következett, és a kezdeti nagy előnyöket csakhamar követte az olvasztótégely mellett, hogy megtisztítsa az ezüstöt /Mal 3,3/. Mindaz, amit Isten cselekszik, szeretetből történik, hasznunkra, megszentelődésünkre, átfর্মálódásunkra. Népére csak addig enged megpróbáltatást, amíg azt szükségesnek tartja. Talán az olvasók között is vannak olyanok, akiknek nehéz úton kell menniök, ezek tanulják meg, hogy olvastónk a hőséget egyetlen fokkal sem emeli a szükségesnél magasabbra, csak addig, míg a kemencéből salak nélkül folyik ki az ezüst /Zsid 12,7-11/.

A 2 Mózes 3,7-8-ban olvassuk a következőt: "Láttam az én népem nyomorúságát, mely Egyiptomban van, és meghallgattam sanyargatóik miatt való kiáltásukat, mert ismerem szenvedésüket; leszálok, hogy megszabadítsam az egyiptomiak kezéből, és elvigyem őket a földről egy jó és tágas földre, tejfel és mézzel folyó földre". Isten szívét mélyen megindította népének nyomorúsága. Figyeljük csak meg: hallotta, látta, ismerte, lejött, kivezette, megmentette őket, és tejet, mézet adott nekik. Milyen szerető Istenünk és Atyánk van mindnyájunknak! Szeretetének mily nagy folyama ömlik a szorongatottak számára.

A 10. vers szerint Isten Mózeset választotta eszközzül Izráel kivezetéséhez, és ezt mondja neki: "Most azért eredj, elküldelek a fáraóhoz, hogy kihozd az én népem, az Izráel fiait Egyiptomból". A 2Mózes 4,14-16-ból tudjuk, hogy Isten segítőársat adott Áronban Mózesnek. Mindketten Isten megbízásából, isteni paranccsal mennek a fáraóhoz: "Engedd el népem, hogy nekem szolgáljanak a pusztában". Mindjárt itt a kezdetben megtudjuk, Isten azért vált meg embereket, hogy Neki szolgáljanak. Mindannyian felismertük már ezt? A fáraó makacsul vonakodott Istennek engedelmessé válni, és azt mondta: "Kicsoda az Úr, hogy szavára hallgassak, és elbocsássam a népet?" /2Móz 5,2/. A fáraó megkeményítette szívét Istennel szemben, és mivel nem engedte Izráelt kivonulni, Isten súlyos ítéletcsodákkal kényszerítette őt engedelmességre. Egyszer, a jégesőnél, mintha engedne a fáraó, és beismeri: "vétkeztem". Amint Mózes közbenjárására megszűnt az ítélet, kitént, hogy a fáraó bűnbánata látszat volt. Sajnos, a fáraónak ma is van sok ilyen követője. Kilenc, egyre súlyosabb ítélet sújtotta a fáraót és népét, de a király újból és újból ellenállt az Úrnak. Milyen balga is a tehetetlen ember, hogy megpróbál ellenállni a mindenható Istennek! Nem kell a mi Urunknak ma is sok embert keményen megfenyíteni, míg végül tiszteletet ad neki és meghajlik előtte? Végül azt mondja az Úr Mózesnek: "Még egy csapást hozok a fáraóra és Egyiptomra, azután elbocsát titeket" /2Móz 11,1/. Ezzel a tizedik csapással folytatjuk elmélkedésünket, amelyik nagyon megrendítő és tanulságos.

A húsvéti bárány (Páskabárány) - 1. rész

/2 Mózes 12/

A tizedik csapás volt a legsúlyosabb, amelyet Istennek a fáraóra, a kemény nyakú királyra és annak népére küldenie kellett, és magát a királyt is nagyon érzékenyen érintette. Nemcsak elengedte Izráelt, hanem igyekezett ki is űzni az országból. Felismerte, örültség Isten ellen harcolni, és észrevette, hogy ez az ő és népe romlását jelenti. Kérjük, olvassa el mindenki az 1Mózes 11-12 fejezeteket, így elhagyhatjuk a hosszabb leírást.

Időzzünk egy kicsit a tizedik csapásnál és a húsvéti báránynál, mert jelképes értelemmel bírnak. A húsvéti bárány, az 1Korintus 5,7 és Ézsaiás 53,7 szerint előképe a mi Urunknak, az Isten Bárányának, Aki hordozza a világ bűnét /Jn 1,29/.

Miből is állt a tizedik ítéletcsoda, és mit eredményezett? Az Úr tudatta Mózesen keresztül népével, hogy az első hónap 14. napján minden elsőszülött, legyen az ember vagy barom, elpusztul Egyiptomban a fáraó elsőszülöttétől a legkisebb rabszolga elsőszülöttéig, de egész Izráellel szemben Isten kivételt tesz. Isten sohasem ítéli el azokat az embereket, akik hisznek az értékes vérben és elfogadják azt, mert "Nincsen immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak" /Róm 8,1/. A húsvéti bárány története az egyik

legvilágosabb és legnagyobb utalás a mi húsvéti Bárányunkra, Krisztusra, aki megöletett értünk. Az események sorrendje röviden a következő:

Az isteni halálos ítélet.

"Átmegek Egyiptom földjén ezen az éjszakán, és megölök minden elsőszülöttet" /12,12/. Ez a megrendítő bírói ítélet mindenkire vonatkozott az országban, akár egyiptomi volt, akár izráelita, Isten nem ismer és nem is tehet különbséget: "Mert mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek Isten dicsősége nélkül" /Róm 3,23/. A halálfélelem rájuk nehezedett, és szorongott, remegett, reszketett mindenki az éjszakától.

Az isteni kegyelmi ajánlat

/5/. Ahogy a halálos ítélet kivétel nélkül vonatkozott minden elsőszülöttre, ugyanúgy érvényes volt az országban mindenkire Isten kegyelmi ajánlata is. Aki hitelt adott ennek az ajánlatnak, leölt a nyájából egy bárányt, mint helyettesítést az ítéletben. Valakinek ugyanis meg kellett halnia, vagy az elsőszülöttné saját és családja bűnei miatt, vagy az egyéves báránynak. A báránynak hibátlannak kellett lennie, mert csak az ilyen közelíthette meg Jézus Krisztusnak, Isten Bárányának előképét /1Pét 1,19; Zsid 9,14; Mal 1,14/. A Bárány, mint a bűnösök helyettese, már a világ alapjának lerakása előtt szerepelt Isten üdvtervében /Jel 13,8b; 1Pét 1,20/. Az 1Mózes 3,21-ben látjuk, Isten maga volt az, aki az ember megmentéséért és bűnének elfedezéséért az első vért ontotta. A bűnös vétkeiért vérek kell folynia. Isten maga gondoskodott egy bárányról, ahogy előbb Izsák feláldozásánál is ezt tette /1Móz 22,9-13/. Ugyanezt a gondolatot látjuk Ábel áldozatánál /1Móz 4,4/. Minden leölt bárány csakis az Egy bárányra mutat: "Isten Bárányára".

A bárány mint a helyettesítés képe

/3/. Isten ítélete alapján Egyiptomban minden elsőszülöttné szüksége volt egy helyettesre, mert csak így kerülhette el a halálos csapást. Amit Izráelnek a páskabárány jelentett, azt ma számunkra Isten Báránya jelenti. Csak aki Isten Bárányát választotta hitben, az nem megy ítéletre /Jn 3,16; 5,24/. Jézus Krisztus, Istennek Báránya helyettünk halt meg /1Pét 1,18-19/, "bűnné tétetett értünk" /2Kor 5,21/. A bárány az ártatlanság, a hibátlanság képe, mely tiltakozás nélkül, némán áll nyírója előtt. Nagyszerű előképe ez Krisztusnak, Isten Bárányának.

A bárány vérenek alkalmazási módja

/7/. A családfő a bárány vérevel bekente a két ajtófélfát és a szemöldökfát. A halál elől az egyetlen biztos menedéket a vér helyes használata jelentette. Az Úr azt mondta: "Meglátom a vért és elmegyek mellettetek, és nem lesz rajtatok a csapás veszedelme" /13/. Isten nem a vétkező bűnösre, hanem a vére tekintett /Zsolt 130,3-4; Zsid 9,11-28/. A vérben van bűneink egyedüli engesztelése. Krisztus vére eleget tett a törvénynek és Isten igazságosságának is; ugyanakkor a vérben nyilvánult meg mérhetetlen szeretete és kegyelme /Jn 3,16/, úgyhogy akin Isten meglátja a vért, az szabadon közeledhet Óhoz /Zsid 10,19/. Kedves olvasóm, látja-e rajtad Isten ezt a vért? Ha látja, akkor olyan biztosan állsz az ítéletben, mint Egyiptomban a vér által megmentett elsőszülött az öldöklő angyal előtt.

A nagyszerű szabadulás.

Az Úr azt mondta, mindenütt, ahol a vért meglátja, elmegy mellette az öldöklő angyal. Miért? Mert azokban a házakban volt már halott. A bárány "meghalt" az elsőszülött helyett, s ezért az megszabadult. Az öldöklő angyal csak azt a házat sújtotta, amelyikről hiányzott a vér. A bűnös, aki hisz a vérben, megtisztul minden büntől /1Jn 1,7/, nem rabja többé a halálfélelemnek /Zsid 2,15/, sőt ellenkezőleg, örül mint Pál, hogy Krisztusban van /Fil 1,21.23/.

A vér ezen az éjszakán Izráel népének elsőszülöttjeit nemcsak a haláltól, hanem egyúttal a fáraó félelmetes rabszolgaságától is megszabadította. Isten gyermekei közül sokan sajnos a vér hatásának csak az egyik oldalát ismerik, bűneik bocsánatát, de a bűn hatalmából való szabadulást nem látják. Az elsőszülött mindkettőt egyszerre élte át. Sokan elfelejtik azt az igazságot, hogy Krisztussal együtt meghaltak és fel is támadtak /Gal 2,20/. Isten gyermeke minden szenvedélytől megszabadult, és ezután nem kell a bűn szolgájának lennie. Szabad lett a bűn törvényétől, élhet Istennek. Az Úr megmondatta a fáraónak, hogy az Ő népének Isten számára kell szolgálnia a pusztában, ezért szabadította meg őket. Hasonló módon, ha hiszel a drága vér általi megbocsátásban, számolhatsz azzal, hogy minden büntől és kötöttségtől szabad vagy.

A bárány táplálékul is adatott Izráelnek.

Láttuk, hogy a bárány vére megváltást és szabadulást hozott a népnek, de azt is láthatjuk, hogy a bárány húsa táplálékul szolgált. A bárányt tűzön kellett megsütni, hogy a család elfogyassa; ez adott erőt az úthoz, amelyre még ezen az éjszakán indultak. Krisztus nemcsak a véret ontotta, hanem teljesen odaadta magát értünk. Ezért mondja az Úr: "Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, örök élete van annak" /Jn 6,54/.

Ennek a fejezetnek a részletei olyan fontosak és értékesek, hogy nem futhatunk át rajtuk felületesen, jóllehet szemléldésünk tulajdonképpen tárgya a szent sátor. A bárányt megsütyötték a tűzön, és ez Isten Bárányára mutat, aki a szenvedések tűzében égett. A bárányt keserű füvekkel kellett elfogyasztani, ami szintén Krisztus keserű halálára mutat.

Vessünk még egy futó pillantást arra, hogyan fogyasztották el az izráeliták a bárányt. Azon az éjszakán vonultak ki, tehát mint zarándokok, állva és menetkészen ették a bárányt. A Krisztus véreben rejlő üdvösség jövevényekké és idegenekké tesz bennünket /1Pét 2,11/. Nincsen itt maradó városunk, hanem a jövődöt keressük /Zsid 13,14/. Izráelnek továbbá kovásztalan kenyérral kellett ennie a bárányt. Előzőleg minden kovászt el kellett takarítani. A kovász a Bibliában a bűn, a gonosz képe. Isten népe szent nép, és ezért minden kovászt, azaz fölismeret bűnt eltávolít /1Kor 5,7-8/. Izráel sietve ette a bárányt, várva a pillanatra, amikor Isten parancsot ad a kivonulásra. Ez Isten népének útja ma is: kivonult e világ Egyiptomából, és megy a visszajövő Úr, az Ígéret földje felé. Mint a világtól és a büntől elkülönültek, sietünk Óutána, a mi Tűz- és Felhőoszlopunk után, és kiáltjuk: "Jövel hamar, Uram Jézus!"

Mi történt az egyiptombeliekkel?

Nem hittek Istennek és az Ő szavának. Meg van írva: "Aki pedig nem hisz, elkárhozik" /Mk 16,16/. Azon az éjszakán, amikor Izráel elsőszülöttjei megmenekültek, Egyiptomban minden elsőszülött meghalt. Leírhatatlan az az ijedelem, amely ébredéskor elfogta a népet. A pusztító angyal minden házból, amelynek ajtajáról hiányzott a vér, elragadta az összes elsőszülöttet. Nem volt ház, amelyben ne lett volna

halott. Egyiptom történelme során eddig nem hallatszott még olyan jajveszék, mint ezen az éjszakán. Pedig ők is megmenekülhettek volna, ha hisznek Isten szavának, és oltalmat keresnek a bárány vére alatt. Hasonlóképpen lesz majd egyszer, amikor Isten népe kivonul és beköltözik a mennyei Kánaánba, öröm és gyönyörűség tölti el akkor őket; de sírás és jajgatás hallatszik azoknál, akik az elközelgő ítélet felé mennek. Megtapasztaljad már a megtisztító vért a szíveden? Csak így tudsz majd részt venni az eljövendő nagy kivonuláson.

Egy biztos vezető - 2. rész

/2 Mózes 13,20-22; 14,20/

Izráel népének története Egyiptomtól Kánaánig, Isten szeretete megnyilvánulásának, kijelentéseinek és csodáinak szakadatlan sorozata. Az útra kelésnél két dolgot élt át a nép: Isten kedvessé tette őt az egyiptomiak szemében, és Isten parancsa szerint kapott drága arany, ezüst ajándékokat és ruhákat /2Móz 12,35-36/. Így gondoskodott a hű Isten előre az ő népéről, mert Izráel a pusztában nem tudott dolgozni, sem vásárolni. Izráelnek évszázadokon át kellett ingyen dolgoznia; a kivonuláskor elnyert jutalmát, ahogy meg van írva: "Nem fáradnak hiába" /Ézs 65,23/. A másik nagy meglepetés az eddig ismeretlen tűzoszlop megjelenése volt. Amint a nép menekész lett és kitekintett a sötét éjszakába, ott állt előtte vezére tűzoszlop alakjában. Sokaknak összeszorulhatott a szíve, de a tüzes felhő eloszlott minden félelmet. Hasonlóan járnak mindazok, akik e világ Egyiptomát elhagyták, annak hátat fordítva Krisztus követésének útjára léptek. A Sátán megpróbálja a szívet aggodalommal eltölteni, hogy lehetetlennek lássa az új utat. De nézzünk Jézusra, és elmúlik a szorongás, mint ahogy a hó elolvad a napon /Zsid 12,2/. Megtapasztaljuk az Úr nagyszerű vezetését, s átéljük hatalmának és jóságának csodáját. Maradjunk még egy kicsit a felhőoszlopnál.



A felhőoszlop Isten természetfölötti csodája volt.

Isten nemcsak kiszabadította Izráelt a kegyetlen szolgaságból, hanem láthatóan kísérte is veszélyekkel tele útján. A felhőoszlop nem szokásos felhő volt, mert azt a sivatag vihára csakhamar elfújta volna. Isten maga rejtőzött a felhőben, mint egy köntösben. Látszólag egy gyenge felhő, de valóságban erős oszlop. Egészen úgy, mint Urunk, aki gyöngye gyermekként született, de elmondhatta magáról: "Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön" /Mt 28,18/. Ahogy az Úr a felhőben volt, úgy olvassuk, hogy Isten Krisztusban volt /2Kor 5,19/. Ahogy a felhőben, ugyanúgy Krisztusban egyesült a gyöngöseség és az erő. A felhő változtatta külsejét. Nappal mint felhőoszlop, éjjel mint tűzoszlop volt látható, de mindig ugyanaz a felhő volt. Így jelent meg az Úr az emmausi tanítványoknak is más alakban, nem sokára azonban észrevették, hogy az ő Uruk volt az /Lk 24,31/. Az Úr ugyanaz az örömben, mint a szenvedésben, az egészségben, mint a betegség napjaiban. Számíthatunk minden helyzetben az ő jelenlétére /Mt 28,20; Zsid 13,5-6.8/.

A felhőoszlop volt Izráel vezetője.

Ez az oszlop vezette ki a népet a régi életből, és vezette be az új életbe, és ez választotta ki az utat is /5Móz 1,33; Zsolt 78,14/. Űgy vezette Izráelt, mint apa a gyermekét. A felhő Izráelt kezdetben nem a szárazföldön vezette át, hanem a Vöröstenger mélységének útján, vagyis látszólag lehetetlen úton. Éppen ezen az úton kellett a népnek meglátnia Isten dicsőségét és erejét. Mint ahogy Lázár betegségénél emberi gondolkodás szerint az Úr későn jött, de éppen így nyilvánította ki dicsőségét Lázár feltámasztásában /Jn 11/. A felhő tehát megtanít bennünket minden saját véleményünk és utunk feladására, és arra, hogy kövessük a Bárányt, ahová megy /Zsolt 23,4; 32,8/. Nekünk csak várunk kell és csöndben maradni /Ézs 30,15; Csel 1,4/, de el is indulni, ha fölemelkedik a felhő /4Móz 9,15-23/. Egyszer, amikor Pál bizonytalan volt újját illetően, vezetésért könyörgött; Isten látomásban felelt neki: látott egy macedón férfit, aki kérte: "Jöjj át és segíts nekünk" /Csel 16,9/. Pál és munkatársai azonnal felkerekedtek, és Görögországba utaztak. Ahogy a felhő vezette, úgy ment az apostol. Hasonló történetet olvassuk a Cselekedetek 8,26-tól: Fülöp parancsot kapott a Szent Szellemtől Samáriában, hogy a pusztán át menjen, és amint ment, találkozott a kamarással, akit az Úrhoz vezetett. Engedjük-e mi is, hogy az Úr válassza meg útjainkat? Követjük-e a felhőt, ha vezetni akar, például: a párválasztásban, a hivatás megválasztásában, a lakásproblémában? Ki dönt ezekben? Az Úr, vagy anyagi előnyök? Nem minden izráelitának volt joga belépni a szentélybe, de mindegyiknek szabad volt nézni és követni a felhőt. Jaj nekünk, ha olyan helyen járunk, ahol nem megy előtünk a felhő. Ezt Izráel megtapasztalta, amikor a felhő nélkül vonult harcba, és vereséget szenvedett az ellenségtől /4Móz 14,41.45; Zsolt 44,9-13/. Amikor Izráel elhagyta az Urat és idegen istenek után ment, fogságba került Babilonba. Ott nélkülözniük kellett a felhő vezetését, sirtak és hárfáikat a fűzfákra akasztották. /Zsolt 137,1-2/. Ez a felhő velünk sem jön, ha mi is, mint Démás, megszeretjük a világot, mert a világ barátsága ellenségeskedés Istennel. /Jak 4,4/.

A felhő volt Izráel oltalmazója.

Izráel útja kiút nélküli völgyön vezetett át. Egyszerre ott állt a nép a mély és széles Vöröstenger előtt. Mögöttük jöttek az egyiptomiak, akik vissza akarták vinni őket a fogságba. Izráel Istenhez kiáltott, és Isten meghallgatta kiáltásukat: "Ne féljétek, álljatok meg és nézzétek az Úr szabadítását, amelyet ma cselekszik veletek, mert az egyiptomiakat, akiket ma láttok, soha többé nem fogjátok látni. Az Úr hadakozik értetek, ti pedig csöndben legyetek" /2Móz 14,13-14/. Mózes Isten parancsára rásújtott a tengerre, és az szétvált. Izráel hit által átment a tengeren. De figyeljük csak meg, mi is történt most. A felhő, amely egyébként Izráel előtt ment, hirtelen megváltoztatta a helyzetét, és Izráel és az egyiptomiak közé lépett. Ha az egyiptomiak meg akarták támadni Izráelt, akkor Isten ellen kellett harcolniuk, és ennek következményeit ismert a fáraó. Az izráeliták oldalát megvilágította a felhő, az egyiptomiak oldalát sötétségbe borította, és az üldözőket összezavarta. Izráel akadálytalanul vonulhatott tovább /2Móz 14,19.29/. Isten népének nem kell félnie semmilyen helyzetben és semmilyen ellenségtől, mert az Úr vele van /Róm 8,31-34/. "Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Szellemem által, mondja az Úr" /Zak 4,6/. Az

evangéliumnak ugyanaz a hatása, mint a felhőnek. A hívőknek élet illata az életre, a hitetleneknek pedig az ellenkezője /2Kor 2,15-16/.
Olvassuk még: Lk 1,68-75/. Az Úr ma is köztünk és ellenségeink között áll, és engedi, hogy meglássuk és az Ő hatalmát és dicsőségét.



A felhő Isten kinyilatkoztatásának helye Izráel számára.

A felhőből beszélt Isten az Ő népével /2Móz 14,15,26; 4Móz 9,15,23/. A felhő ott nyugodott a szent sátoron és a frigidládán, és Isten szólt: "Innen fogok veletek beszélni". Nekünk is van egy felhőnk, amelyet megkérdezhettünk, ez Istennek szilárd és megbízható Igéje, "mint sötét helyen világító szövetnek" /2Pét 1,19/. A felhő mutatta az utat Izráelnek /4Móz 9,18/, Izráel kinyilatkoztatási helye volt /Zsolt 99,7/ és a nép dicsősége /2Móz 40,34/. Figyelemre méltó az is, hogy a felhő csak a szent sátoron pihent meg; így mindenki látta, hol lehetett, mert akkor, mint tűzoszlop világított. Így találhatjuk meg mi is az Urat minden időben és minden alkalomkor az Igében.

A felhő volt Izráel gondviselője.

A naponkénti manna a felhő közelébe hullott. Ha Izráel saját útján ment volna, vagy egy szép pálmaligetben maradt volna, amikor a felhő fölemelkedett, akkora éhen halt volna. Ahová Isten állított minket, ott külsőleg és belsőleg is gondot visel rólunk. Missziós utamon Afrika belsejében kétszer kerültem nehéz anyagi helyzetbe. Azt mondtam az Úrnak: "Nem azért küldtél engem ide, hogy éhen haljak, hanem, hogy hirdessem az evangéliumot." És időben, csodálatos módon gondoskodott rólam az Úr. Ő tudja, hogy éppen az egyik vagy a másik bokor alatt fekszik egy éhező, mint Illés, és kielégíti éhségét /1Kir 19,5 kk./

A felhő fénnel ajándékozta meg Izráelt.

Éjjel és nappal Izráel előtt ment, hogy minden körülmények között akadálytalanul vonulhasson a nép /2Móz 13,21-22/. Később azt mondta Józsué Izráelnek: "Hiszen nem jártatok még soha ezen az úton" /Józs 3,4/, és így volt ez most is, zárandokútjuk kezdetén. Isten gyermekei minden időben biztosan lehetnek az Úr vezetésében, és haladhatnak éjjel és nappal. Gyakran van sötétség körülöttünk. Dávid azt mondja: "Lábam szövéténeke a te Igéd" /Zsolt 119,105/. Továbbá ugyanez a zsoltáros mondja: "Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy" /Zsolt 23,4/. A minap meglátogattam egy haldokló testvért; teljes várakozással lépett be a sötét völgybe, mint István, és gondolt a fénylő kijáratra /Csel 7,55/.

A felhő beárménykolta a Szent sátrat

/2Móz 40,34/. Isten mindene volt népének: vezére, gondviselője, világossága, oltalmazója. A pusztában, ahol izzón sütött a nap, szétterült a felhő, mint egy hatalmas ernyő, és árnyékot adott. A trópuson az éjszakák közismerten hidegek, de a tűzoszlop meleggel ajándékozta meg a népet. A felhő őrzőjük is volt, mert Izráel őrizője nem alszik, még csak nem is szunnyad el /Zsolt 121,5-6; 105, 39/. Senki sem mert volna Izráelt megtámadni, az ellenség nagyon jól látta a felhőoszlopot. Izráelnek ez a hatalmas Istene a mi Istenünk is!

A szent sátor építői - 3. rész

/2Mózes 31,1-11; 36,1-4/

Minden épületnek van tervezője és kivitelezője. Így volt ez a szent sátor esetében is. A fő építésvezető Mózes volt, ez érthető is, hiszen a hegyen mindent tulajdon szemével látott /2Móz 25,40/. A tulajdonképpeni építők Bésálél, Urinak fia és Aholiáb voltak, és mindkettőjük nevének nagy a jelentősége. Bésálél azt jelenti: "Isten árnyékában". A Zsoltár 57,2-ben ezt olvashatjuk: "Benned bízik a lelkem, és szárnyaid árnyékába menekülök". Bésálél bizonyára gyakran így cselekedett, amikor ránehezedett a munka. Aholiáb azt jelenti: "Az én sátram az Atya". Ha az Ő árnyékában és sátrában dolgozunk, áldott eredményeket mutathatunk fel. Mózes mindazt látta a hegyen, amit el kellett végezni, betekintett a mennyei világba, és mint szolga "hű volt az ő egész házában" /Zsid 3,5/. Természetesen mindkét építésvezetőnek a lelkére kötötte, hogy mindent pontosan az isteni terv szerint csináljanak. Ne felejtsük el azt sem, hogy Mózes, aki ezt az isteni mintát először megtekintette, negyven napon át böjtölt Isten előtt, hogy fogékony legyen mindarra, amit Isten neki különösen ki akart jelenteni. Nem önhatalmú cselekedet volt ez, mint ahogy Uzza elkövette a hibát /1Krn 13,7-11/, hanem szigorú engedelmesség. Isten eme hajlékán azonban nemcsak ez a két ember dolgozott, hanem mindazok, akik készséges szívvel akartak segítséget nyújtani, az asszonyok is, akik varrótűvel ügyeskedtek. Néhány szép részletet tudhatunk meg mindkét férfiről.

Mindketten, Bésálél és Aholiáb, egykor rabszolgák voltak Egyiptomban, de megszabadultak a páskabarány vére által. Isten szándékát hűségesen teljesítették, mert Isten kijelentette a fáraónak: Izráel nekem szolgáljon a pusztában. Ez a két férfi teljesítette Isten akaratát, pontosan úgy, mint később a tesszalonikabeliek, akik megtértek, hogy szolgáljanak az élő és igaz Istennek /1Tesz 1,9/. Isten csak megszabadított ember képes szolgálni. Nem teológiai tanulmány, hanem az újonnan születés és Isten elhívása jogosít fel a szolgálatra.

Mindkettőt név szerint hívta el Isten /31,2/, mint később Barnabást és Sault /Csel 13,2/. Ma az Igének nagyon sok hivatásos szolgálója van, de nagyon kevés elhívott biztonságtevője, akik az 1János 1,1 szavaival elmondhatják: "Amit hallottunk, amit szemekkel láttunk, amit szemléltünk és kezeinkkel érintettünk, azt hirdetjük az élet Igéjéről". Csak az elhívottak képesek építeni /Ef 2,10/. Pál azt írja az 1Korintus 3,10-ben: "Mint bölcs építőmester fundamentumot fektettem le." Valóban, ő építhetett, mert erre Isten hívta el /Csel 9, 15/. Valamilyen szolgálatra Isten minden gyermeke el van hívva: "Hogy hirdessék annak hatalmas dolgait", aki megmentette őket /1Pét 2,9/. Felismertük már elhívásunkat, és meg is valósítjuk azt?

Mindketten izráeliták voltak, de különböző törzsekből. Bésáléal a legnagyobb törzsből, a Júda törzsből, Aholiáb pedig a legkisebb törzsből, Dán törzsből származott. Isten nagy tudású embereket, mint Pált, éppen úgy elhív, mint egyszerű, tanulatlan embereket, pl. halászatokat, mint Pétert. Hívja a derék Nikodémust éppúgy, mint az elesett samáriai asszonyt, hogy mindkettőt felhasználja a maga szolgálatában. Annak feltétele, hogy Isten minket használhasson, az, hogy benne maradjunk /Jn 15,5/.

Mindkettőt Isten készítette föl /3/. "Betöltöttem Szent Szellemmel és bölcsességgel." A gyümölcsöző szolgálatnak mindig feltétele volt a Szellemmel történő teljes beteljesedés /Csel 1,8; 6,3/. Pál azt írja az efézusbelieknek: "Teljesedjete be Szent Szellemmel" /Ef 5,18/. És hol kezdődik a valódi bölcsesség? "Az Úrnak félelme a megismerés kezdete" /Péld 1,7/ - ennek alapkőnek kell lennie, mert bölcsesség által kapunk betekintést. Figyeljünk meg ebben a fejezetben néhány szép és alapvető igét: "Betöltöttem őket Istennek Szellemével"; "En hívtam el őket"; "Betöltöttem őket bölcsességgel és értelemmel." Gondoljunk csak ezeknek a férfiaknak sokoldalú munkájára. Dolgoztak arannyal, ezüsttel, rézzel; vágták és csiszolták a drágaköveket, dolgoztak fával, és készítették a szőnyegtakarókat stb. Ez csak isteni felkészítés által volt lehetséges. Hol van az a szakember, aki egyszerre ennyi hivatásban dolgozik? Akit azonban az Úr bízott meg, az mondhatja Pállal: "Mindenre van erőm a Krisztusban, Aki engem megerősít" /Fil 4,13/. Egyiptomban az izráeliták csak téglát vetettek, most azonban az Úr képessé tette őket arra, hogy Neki szent hajlékot építsenek a legcsodálatosabb tárgyakkal, mint pl. a hétágú gyertyatartóval vagy a kerubokkal az engesztelési fedélen /2Móz 25, 17-18/

Egy órásmester a következő történetet mesélte el nekem: Egyik nap bejött az üzletébe egy férfi az órájával, amellyel már jó néhány óránál járt, de egyik sem tudta megjavítani. Ez a férfi azt hallotta valakitől, hogy az Üdvözítőnél minden lehetséges. Jó, mondta magában; meglátjuk, igaz-e, amit mondanak. Amikor ezt órásmester barátunk meghallotta, munkához látott. De az óra nem akart megindulni. Ekkor térdeire ereszkedett és elmondta az Úrnak, hogy az Ő dicsősége függ a sikeres munkától. Hamarosan fel is fedezett egy hajszálát két kis kerék között; eltávolította azt, és az óra hibátlanul járt. Az óra bevalotta ügyfelének, hogy először vele is ugyanaz történt, mint kollégáival: az óra nem indult el. Ekkor komolyan imádkozott, mire az Úr megmutatta, hol a hiba. Az ügyfél annyira meglepődött, hogy elkezdte keresni az Urat és megtalálta őt. Így ad az Úr bölcsességet azoknak, akik kérnek tőle /Jak 1,5/. Kérd azt minden helyzetben, és megtapasztalod Istent, mint ahogy a szent hajlék építői is megtapasztalták. Az Úr képessé tesz a szolgálatra. Ő ad tehetséget, amellyel nekünk gazdálkodnunk kell /vö. Lk 19,12-26/. Dávid elmondja az 1Kronika 28,19-ben, hogy őt az Írás tanította meg a szentély munkáira.

Mindketten együtt szolgáltak egy Mesternek. Gyakran nem férnek meg egymással az Ige szolgálói. A Sátán szét tudta választani Evódiát és Sintikhét, akik az evangélium szolgálatában álltak /Fil 4,2/. Ez sikerült még Pál és Barnabás esetében is, akiket a Szent Szellem egyesített /vö. Csel 13,2; 15, 36-41/. Együtt munkálkodunk, vagy csak hibát találunk a másikban? A közös munkának és a közös imának nagy ígérete van, és eredményekben gazdag szolgálathoz vezet. Az Úr a szolgálót párosával küldte ki. Az Írás nem ismer egyszemélyes rendszert /Préd 4, 9-12/.

Mindketten engedelmes szolgák voltak. Mózes odafent az Úrnál a legkisebb részletekig látta a szent sátrat, és azt a feladatot kapta, hogy mindent pontosan a képmás alapján állítson elő. Mindkét embernek a lelkére kötötte, hogy mindent, a legkisebb részletekig hűséggel, az isteni minta szerint készítsenek el. Mint ahogy Mózes, a két szolgáló is biztosan hűséges volt az egész munkában. Rájuk is vonatkozik az ige: "Amit mond nektek, azt megtegyétek" /Jn 2,5/ Ilyen pontosan vesszük-e mi is Isten Igéjét, vagy kényelemből eltérünk attól? Tudjuk pl., hogy az Úrnak nem tetszik, ha meg nem tért emberrel törünk kenyeret /veszünk úrvacsorát/, mégis ezt tesszük, hogy senkit meg ne sértsünk. Hűség ez az Igéhez, szeretet az Úr iránt? /Jn 14, 23-24/

Mindketten befejezték a munkát, és jutalmát vették. Munkájuk feltehetően nagyon nehéz és szokatlan volt. Gyakran állhattak problémák előtt, de imádkoztak a munkáért, és így befejezhatték azt. Napjainkban sokan fiatal csikó módjára lelkesedve nekiugranak a munkának, azután visszahúzódnak, mint egy csiga, a házukba. Urunk azonban azt mondta: "Elvégeztem a munkát, amit reám bízál" /Jn 17,4/ Hasonlóan beszélhetett Pál is /2Tim 4,7-8/. Végre elérkezett a nap, amikor minden készen volt, Mózes véleményt mondott a munkájukról, és megdicsérhette őket. Ez a dicséret azonban nemcsak emberi elismerésben állt, hanem mindenekelőtt abban, hogy a szent sátrat maga az Úr vette birtokába, és beköltözött abba. A felhő, mely Isten jelenlétének volt a jele, betöltötte a sátrat /2Móz 40,34/. Egy napon az Úr a neki végzett munkánkat is megítéli. Hogyan fog végződni vajon ez az ítélet? Mondhatja-e majd: hűséges szolgám, vagy azt kell mondanom, ami a Mt 25,26-ban van leírva? Egy napon mindnyájunknak számat kell adnunk a ránk bízott talentumokról. Semmi sincs, amit sajátunknak nevezhetünk, minden tőle és érte van. Adottságaink, képességünk, időnk, pénzünk, mind az övé. Mindennel a Ő dicsőségére sáfárkodunk? Jutalmat kapunk, vagy kárt szenvedünk, ahogy Pál írja az 1Kor 3,12-15-ben?

Izrael önkéntes adakozása a Szent Sátor építésére - 4. rész

/2 Mózes 25,1-9/

Gondoljunk ismét arra, hogy a szent hajlék építésében mindent pontosan Isten útmutatása szerint kellett elvégezni. Ehhez tartozott az anyagbeszerzés is, amelyet Isten elvart utazó népétől, mint nagy és önkéntes áldozatot. Mai fogalmak szerint ezt vagyondézmának neveznék.

Izrael egyik legjellemzőbb tulajdonsága: ragaszkodása Isten házához. Ez feltűnik különböző alkalmakkor, mindenekelőtt éppen a szent sátor építéskor. De ugyanígy a templomépítésnél is, amikor szinte leírhatatlan nagy áldozatokat hoztak /1Kron 29/. További példát láthatunk a templom helyreállításakor, amikor a zsidók visszatértek Babilonból /vö. Ezsd 2; Neh 7/. Az ilyen áldozatkészségről szóló leírásnak hasonló áldozathozatalra kell ösztönöznie bennünket. Izrael ragaszkodása Isten házához nem csupán külsőség volt. A zsoldárokból látjuk, hogy a nép belsőképp csüggett rajta /Zsolt 84,3.11; 96,8; 100,4/. De a legjobb példát maga az Úr mutatja, aki állandóan felkereste Atyjának házát. Ezt a vágyát már mint gyermek kifejezésre juttatta /Lk 2,49/.

A szent hajlék építésére szóló parancsot Mózes kapta; de annak megépítését maga Isten kívánta, aki arra vágyott, hogy lakóhelye legyen népe között. Ez a hajlék egy darab menny volt a földön, mert megfelelt a mennyei mintának, Isten imádatának és neki szóló áldozatok bemutatásának volt a helye. Ezen a helyen sok nagy áldozatot mutattak be, és fáradhatatlanul énekelték a dicsőítő énekeket. Már útban Isten háza felé felcsendültek a magasztaló énekek és az ujjongás hangjai. Ez volt az a hely, ahol az ember visszajuthatott az Istennel való közösségbe, és elmondhatta imáját úgy, mint Anna /1Sám 1/ vagy Salamon /2Kron 6/. Ez volt Isten választott kinyilatkoztatási helye és áldásainak a helye is. /2Móz 39,43; 40,34/. Bűnösök jöttek ide, és megigazultakként tértek haza /Lk 18,13-14/. A tisztátalanok megmosakodtak, és így eljutottak a szentélybe. A hűségesek rendkívüli áldást nyertek /4Móz 6,22-26/. Izrael az Isten házához való ragaszkodás és szeretet lenyűgöző példáját mutatja be nekünk. Elmondhatjuk-e ezt magunkról is?

Az önkéntes adományok gazdag áradata. Hálátelt szívvel adták oda ajándékaikat. Az Írás ennek a túlradó ajándékozási készségnek a

forrását ezekkel a szavakkal fejezi ki: "mindenki, akit arra indít a szíve". A szívek gyengéden szerették Őt; ez tette képessé őket ilyen készségre. Az a gondolat, hogy az az Isten, aki kiszabadította őket a szolgaságból, most még közöttük is akar lakni, ez tette őket oly készségesé, hogy számára mindent meghozzanak, s ezáltal sietességük eljövételét és közöttük lakozását. A szív nélküli adományoknak nincs értékük, és Isten előtt nem kedves az olyan adomány, amely nem Iránta való szeretetből fakad.

Az egész nép kivette részét: férfiak, nők, gazdagok, szegények egyaránt. A gazdagok aranyukat hozták. A szegények erejüket adták az építkezéshez. Az ügyes asszonyok művészi szövözetet készítettek a függönyök és a papi ruhák számára. Olyan volt ez a szolgálatkészség, mint az első gyülekezetben /Csel 2,44-45/; itt nem hiányzott, mint sajnos Izráelnél a későbbi időkben /Mal 1/.

Nevezünk meg néhány ajándékot. Aranytól és drágakövektől kezdve a kecskeszörig mindent elhoztak, amijük csak volt. Az asszonyok levették arany ékszereiket, és elvitték Mózeshez. A férfiak kimentek az erdőbe kemény akácfaikat vágni. Soroljuk fel röviden, amit hozniuk kellett, de közben figyeljük meg a kért dolgok szimbolikus jelentését is.

- Arany: a Fiú dicsőségének képe.
- Ezüst: a megváltás képe.
- Vörösréz: Krisztus bírói alakjára mutat.
- Kecseször: Krisztus halálára mutat.
- Vörösre festett kosbor: a fájdalmak emberére utal.
- Borzbőr: arra mutat, Akinek "alakja nem volt kívánatos".
- Akácfa: Krisztus ember voltát ábrázolja.
- Világító olaj: Ő a világ világossága.
- Füstölő: Krisztus kedves, jó illat /Ef 5,1-2/.
- A főpap mellpajzsának drágakövei: Érték és dicsőség /Ézs 43,4/.

Kik hozták mindezt? Mondjuk el még egyszer: "Mindenki, akit arra indított a szíve", mindazok, akik örültek a szent hajléknak. Aki készséggel és örömmel adakozik, az gazdagon adakozik. Így volt ez itt is. Sőt, Mózesnek kérnie kellett a népet, hogy ne hozzon több ajándékot, mert túl sokat adott /2Móz 36,5/. Itt nem volt koldulás, gyűjtés, bazár; így kellene mindig lennie. Az adakozás nem lehet kényszer; - hanem örömet kell szereznie. Izráel azt hozta, amije volt. Gyakran volt hasonló tapasztalatom Afrika belsejében. A négereknek akkoriban nem volt pénzük. Az adás-vétel cserekereskedelem formájában zajlott le. Mit tettek a perselybe? Néhányan tojástartókat hoztak, mások lisztet, ismét mások gyümölcsöt. Olyan volt vasárnaponként a gyülekezet, mint nálunk aratási haláltünnepkor. A jókedvű adakozókat szereti Isten. Kövessük mindnyájan Izráelnek vagy az apostolok idejében élő szegény macedóniaknak a példáját /2Kor 8,1-4/.

Még egy másik áldozathozatal is szükséges volt: az idő odaáldozása. Sokan készek ugyan adni, de nincs idejük, hogy Isten munkájában gyakorlatilag részt vegyenek. Az üzlet, a háztartás vagy a baráti kör teljesen lefoglalja idejüket. De mit mond az Ige? "Életem ideje kezdedben van" /Zsolt 31,16/. Dávidnak, mint királynak, bizonyára sok dolga volt, mégis kimondhatatlanul sok előkészítő munkát végzett a templom építése érdekében, és nagy áldozatokat hozott idő tekintetében is. "Nincs időm!" - ma ez divatos szólás. Nincs idő az imaórára, a vasárnapi iskolára, a gyülekezeti terem kitakarítására és más munkákra az Úrért.

Emellett folyamatos áldozathozatal is volt. A szent sátor nemcsak egyszeri, hanem állandó áldozathozatalt is megkövetelt mint pl.: az égőáldozathoz való fát, a lámpához való olajat, az asztalra való kenyereket, az aranyoltárra való füstölőszert és sok más dolgot. Isten Igéje nem ismeri az egyszeri, hanem csak a folyamatos áldozathozatalt. Izráelben ott volt a tized. Valaki ezt mondta: "Aki visszatartja Istentől a tizedet, az templomrabló." John Wesley nem hitt addig egy megtérésig, amíg a pénztárca meg nem tért. Aki visszatartja az Úrtól azt, ami az övé, az lopásból él. Ne felejtjük el soha, hogy az Úr ott ül a perselynél, figyeli az adakozót, ismeri gondolatait, és helyesen értékeli áldozathozatalt /Mk 12,41-44/.

Honnan vette Izráel a pusztában a bemutatott adományt? Mielőtt Izráel kivonult volna Egyiptomból, azt mondta az Úr Mózesnek: kérjen a nép az egyiptomiaktól ezüst és arany eszközöket /2Móz 11,2/. Ennek a rendelkezésnek az alapja nyilván az volt, hogy Izráel évszázadokon át ingyen dolgozott Egyiptomban, és így ezeket az értékeket mintegy megérdemelt fizetségnek tekintették. Hisz az Úr mondja az Ézsaiás 65,23-ban: "Nem fáradnak hiába". A 2Mózes 12,35-36-ban olvashatjuk, hogy az egyiptomiak készséggel odaadták Izráelnek mindazt, amit Isten megígért nekik. De hogyan használta fel Izráel az egyiptomi adományokat, melyeket Isten jóságából kapott? Visszaadta neki a szent hajlék építéséhez. Vajon úgy tekintjük-e munkabértünk, mint Isten ajándékát, vagy úgy, mint a mi keresetünket? Olyan szívesen és készséggel adjuk-e vissza legalább egy részét annak, amit Isten az Ő jóságából és hűségéből ajándékoz nekünk, mint Izráel?

Mi volt Isten szándéka a szent sátor építésével? Az, ami már megmondatott a fáraónak: "Bocsásd el népemet, hogy nekem ünnepet üljön" /2Móz 5,1/. Egész Izráel papi királyságra volt rendelve. Mily nagyszerű látvány lehetett Izráelben Isten háza! Erről szól valamit Bálám /4Móz 24,5-6/. A tábor közepén ott állt a szent hajlék a felhővel, mely Isten jelenlétének volt a jele. Körülötte táboroztak rendben a törzsek: éjjel a tűzoszlop világította meg az egész tábor, s ez arról tett bizonyosságot, hogy Izráel Istene nem alszik, még csak nem is szunnyad /Zsolt 121,4/. A hajlékban pedig ott álltak Isten papjai éjjel és nappal, és imádták Istenüket /Zsolt 134,1-2/.

A váltásdíj - 5. rész

/2Mózes 30,11-16; 4Mózes 1,2; 2/

Isten az engesztelési pénzt felajánlásnak nevezte. Ez az egyetlen eset, amikor Isten fizetést kíván az embertől vétkei engesztelésére. Izráelnek fel kellett ismernie, hogy nem minden további nélkül szabadult meg a szolgaságból Isten hatalma által, hanem bizonyos díjat kellett fizetnie ezért a szabadulásért. Elhangzott Isten parancsa: Minden húsz évnél idősebb izráelita férfinak fél ezüst siklust kellett hoznia. Ez a követelés ígéretet vont maga után: "hogy ne legyen rajtok csapás". A fizetés teljesítése után tehát nem volt több tartozás. Minden kiváltott férfi az Úr harcosainak sorába lépett, és Isten vitéze lett. Csak a tartozásaiktól megszabadultak szolgálhatnak Istennek.

Ezt az engesztelési pénzt nem lehetett másban, csak ezüstben kifizetni. Az Írás említi néhány adás-vételt, amelyet ezüstpénzben bonyolítottak le. Így vásárolta meg Ábrahám is Makpelá barlangját 400 ezüst siklusért /1Móz 23,15/. Józsefet 20 ezüstért adták el /1Móz 37,28/. Urunkat pedig 30 ezüst pénzért ártultak el gyalázatos módon /Mt 26,15/. Hogy gyermekeinek örök szabadságot vásároljon, Urunk maga képezte a vételárat /Mt 20,28/. Igen nagy áron vásárolt meg minket /1Kor 6,19-20; Jel 5,9; 1Pét 1,18-19/. Mihelyst egy bűnös kapcsolatba jut Istennel, előtérbe kerül bűneinek kérdése. Csak egy tökéletes váltásdíj mentheti meg a haláltól, mert Isten előtt a bűnöst nem

védi más, csak Krisztus vére.

Erre a kiváltásra minden izráelitának szüksége volt /12/. Ugyanazt az összeget kellett fizetnie mindekinek, a gazdagnak éppúgy, mint a szegénynek, a fejedelemnek éppúgy, mint a pászturnak. A test szerinti származás nem számított /Róm 3,23/. A fél siklus igei értelmében kifejezte annak elismerését, hogy "vétkeztem". A pénzt nem volt szabad összegyűjteni, és mint összbüntetést befizetni, hanem mindenkinek személyesen kellett elhoznia /14.v.; Zsolt 49,8-9/. Nem elég tehát azt mondani: igen, mi mindnyájan bűnösök vagyunk; nem, személyes vallomásnak kell elhangzania: én bűnös vagyok! Istenhez való viszonyában minden ember egyforma.

Az izráeliták az ezüstöt előzőleg Isten segítségével az egyiptomiaktól kapták, most Isten elé hozták azt, mint váltságdíjat. Vagyis mindenkinek azt kellett hoznia, amit Isten adott neki az Ő szeretett Fia által /Jn 6,53-58/. A Sátán ma is elálatja az embereket, azt hazudja, hogy a keresztség külső ceremóniája, vagy más hasonló üres formákká merevedett dolgok elégségesek.

Az árat Isten szabta meg /13/. Fél sekel, sem több, sem kevesebb. Senki sem adakozhatott saját belátása szerint. Mondhatta volna valaki, talán mint Manassé: vétkem oly nagy, ezért többet kell adnom /2Krón 33,12 kk./, vagy Abdiás, aki ifjúságától fogva szolgálta az Urat, gondolhatta volna azt: nekem elég egy kis váltságdíj /1Kir 18,1-16/. Nem, mindenkiért ugyanazt az árat kellett megfizetni. A Jób 33,24-ben ezt a prófétai szót olvassuk: "Váltsd meg őt, hogy ne szálljon a sírba". De hol található ez a váltság? Egyedül Isten szívében /Jn 3,16/. Az ár pedig: "Az én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm" /Mt 3,17/.

Csak a szent sekel szerinti pénz volt érvényes /13/. Nem a kereskedelembe használatos, hanem a szentély számára érvényes sekelről volt szó. Így hangzik a közmondás: "Az igazi kereskedő még magát is eladná." Itt tehát nem számít az önbecsülés, vagy az emberek előtti jó hírnév, vagy éppen a jó vallásos nevelés súlya, hanem kizárólag a tiszta Ige és Isten csalhatatlan mértékegysége. Az Úr is, aki számunkra az egyedül érvényes engesztelés, megméretett, de nem találatott könnyűnek, mint Belsazar. Nála teljes súlyt lehetett megállapítani. Ő a törvényt és a prófétákat teljesen betöltötte /Róm 10,4; Mt 26,54/. Benne volt a teljes igazságosság, amely egyedül számít Isten előtt. Isten egyetlen szellemi hamis pénzt sem tűr el. Vannak, akik azt mondják: "Igen, Krisztus váltsága szükséges, de az én imám és kegyességem sem értékeltelen Isten előtt." Aki más evangéliumot hirdet, mint Krisztus egyedül tökéletes áldozatának evangéliumát, az elzárja a bűnös elől a mennybe vezető utat. Aki úgy hirdeti a megigazulást, mint saját munkájának eredményét, egyenesen bünt követ el.

Így hangzott Izráelben a jelszó: fél sekel, sem több, sem kevesebb! Hozzátenni vagy elvenni, mindkettő súlyos következményekkel jár /Jel 22,18-19/. Mindenki adós, akár 50, akár 5000 pénzzel is tartozik. Isten előtt mindenki csődbe jutott és fizetéképtelen. Saul /Pál/ büszke lehetett páratlan származására, amely Benjámin ősatyáig volt visszavezethető, de mit használt ez neki? Hogy Isten felvegyen valakit seregébe harcosnak, abban nem segít semmiféle emberi származás.

Az engesztelési pénz üzenete. Mit mondott ez a fiatal izráelita számára? Tudta, hogy jó származása, nevelése vagy vallásos kötelességének pontos teljesítése mellett sem alkalmas a szolgálatra, csak ha teljesen kifizette az engesztelési pénzt. Minket is csak a Krisztus vére általi engesztelés tesz alkalmassá arra, hogy méltóan szolgáljuk az Urat. Csak aki hisz Isten Fiában, annak van örök élete /Jn 3,18.36/.

Aki lefizette az engesztelési pénzt, az belépett a seregbe. Az ilyentől elvárták, hogy Istenének és népének hűséggel szolgáljon /4Móz 1,54/. Isten gyermekei szabadabbá lettek a szolgálatra /Lk 1,74-75; Tit 2,14; Csel 27,23 kk./. Mivel nagy áron vásároltattunk meg, Isten parancsa így hangzik: "Dicsőítsétek azért Isten testetekben és szellemetekben" /1Kor 6,20/. Ha azonban helyesen szolgálunk és küzdünk /2Tim 2,5/, akkor a győzelem ígérete is a miénk /1Kor 15,57/. Zsákmánnyal és dicséret énekekkel térünk haza /Zsolt 118,15; Ézs 30,29/. Hiszen a mi harcunk Istenünk harca. Ő maga küzd értünk, az övéért /2Móz 14,14; Józ 10,14; Zsolt 107,1-3/.

Mi történt az engesztelési pénzzel? Az ezüstöt beolvasztották, és felhasználása fontos tanítással szolgált a szentély látogatójának. Az összegyűjtött pénz súlya meghaladta az 50 mázsát. A szentély maga, azaz a 48 db arannyal bevont deszka egyenként két ezüst lábazon állt, melyeknek súlya kb. 60 kg volt /2Móz 38,27/. A mi hitünk Krisztus váltságának örök és szétrombolhatatlan fundamentumán nyugszik. Amikor az izráelita föltekintett a pitvar kárpitjaira, látta, hogy azok ezüst kampókon függenek. Ha pedig a földre nézett, ott is láthatta, hogy az engesztelési pénzt mire használták fel. A megváltás ezüstjét éppúgy meg lehet találni és magasztalni fent, mint lent. Odafönn énekelnek a megváltottak a megöletett Bárányról /Jel 5/, e földön ugyanezt tesszük az úrvacsoránál, amikor a pohárért, mint Krisztus vérenek jelképeért hálát adunk.

Mi történt azokkal, akik nem fizették meg a fél sekelt? Védtelenül járták útjukat. Védtelenek voltak a csapásokkal szemben. A meg nem váltott ember alkalmatlan az Úrért való szolgálatra és munkára, és a legszörnyűbb csapás, az örök kárhozat felé halad.

Hol lakik a jó Isten? - 6. rész

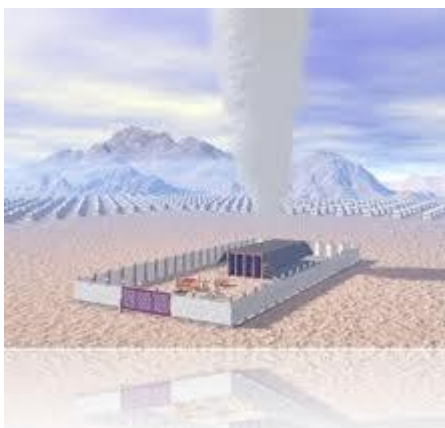
/2Móz 25,8/

Ezt a kérdést tette fel egyszer egy gyermek az édesanyjának, mire a mama azt válaszolta, hogy Isten az égben lakik, de nagyon szeretne az ő szívében is lakni. Erre a gyermek könyörgött az Údvözítőhöz, bár költözne be az ő szívébe, és zárná be azt oly erősen, hogy az ördög soha többé ne tudna oda behatolni. Amikor ilyesmit lehet hallani egy gyermek szájából, az biztosan felüdíti a keresztyén szülőt. Am ha mi, felnőttek tesszük fel magunknak ezt a kérdést, hogyan hangzik a válasz? Az Írás nagyon érthetően mondja az Ézsaiás 57,15-ben:

"Magasságban és szentségben lakom, de a megtörtelt és szellemben alázatossal is". Mindnyájan készíthetünk az Ő számára lakást, de ehhez valóban szellemileg szegénynek és megszorodottnak kell lennünk, ahogy az Úr a Hegyi beszédben mondta, és akkor beköltözik hozzánk /Mt 5,3 kk./.

Az előbb említett ige szerint Ő szentségben lakik, és Izráelnek egy ilyen szentélyt kellett készítenie Istenének. A nagy és háromszor szent Isten, aki odafenn kerubok és szeráfok között trónol /Ézs 6/, ugyanakkor népe dicséretei között kíván lakni /Zsolt 22,4/. A közösség utáni vágy nem Izráel szívében, hanem magában az Úrban keletkezett.

Ezzel a néppel, amely még röviddel azelőtt rabszolgánép volt /2Móz 1,22/, nagy dolgoknak kellett történnie, amit később az apostol a Róma 9,4-5-ben nagyszerűen kiemelt. Így lép Isten népe elé röviddel a szabadulás után, azzal a felhívással, hogy neki szent hajlékot építsen; ama nép elé, amely alig mert a hegyhez közeledni, amely menekült Isten elől, és kérte Mózeset, hogy ő beszéljen Istennel, hogy meg ne haljon /2Móz 20,18-19/. Ez a nép most hallja az isteni kérést, hogy Ő közöttük akar lakni.



A szent sátorban mutatta meg Isten népéhez való jelképszerű leereszkedését. Ez történt: "Szétszakította az eget, és alászállott" /Ézs 64,1/. Ennek beteljesedését olvassuk mindenekelőtt a Galata 4,4-5-ben: "Amikor eljött az idő teljessége, elküldte Isten az Ő Fiát". Figyelemre méltó az is, ahogy Isten népéhez igazodott: ahogy népe sátrakban lakott, maga számára is sátor készíttetett. Odafenn lábai alatt valami zafír fényű tárgy volt /2Móz 24,10/, olyan tiszta, mint maga az ég. Jóllehet a szent hajlék belülről fénylő aranyban ragyogott, mégiscsak egy sátor volt. A mi Urunk is bűnös test alakjában jött közénk: "Az Ige testté lett, és sátorozott közöttünk" /Jn 1,14/. Ugyanakkor templom is volt az Úr, amit a következő szavakkal fejezett ki: "Romboljátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem". Saját testének templomáról beszél /Fil 2,6-7/. Salamon azt kérdezte imájában: "De vajon lakhatik-e Isten a földön? Íme, az ég és az egeknek-egei be nem fogadhatnak Téged, mennyivel kevésbé ez a ház" /1Kir 8,27/.

Isten mélységes vágya. Ezt korábban idézett vers fejezte ki: "Készítsenek nekem szent hajlékot, hogy közöttük lakozzam". A szent sátor alap gondolata tehát: Isten számára lakóhely az Ő népe között. Isten vágyik az emberrel való közösség után, azért teremtette saját képmására. Az Úr ezt a vágyát nyilvánította ki imájában /Jn 17,24/ és az utolsó páskavacsoránál /Lk 22,15/. De kikről van szó az igében? A Bárány vére által megváltottakról, akikéi a nagy és becses ígéretek /2Pét 1,4; Róm 9,4-5/.

Megtérésünk előtt nem voltunk-e mi is, mint Izráel, a bűn és a Sátán szolgátságában, holtak és bűnökben és vétkekben, de most közelvalók a Krisztus drága vére által /Ef 2,13/. Életünk Isten szempontjából csak az újonnan születéstől számít. Egyik összejevetelen találkoztam egy fiatal nőtestvérrel, aki örvendezve mondta nekem: "Éppen ma vagyok egy éves". Hasonlóképpen fejezte ki magát egy hetven éves testvér: "Brinke testvér, ma töltöm be első életévemet". Életünknek tehát csak akkor van igazi értéke, ha testünk Isten lakóhelyévé, vagyis témánk értelmében szent sátorrá lett. Amikor felszabadultunk a bűn alól, az örök Kánaán felé vivő út zarándokai lettünk. E zarándokok között akarja Isten felépíteni szent hajlékát, közöttük akar lakni. Lássunk egynéhány példát:

Isten lakozása az emberek között

1/ Ezzel az állapottal először a paradicsomban találkozunk. Ki bírja elképzelni a bűnbeesés előtti drága viszonyt Isten és ember között? Isten az emberekkel lakott. Ez valódi szentély, de csakhamar tönkrement. Istenünk azonban sohasem adja föl. Amit elhatározott és amit akar, annak célba kell érnie. Így a bukott emberről sem mond le.

2/ Isten később kiválasztotta magának Ábrahámot, szövetséget kötött vele, barátjának nevezte őt, és ápolta vele a közösséget /1Móz 15,18; 2Móz 33,11/.

3/ A szent hajlék építésének parancsában Isten újra kifejezte ama vágyát, hogy az emberek között kíván lakni. Népével együtt vándorolt, megáldotta és védte őket. Beköltözött abba a hajlékba, amelyet népe készített a számára, és közöttük lakozott. /2Móz 40, 34-35/.

4/ Hasonló esetet látunk Salamon templomépítésénél. Amikor Salamon befejezte az építést, és imában a templomot az Úrnak szentelte: "Tűz szállott le az égből, és megemésztette az égáldozatot és a véresáldozatot, az Úr dicsősége pedig betöltötte a házat" /2Krn 7,1-3/.

5/ A János 1,14-ben azt olvassuk: "Az Ige testté lett és lakozott /szó szerint: sátorozott/ közöttünk, és láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal". Ez volt a templom, amelyben Isten lakozott, mert Isten Krisztusban volt. Az Úr maga nevezte testét templomnak /Jn 2,19-22/. Isten Krisztusban találta meg végül az óhajtott lakóhelyet az emberek között, Akiben Ő nyilvánította magát /1Tim 3,16; Zsid 1,3; Jn 5,22 kk./.

6/ Pünkösdkor Isten újra felállította templomát. Ott vett lakozást a Szent Szellem az élő kövekből álló épületben /1Pét 2,5/, és lakott közöttünk. Ahol ketten vagy hárman az Ő nevében összegyűlnek, ott lakik közöttük /Mt 18,20/. Ide vonatkozólag mondja az Írás, hogy az Úr minden egyes Isten gyermekében benne lakozik: "Nem tudjátok, hogy Isten temploma vagytok, és Isten Szelleme bennetek lakik?" /1Kor 3,16; 6,19/.

7/ A tökéletesség azonban, amelynek a szent sátor csak gyöngye előképe volt, akkor fog kiteljesedni, amikor a Jelenések 21,3 drága ígétjét: "Ímé, Isten sátora az emberekkel van", valósággal szemlélni lehet.

Mind a hét példa bepillantást nyújt Urunk epekedő vágyakozásába, hogy ápolja velünk a közösséget. Meddig kell még várnia, amíg helyet készítenek Nekik, és mikor áll testünk az Ő rendelkezésére /Róm 12,1/?

A szent sátor nagy mennyei jelentősége. Ezt akkor ismerjük fel legjobban, ha az Újszövetség fényében vizsgáljuk meg. A Cselekedetek 7,44-ben azt mondja István, hogy Mózes a hajlékot ama minta szerint készítette, ahogy fönn a hegyen látta. A Jelenések 11,19 és 15,5-ben látja János a nyitott eget és a frigyládát Isten templomában. Tehát a frigyláda Izráelben a mennyei dolgok képe volt. Ezt bizonyítják a következő íráshelyek: a Zsidók 8,5; 9,23 és 10,1-ben a hajlék úgy van leírva, mint a jövődolgok árnyéka. A szent hajlékba való

betekintés által pillantást vehetünk a mennybe is. Minél jobban növekedünk az ismeretben, annál jobban megismerjük ebben az árnyékban Isten útjait népével, és a görögök kívánságával együtt mondhatjuk: "Szeretnénk látni Jézust" /Jn 12,21/. A szent sátor fontossága kitűnik abból is, hogy a teremtéstörténet két fejezetből, Isten lakóhelyének leírása pedig majdnem tizenöt fejezetből áll. Végül még egy fontos kérdést tárgyaljunk meg.

Miért nem állította fel Isten a szent hajlékot Egyiptomban? Miért a pusztát választotta ki erre? Isten nem lakhatott népe közt, amíg az szolgálkból és rabszolgákból állt, ezeknek a fáraót kellett szolgálniok, aki nem akart tudni az Úrról. Mi közössége van a világosságnak a sötétséggel, és Krisztusnak Beliállal? /2Kor 6,14-15/. Ez az alapelv a mai napig fennáll. Azok számára, akik Egyiptomban, azaz a világban lakoznak, nincs jelenvaló Isten illetve Krisztus, legfeljebb elképzelésükben élnek. Isten jelenlétének feltétele a világtól való elkülönülés. "Különüljete el - hangzik az isteni parancs -; és én közöttetek fogok lakni". Illés azt kérdezte Izráel népétől: "Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az Úr az Isten, kövessétek Őt; ha pedig Baál, kövessétek azt" /1Kir 18,21/. Ugyanezt az igényt támasztja az Úr a laodiceabeli gyülekezet felé a Jelenések 3,14-22-ben. Csak Isten kívánalmainak teljesítése után lesz szívünk Isten hajlékává, és nem előbb. Ezt a szétválasztást fejezi ki még egyszer a 2Mózes 33,7. Aki meg akarta tudni az útmutatását, annak oda kellett mennie, ahol a szent sátor állt. "Menjünk ki tehát Óhoz a táboron kívül, az Ó gyalázatát hordozva" /Zsid 13,12-13/. Kimenetelünk történetük szabad akarattól, mint Ábrahám esetében /1Móz 12,1-4/. Az Úr magát adta érettünk, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló világból, Istennek, a mi Atyánknak akarata szerint /Gal 1,4/. Kedves Olvasóm, még mindig két úrnak próbálsz szolgálni?

A pítvar (előudvar) - 7. rész

/2Mózes 27, 9-18/

A szent sátor /hajlék/ elnevezés, amit ennek a szállítható Isten házának adtak, nem fejezi ki pontosan Isten gondolatát. Bár Isten tervezte és alapította, jelentése mégis egészen más. Az elberfeldi /német fordítás/ Biblia a "találkozás sátrának" nevezi. E hajléknak olyan helynek kellett lennie, ahol a bűnös találkozhatott Istenével, vagyis Isten szeretetének és kegyelmének kinyilatkoztatási helye ez a bűnös számára. Isten lehetőséget talált arra, hogy a bűnöst kiemelje büneiből, és visszahozza a Vele való közösségbe. Időzzünk el egy kicsit ennél a találó kifejezésnél:

A találkozás sátra

Milyen szép elnevezés ez!

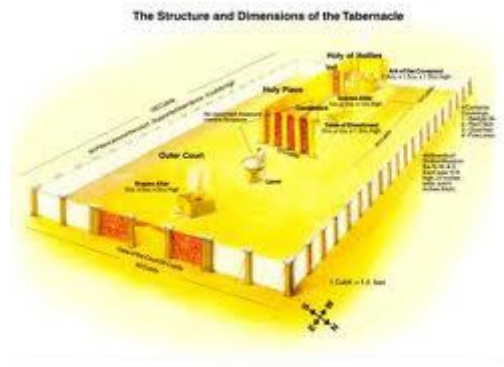
A bűnösnek erre a találkozási helyre elkerülhetetlenül szüksége volt Istennel, ha nem akart még tovább kerülni tőle. Itt válhatott tehát a bűnös újra Isten gyermekévé egy helyettes áldozaton keresztül, amely magára vette a bűneit. De hisz a találkozás sátra csupán az Úr Jézusra mutató előkép, Aki testté lett és közöttünk lakozott. Ahogy Isten ezt a sátrat népe javára és hasznára építtette, úgy küldte el az Ő Fiát, hogy minket atyái szívéhez visszavezessen. Péter írja: "Hogy minket Istenhez vezéreljen" /1Pét 3,18/. Tehát azért jött e világba, hogy minket, elvesztett bűnösöket megmentsen Isten számára. Ő a Közbenjáró /1Tim 2,5; Zsid 8,6/. Nincs szükségünk senki közbenjáróra! Szabadon közeledhet mindenki az Úr Jézushoz! A közbenjáró tisztje az, hogy két egymástól elidegenedett embert vagy pártot ismét összehozzon és kölcsönös meglepődéssel kibékítsen. Röviden: ellenségekből barátokat teremt. Salamon bűne miatt Izráelben szakadás történt, a birodalom két részre hullott. De mindkét rész számára csak egyetlen találkozási hely maradt: a templom. Aki ma Istenhez akar közeledni - legyen még oly távol is -, csak a mi Urunk Jézus által teheti, Aki Emberfia és Isten Fia egyben. Vére által kibékített minket Istennel, az Ő Atyjával. Krisztusnak, az e g y e t l e n Közbenjárónak engesztelő műve alapján mindenki bátran közeledhet Istenhez, és úgy fordulhat Hozzá, mint fiú az apához.



Lépünk be először a pítvarba. Milyen volt ez? Hossza száz, szélessége ötven könyök /50 ill. 25 méter/, és körül volt véve fehér lenvászon kerítéssel. Ez az elkülönítés emlékeztet az Énekek Éneke 4,12-re: "Körülzárt kert vagy te". Ez a kerítés vagy vászonfal 56 akácfa oszlopon nyugodott, és ezek érc cövekekhez voltak erősítve kötéllal. Az oszlopfejek ezüstből készültek, ugyanúgy a horgok is, amelyek a lenvászonkerítés felfüggesztésére szolgáltak. Kívülről nézve Istennek ez a háza semmi vonzót nem nyújtott a szemnek. Ha valóban meg akarta ismerni valaki ezt a házat, úgy az előírt úton kellett mennie, és csak akkor látta meg a belül elrejtett nagyszerűséget. Isten az Ő dicsőségét nem a kíváncsi emberek számára viseli látványosságul. Ezt mindenekelőtt magasztos Urunkban és Üdvözítőnkben, Isten szép és gazdag ajándékában látjuk, aki a legnagyobb egyszerűségben jött a világba. "Nem volt sem alakja, sem ékessége" /Ézs 53,2/, de azok, akik ismerték Őt és hittek benne, bizonyosságot tettek: "Láttuk az Ő dicsőségét" /Jn 1,14/. Mint ahogy a kívülálló semmi különösét nem lát a szent hajlékban, ugyanúgy a természeti ember sem lát semmit Isten Fiában. Egyeseknek bolondság, másoknak botránkozás, de azoknak, akik Őt megismerték és betekintettek kegyelmének tengerébe, Ő a "legszebb az emberek fiai között" /1Kor 1,23; Zsolt 45,3/.

A pítvar kerítése tiszta fehér lenvászonból készült. A Jelenések 19,8-ban olvasunk ennek jelentőségéről, "a szentek igazságosságát" ábrázolja. Ez az az öltözet, amellyel a Bárány menyasszonya díszíti magát. Nem csodálatos ez a szemünk előtt, hogy aki belép a pítvarba, mintha minden oldalról fehér vászonba lenne burkolva? Így van ez a természeti emberrel is, ha az Úr Jézuson, mint ajtón keresztül /Jn 10,7/ belépett, átéli azt a leírhatatlan csodát, hogy Krisztus igazságossága beburkolja. Mert "Krisztus lett nekünk igazságosságul" /1Kor 1,30/. Krisztus igazságossága a hívőknek számít be. Többé már nem áll a szent Isten előtt büntölt szennyezett ruhában /Zak 3,4/, mert Isten az Ő Fiában szeplő nélkül, tisztán és megigazultan látja őt. A Róma 5,1-ben azt olvassuk: "Megigazultunk azért hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által". Csodálatos, hogy többé nem kell saját igazságosságunkra és cselekedeteinkre támaszkodnunk, sem azokat

védelveznünk, azok ugyanis értéktelenek. Számunkra sokkal többet jelent az, hogy Krisztus igazságosságába vagyunk beburkolva, mert egyedül ez értékes Isten előtt. Ezért dicsekedhetünk a dicsőség biztos reménységével /Róm 5,2/. Különös figyelmet érdemelnek a vászonkerítés oszlopai, amelyek ércalpakon nyugszanak, és felül ezüstből vannak. A vörösréz ellenáll a tűznek. A mi Istenünk megemésztő tűz. Előtte a legderekből ember sem állhat meg, mert a legjobb emberi igazságosság is egyenlő a "szennyes ruhával" /Ézs 64,5/.



A pitvar felszerelése. Két eszköz állt benne, a vörösrézből készült oltár, amelyet égőáldozati oltárnak is neveznek, és a réz mosdómedence.



Az oltár a sátor bejáratánál állt; a továbbiakban majd jobban megismerkedünk vele. Lehetetlen volt úgy belépni a szentélybe, hogy az ember előzőleg ezzel az oltárral ne találkozott volna. Emlékezzünk csak a paradicsomkert bejáratára a bűnbeesés után. Ott álltak előtte a kerubok kivont karddal, akik lezárták a paradicsomba visszavezető utat. Aki megpróbált volna behatolni, meghalt volna. Ehhez hasonlóan lehetetlen volna az örök szentélybe is a belépés, ha Jézus Krisztus a bűnös helyett előzőleg fel nem áldozta volna magát.

Az előudvar másik, éppen ilyen fontos eszköze volt a vörösréz mosdómedence; erről is lesz még bővebben szó. Mellette kellett elhaladni a szentélyhez vezető úton, tehát a rézoltár és a szentély bejárata között állt. Ebben a medencében fürödtek meg a papok a papszenteléskor, mielőtt átvették volna a papi ruhát.



Amikor bementek a szentélybe azért, hogy szolgáljanak, mindannyiszor ebben a medencében kellett megmosni kezüket és lábukat. Aki a mosakodást kihagyta, annak meg kellett halnia. Nagy igazságot tanulhatunk ebből: "Szenttség nélkül senki sem látja meg az Urat" /Zsid 12,14/. vagy ahogy maga az Úr mondta: "Boldogok a tiszta szívűek, mert ők az Istent meglátják" /Mt 5,8/.

A pitvar látogatói. Ide minden izráelita beléphetett. Ez a belépés nagy döntést jelentett, amelynek alapvető változás volt a következménye, vagyis arról tett bizonyosságot, hogy az illető Istennek akar élni. Kívül saját ruházatában állt, de itt tiszta vászonnal volt beburkolva. Itt lehullott az öngazultság szennyes ruhája, és örömmel közeledhetett az érte hozott áldozat alapján Istenhez /Ézs 12,2; 61,10/. És ez mind az ember saját fáradozása nélkül történt. Az előudvarba mindenki beléphetett, ezt tanulhatjuk meg a Lukács 15 három példázata alapján.



Ez az a hely, ahová mindenki úgy jön, mint a tékozló fiú az Atyához, ahol nem csupán új ruhát, hanem egy ünneplő ruhát kap, és ezáltal méltó és kész lesz arra, hogy részt vegyen az Atyával és a vendégekkel az ünnepi vacsorán /Mt 22,11-13/. Engedjük, hogy az öngazságság függőlevelei hadd hulljanak le, és öltözzük fel Krisztus igazságosságának ruháját, mert csak egyedül ez számít Isten előtt, és semmi más. Jób sokáig tudott védekezni derekasan három barátja előtt, de amikor Isten közelségébe lépett, az oly nagyon megpróbált ember felismerte és beismerte vétkeit, megbánta bűneit porban és hamuban /Jób 42,1-6/.

Ezekbe az "előudvarokba" hívja a Zsoltáros a testvéreit /Zsolt 100,4/. Aki nem szereti Istent, nem ismeri az Ő háza iránti vágyakozást sem /Zsolt 84,2/. A szent hajlék, ahogy azt már hallottuk, az eljövendő dolgoknak csak árnyéka /szimbóluma/. Mennyivel végtelenül nagyobb a valóság. Az átlag izráelita nem mehetett tovább az előudvarból, mi azonban ma, hála Krisztus vérének, teljesen szabadon beléphetünk a függöny mögé, sőt egészen be a Szentek Szentjébe /Zsid 10,19-23/. A pitvar a hit általi megigazulás állapotát jelképezi. A szentély annak állapotát ábrázolja, aki hitben növekszik és fejlődik, aki a Szent Szellem által isteni természet részesévé lett. Életét halálba adta, Krisztussal együtt megfeszítettet, eltemettetett és feltámadt. Ne csak a pitvarba lépünk be, hanem felmagasztalt Urunk egyszeri áldozatára támaszkodva lépünk tovább Isten királyi székéhez, ahová bejárásunk van. Nem nyugszunk, míg ezt a dicsőséges célt el nem érjük.

Az ajtó - 8. rész

Az ajtón keresztül juthatunk be a házba. Az izráeliták is csak azon keresztül tudtak a szent hajlékba jutni; Istennek az Ő népével való találkozása helyére.

Ez az ajtó ismét Urunk szép előképe. Ő maga nevezi önmagát ajtóknak /Jn 10,9/. Természet szerint minden ember kívül van, idegen, távol Izráel közösségétől, a szövetségtől és az ígéretektől /Ef 2,12/. A "kívül" szó az Írás egyik legfájdalmasabb szava, és akkor hasít igazán a tudatunkba, ha olyan igehelyeket olvasunk, mint pl.: Máté 8,12; 13,42.50; Márk 4,11-12; Jelenések 22,15. Ki tudja elképzelni Ádám és Éva fájdalmát, amint egyszerre csak a Paradicsom kapuján kívül /1Móz 3,23-24/ találták magukat, távol az Istennel való közösségtől? Vagy ki tudná felmérni annak a sokaságnak a megrendítő és késői bűnbánatát, akik megvetették a bárka nyitott ajtaját, kívül a bárka ajtaja előtt, és megcsodálhatták azt az eseményt, ahogyan az a sokféle állapotban rejtélyes módon vezetett, egymás után belépett az ajtón. A magát okosnak tartó ember azonban kívül maradt. A tömeg ma is az ajtó előtt áll. Az emberek egészen közel jönnek, be is tekintenek, de visszanéznek, mint egykor Lót felesége, és elpusztulnak. A gazdag ifjú is csak bepillantott, és szomorúan távozott onnan. Félix is remegve állt az ajtó előtt, de bűnei, amelyeket nem akart elhagyni, visszatartották. Hasonlót hallunk Agrippáról, aki maga mondja: "Majdnem ráveszel engem", de nem lépett be /1Móz 19,26; Mt 19,22; Csel 24,25; 26,28/. Mindnyájan ismerjük a balga szüzek késői, és ezért hiábavaló bűnbánatát, akik bár, mint egykor Ézsau, buzgón keresték az ajtót, de kívül kellett maradniuk /Mt 25,1-12; Zsid 12,16-17/.

Tehát nemcsak az istentelenek vannak kívül, hanem a "félíg kegyesek" is, vagyis az olyanok, akik nem szakítottak teljesen a világgal /Jel 21,8; 22,15; Mt 7,21-23; 8,11-12; Lk 14,33/. De mi történik azokkal, akik nem az Úr Jézuson, az ajtón keresztül lépnek be? Az Úr, Aki magát ajtóőrzőnek is nevezi, válaszol e kérdésre: "Isten haragja marad rajtuk" /Jn 3,36; Róm 2,5; Fil 3,19; Zsolt 50,16-22/. Isten senkit sem zár ki /1Tim 2,4/, hanem az ember rekeszti ki önmagát, ha nem az Úr Jézuson, mint ajtón keresztül megy be /Jn 10,1/. Isten az Ő nagy kegyelméből mindenkit meghív /Mt 7,13; 11,28; Lk 14,23/, mert nem akarja a bűnös halálát /Ézs 55,7; Ez 18,32; 33,11/.

Az ajtó tehát a döntő pont, azon keresztül kellett az izráelitáknak a szent sátorba bemenniük. Senki sem mászhatott be a vászonkerítésen át. Itt csak a vagy-vagy érvényesül: vagy belépni és bocsánatot nyerni, vagy kívül maradni, és ezáltal távol maradni a szentély minden áldásától.

Tárgyaljunk meg röviden a témához tartozó hét fontos részletet: Jézus Krisztus az ajtó.

1/ *Az Úr az egyetlen ajtó* /Jn 10,9/. Minden vallási rendszer többé-kevésbé azt állítja magáról, hogy ő a mennybe vezető ajtó. Nyilvánvaló, hogy mindegyik - akár tudva, akár tudatlanul - megcsalja a lelkeket.

Az Írás csak e g y mennybe vezető ajtót ismer: az Jézus Krisztus.

Csak e g y nevet ismer, amely üdvözít: az Úr Jézusét /Csel 4,12/.

Csak e g y áldozatról tud /Zsid 10,12.14/

Csak Jézus Krisztus vérével mondja, hogy engesztelést szerez /1Jn 2,2/.

Csak e g y közbenjárót ismer, ez az Úr /1Tim 2,5/

A lator ezt az ajtót használta, és bemehetett a paradicsomba. Az első ember, akiről azt mondja az Írás, hogy másik útra tért Kain volt. Útja örökre megpecsételtetett /Júd 11/. Milliók vannak, akik követik őt, és más ajtón akarnak bemenni. Megvetik az egyetlen ajtót, sőt akadályozzák és üldözik azokat, akik az Úr Jézuson, az ajtón keresztül léptek be /1Jn 3,12-13/.

2/ *Az Úr a megbocsátás ajtaja*. A szent hajlék bejáratánál állt a rézoltár, ide hozta a hívó izráelita az áldozatát, és ennek vére által nyerte el

bűneinek bocsánatát. Ki ne ismerné közülünk a nagy üdvigazságot az 1János 1,9-ben: "Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minden hamisságtól". Az Ő vére megtisztít minden bűntől" /1Jn 1,7/.

3/ *Az Úr a megtisztuláshoz vezető ajtó.* Ha az izráelita tovább lépett, elérte a réz mosdómedencét. Ott megmosakodhatott és megtisztulhatott minden szennytől /2Kor 7,1/. Csak most volt kész arra, hogy belépjen a szentélybe. Mert csak azok az emberek mehetnek föl a szentélybe, akiknek bűnei lemosattak Krisztus vére által /Jel 7,14-15/

4/ *Az Úr a közösséghez vezető ajtó.* Az Úr azt mondja a juhairól a János 10,9-ben: "Bejár és kijár majd és legelőt talál". Azok, akik az ajtón keresztül mentek be és az oltárra, valamint a mosdómedencére vonatkozó rendelkezéseket hűségesen betartották, bemehettek a szentélybe. Izráelben ezek csupán a papok voltak. A szentélyben állt az arany asztal a szent kenyerek számára, és itt tarthatták a vacsorát /Jel 3,20/. Szent ünnepeket tartottak itt. A megtisztult papoknak itt közösségük volt az Úrral és egymással. A szentélyben állt egy arany oltár is, amely előtt mindenki hálát adhatott a megtapasztalt váltságért, de egyben kéréseit is Isten elé hozhatta.

5/ *Az Úr az állandóan nyitott ajtó.* Ez a bejárat az Igében a "szívesen látott meghívás" ajtaja: "Aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem" /Jn 6,37; Mt 11,28/. Az Úr nyitotta ki az ajtót elsőként annak a szegény bűnösnek, aki mellette függött a kereszten, és azóta nyitva áll mindenki számára. De ne felejtjük el azt sem, hogy ez az ajtó csak a kegyelem idejére van nyitva, és egyszer "amely órában nem gondoljátok", becsukatik /Mt 24,44/.

6/ *Az Úr az egyetlen biztos ajtó.* Ő nemcsak beengedi a belépni szándékozót, hanem örök biztonságot is nyújt neki /Jn 10,28-29; Fil 1,6/. Ezen az ajtón keresztül nem jöhet be farkas, mert az, aki ajtónak nevezi magát, az ajtó őrizője is /Jn 10,3/. Aki rajta, mint ajtón keresztül lépett be, épp olyan biztonságban van /1Pét 3,20/, mint azok, akik bementek Noé bárkájába. Olyan biztonságban vannak, mint az elsőszülöttek az ajtófélfára kent vér mögött /2Móz 12,12-13/. Semmi sem szakíthatja el őket Krisztus szeretetétől /Róm 8,31-39/, mert el vannak rejtve a kőszikla hasadékaiban /2Móz 33,22/.

7/ *Az Úr a dicsőségbe vezető ajtó* /Jn 14,6/. Aki idelent nem rajta, mint ajtón keresztül ment be, az annak idején biztos, hogy bezárt mennyet talál, mert senki sem jöhet az Atyához, csak az Úr Jézuson keresztül. Egyedül általa jut be az ember a mennyi Jeruzsálembe /Zsid 12,22-24/. A tanítványok a Tábor hegyén már kaptak egy kis ízelítőt ebből, ezért mondták az Úrnak: "Jó nekünk itt lenni" /Mt 17,2-4; Jel 1,12-18/. Aki oda bejut, annak valóban nem szükséges hajlékot építenie, mert az Úr maga készített helyet övének /Jn 14,2/. Ő maga vágyakozik övéi után, és arra kéri az Atyát, hogy az övéi nála lehessenek /Jn 17,24/. Elmélkedésünk további részeiben látni fogjuk, hogy a szent hajléknak még két ajtaja volt, az egyik a szentélybe, a másik a szentek szentjébe vezetett. Ezen a harmadik ajtón is lépünk be. Ide hív meg bennünket az Irás /Zsid 10,9-22/. Sajnos, sokan megállnak a pitvarban, és így nélkülözniük kell mindazt a gazdag áldást, amit a szentély kínál.

Az égőáldozati vagy rézoltár - 9. rész

/2Móz 27,1-8/

A vörösrézről készült oltár, amelyet égőáldozati oltárnak is neveznek, a pitvar legnagyobb és legjelentősebb tárgya volt. A bűnösnek Istennel való kegyelmi találkozási pontját ábrázolta, rámutatott az Istenhez vezető útra, az üdvösség útjára, s egyben előképe is volt annak. Az izráelita az oltáron keresztül jutott közösségbe Istennel. Olyan volt ez számára, mint Jákób létrája. A megjelenés az oltár előtt mindenki számára azt jelentette, hogy találkozik a háromszor szent Istennel, hogy Ő a megérdemelt ítéletet kiszabja reá. Ez az ítélet azonban az előírás szerint bemutatott áldozatot érte.

Az oltár helye.



Ahogy az izráelita ember belépett a pitvarba, először ez előtt az oltár előtt állt meg. Aki vágyott az Istennel való közösség után és kereste azt, csak a rézoltár előtt találta meg. Istentől meghatározott hely volt ez. De mit látott itt a belépő? A tüzet, amely éjjel és nappal égett rajta, és megemésztette az áldozatot, amelyet a bűnös hozott /2Móz 29,36-46/.



Itt tapasztalt meg valamit az izráelita Isten abszolút igazságosságából és szentségéből, és abból, hogy törvény megszegőjének meg kell halnia, vagyis hogy a bűn zsoldja a halál /Róm 6,23/. Itt lett világos számára az is, hogy a bűnös emberen semmilyen bocsánatkérés vagy jó cselekedet nem segít, és nincs számára enyhítő körülmény sem. Csak a törvény teljes betöltése, amelynek megtartását Izráel megígérte /2Móz 19,8/, számított volna Isten előtt. De mindnyájan bűnösök voltak, és híjával voltak Isten dicsőségének /Róm 3,23/. Ezért mindenkinek áldozatra volt szüksége. A bűnös azonban itt nemcsak Isten igazságosságát ismerte meg, hanem nagy irgalmasságát és kimondhatatlan szeretetét is, amely nem akarja a bűnös halálát, hanem hogy éljen /Ez 33,11/. Isten örök váltságot talált, mint kiutat /Zsid 9,12/, mert bűneinket az áldozati bárányra helyezte. Ami az izráelitáknak annak idején a rézoltár volt, az ma számunkra a golgotai kereszttel. Krisztusban Isten maga szerzett engesztelést bűneinkért. Aki tehát bűneivel és vétkeivel teljes hittel Isten Bárányához jön, örökre megmenekült, és Isten elfogadta őt /Ef 1,5-6/. Mint gyermek az atyjához, úgy járulhat mindenkor Isten elé. A bűneik alatt sóhajtozó izráeliták számára az oltárhoz vezető út volt az első lépés, hogy Istennel megbéküljenek. Ugyanezt látjuk a babiloni fogságból visszatérő zsidóknál is. Bűnei miatt jutott oda a nép. Ott sóhajtozott a győztes ellenség elnyomása alatt /Zsolt 137,1-2/, és hárfái a fűzfákon fügtek, mert a bűn csak szomorúságot okoz. Hosszú idő után jutott Izráel bűnbánatra, és Isten megkönyörült népén, visszavezette őket Ezsdrás és Nehémiás alatt az ígért földjére. A zsidók hamar fölismerték, hogy a bűnbánat önmagától nem törli el a bűnt, hanem egyedül a vér cselekszi ezt, amely az oltáron folyik. Ezért építették fel elsőnek a rézoltárt. Ez a csodálatos előkép biztasson megterésre minden visszaesőt, aki mint egykor Izráel, elhagyta az új utat, és újra visszatért a világba és a bűnbe. Számára is van egy oltár, melyet úgy hívnak: a golgotai kereszttel.

Ma is fülemben cseng Boothnak, az üdvhadserég öreg tábornokának szava, aki egy nagy összefüggésben, így kiáltott fel: "Backslider, come along, come along, come along" - azaz: "Pártútó, jöjj vissza, jöjj vissza, jöjj vissza!" Gondolatban látom, hogy többen megtalálják a kereszthez visszavezető utat. Ha ezek a sorok ilyen békétlen elszakadtok kezébe kerülnének, szeretném bátorítani őket, térjenek vissza az Úrhoz, mert az Úr várja őket. Nagyszerű bizonyítéka ennek a tékozló fiúról szóló történet a Lukács 15-ben.

A rézoltár alakja. Akácfaából készült ládaszerűség volt, ércel, tehát egy egészen más anyaggal bevonva. Aligha akadt volna valakinek ilyen gondolata. Az akácfaával még gyakran találkozunk. Elpusztíthatatlan, ezért az időjárás minden viszontagsága között a legjobban bevált faanyag. Krisztus emberi természetére mutat, mint gyökérre a száraz földből /Ézs 53,2/. Ebben a fában látjuk előrevetett árnyékát annak, aki miattunk testté és vérré lett, aki rabszolgai formát vett föl, és emberekhez lett hasonlóvá /Zsid 2,14; Fil 2,6-8/. Urunk mindkettő, Isten és ember, egyedül ez tette képessé Őt arra, hogy közbenjáró legyen Isten és ember között /1Tim 2,5-6/.



Az oltár másik alkotórészét az érc képezte. Ezzel vonták be az egész oltárt úgy, hogy többé a fa nem volt látható. Amikor az Úr a Jelenések 1-ben ítéltő alakban jelenik meg Jánosnak, ez halottként esik lábaihoz. Ott látjuk a lábakat ércből. Habakuk ezt mondja az 1,13-ban: "Tisztábbak szemeid, hogysem nézhetnéd a gonoszt", de meg kell ítélnie azt. Isten megítéli a bűnt, és senkit sem kímél. Nem kímélte sem Mózeszt, sem Dávidot, a szíve szerinti férfit, de mindenekelőtt szeretett Fiát sem. Amint a bűnt magára vette, Isten úgy kezelte, mint bűnöst, és mások bűneiért halállal kellett bünhődnie.

Az oltár négyzet alakú volt, egy-egy oldala öt, magassága pedig három könyök /2,5 ill. 1,5 méter/. Szilárdan állt tehát, nem lehetett felborítani. Krisztus kereszttel is szilárdan állt, míg a feladatát teljesítette. Képletesen szólva: erősen áll az, egészen az örökkévalóságig. Az oltár négy sarkán egy-egy szarv volt, ami az erőt jelképezte. A bika ereje szarvaiban van. Ezekhez a szarvakhoz kötözték az áldozati állatokat. A szarvaknak másik jelentőségük is van: oltalmat keresők találtak itt menedéket üldözőik elől /1Kr 1,50; 2,28; 2Móz 21,13/. A szarvakat vérral kenték be /2Móz 29,12/. Körtáncok alkalmával, ha megérintették, megtapasztalták Isten erejét. Az oltár két oldalán négy karika, s bennük két rúd volt a szállításhoz. Amikor a felhőoszlop fölemelkedett, a lévíták, akik a szent sátrat eszközeivel együtt hordozták, követték azt. Az oltárt fél magasságig fémrács vette körül. Maga az oltár jelentéktelen külsejű volt, de

gondoljunk csak arra a sok vérre, amely ráfolyt. Oly valóságos kép ez arról, akinek "Nem volt alakja és ékessége... , utált, az emberektől elhagyott volt..., mint aki elől arcunkat elrejtjük" /Ézs 53,2-3/. Az oltárhoz többféle eszköz tartozott: lapát, fogó, serpenyő stb. ezek is vörösrézből készültek.

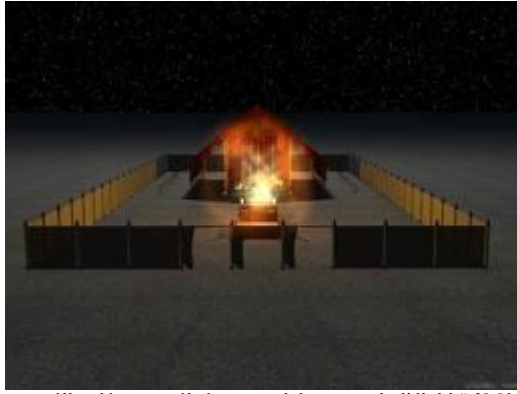


Szolgálat a rézoltár körül. Itt a szolgálatot a papok végezték. A pap, aki Isten helyett szolgált, fogadta a bűnöst az áldozati állattal együtt. A bűnös rátette kezét az állat fejére, és beismerve bűneit. A bűn így átkerült az állatra. Ez természetesen tudatlanul és akaratlanul vette magára a bűnös vétkeit és az ezzel járó büntetést is. A pap odalépett, és késével leölte az állatot, vette ennek vérét, és engesztelésül ráhintette az oltárra, az állatot pedig elégette az oltáron. Nem nehéz megmondani, ki volt a bűnös, az áldozatot bemutató vagy az állat, amelynek ezen a helyen az életét kellett adnia. Az állat nyögött és megpróbálhatott védekezni, nem volt segítség, meg kellett halnia. Minden őszintén kutató bibliaolvasó biztosan látja ebben az előképben Őt, aki meghalt értünk a kereszten, akit nem egy pap, hanem maga Isten adott halálra /Ézs 53,4/. Ne felejtsük el, ahogyan Urunk küzdött a halállal a Gecsemáné kertjében, és verejtéke olyan volt, mint nagy vércseppek /Lk 22,44/. Itt nem segített semmilyen kérés: "Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár" /Mt 26,39/. Az Úr már a világ alapjának levettetése előtt kész volt, hogy mint Isten Báránya, bűneinkért bűnhődjön, és ezért neki kellett helyettünk meghalnia /Jel 13,8/. Köszönjük meg az Atyának, hogy Ő a legtisztábbat, az Ő egyszülött Fiát, aki az Ő kebelén pihent, odaadta értünk. De imádjuk a Fiút is, aki mindnyájunk bűneit és vétkeit magára vállalta és hordozta /Jn 1,29/. Lehetetlen, hogy a bakok és bikák vére elvegye a bűnt, annak csak jelképes jelentősége volt. Akkor jött Ő, és feláldozta magát értünk /Zsid 10,4-10/. Mindnyájunk bűne reá vettetett /Ézs 53,6; 1Pét 3,18; 2Kor 5,21/. Az igaz meghalt a nem igazakért /1Pét 3,18/. Senki sem érezte a halált oly keserűnek, mint Ő, aki önmagát az életnek nevezte, és mégis ezt mondta: "Abban telik kedvem, Istenem, hogy akarodat teljesítsem" /Zsolt 40,9/.

A rézoltár, egészen pontos előírás szerint, emberi kezek alkotása volt. Ugyanígy feszítették keresztre a mi Urunkat is, isteni végzés alapján, törvényszegő kezek /Csel 2,23/. Ahogyan az izráelita nem közeledhetett Istenhez más úton, mint a rézoltár előtt vezetőn, ugyanúgy ma a bűnös sem talál más utat az üdvösségre, mint Krisztus keresztye által. Csak a kereszten van üdvösség. Aki befogadja Isten Bárányát, joga van, hogy magát Isten gyermekének nevezze /Jn 1,12-13/. Ő minden korszakban a Bárány volt, és az is marad /Jel 1,18; 4,9; 5,13-14/.

Az oltár a missziós feladatainkra is rámutat. Az oltár, mint ahogy már láttuk, fel volt szerelve négy gyűrűvel és két hordozásra szolgáló rúddal. Amikor a felhőoszlop felemelkedett, a papok fogták az oltárt és vitték a felhő után. Azt is láttuk már, hogy az oltár az Úr keresztyének az előképe. Így kell a keresztről szóló örömhírt, hogy az Úr meghalt a mi bűneinkért, és feltámasztott a mi megigazulásunkért /Róm 4,25/, az egész világba szétvinni. Ezt parancsolta a feltámadott Úr /Mt 28,20/. Úgy akar vezetni minket, ahogy Izráelt vezette a felhőoszlop által. Pál egyedül a kereszttel dicsekedett, és nem akart másról tudni /Gal 6,14; 1Kor 2,2/. Krisztus szeretete, mely gazdagon kitöltötte szívét /Róm 5,5/, szorongatta őt /2Kor 5,14/, ezért mondhatta, hogy az egész világot betöltötte az evangéliummal. A mi kötelességünk is az, hogy mindenkinek mondjuk: "Béküljétek meg Istennel" /2Kor 5,20/.

Az áldozat hamuja is szól hozzánk. Miután az állat elégett, a hamut kivitték egy tiszta helyre. Tehát szó szerint nem maradt vissza semmi a bűnterhet hordozó áldozati állatból. A hamu bizonyította az áldozat teljesítését. Elmúlt a szenvedés és fájdalom. Egy további utalás is van ebben arra, aki végül így kiáltott fel: "Elvégeztetett", és akit halála után kivittek egy tiszta helyre, mégpedig egy új sírba /Lk 23,53/. Mit mond ez nekünk? Isten nem látja többé bűneinket, nem gondol azokra, elsüllyesztette a tenger mélyébe /Mik 7,19b/. Bűneink Krisztusban teljesen félretették, és mivel Isten nem gondol többé azokra, nekünk sem kell ezt tennünk. Reánk pedig, akik megtisztultunk, Isten úgy tekint, mint gyermekeire /Mt 12,50/.



"A tüzet állandóan tartásák égve az oltáron, ne aludják ki." 3Móz 6,6

A tűz az oltáron. A tűz állandóan égett, de ki gyújtotta meg először? A 3Mózes 9,24-ben találjuk meg a választ. Isten maga gyújtotta meg az áldozatot. A tűz Isten szentségének és az ítéletnek a szimbóluma, mert a mi Istenünk megemésztő tűz /Zsid 12,29/. Az égből jövő tűz az áldozatra hullott, ha nem erre esett volna, akkor a bűnöst emésztette volna meg, aki ezen a helyen kereste Istennel az engesztelést. Ugyanezt figyelhetjük meg a templom felszentelésénél is /2Krón 7,1/. Amikor évekkkel ezelőtt egy héten keresztül vetített képes előadásokat tartottam a szent hajlékról, a hallgatóság között volt egy fiatal ember is. Mélyen megragadta a rézoltár képe és mindaz, amit hallott róla, és azon az estén Isten gyermeke lett. Későn ért haza, és ezért édesapja kérdőre vonta. A fiú nagy örömmel mondta el az apjának: "Ma átéltem azt, hogyan lehet az ember Isten gyermeke, és hogyan hiheti azt, hogy az Úr meghalt értünk. Az előadó elmagyarázta, hogy vagy a bárány ég el értünk, vagy nekünk kell égni bűneink miatt a pokolban. Apám nekem már nem kell, mert tudom, hogy az Úr Jézus meghalt érttem, és átadtam magam Neki. Neked azonban égned kell, mert még nem vagy a Bárány tulajdona." Az édesapát és az édesanyát úgy megragadta fiuk bizonyosságtétele, hogy mindketten eljöttek azon a héten az utolsó előadásokra, és ők is békességet találtak.

Befejezésül még további olyan áldozati helyekre illetve oltárookra szeretnék rámutatni, ahol különösen jelentős újrakezdésekkel találkozunk. Ezek egytől egyig az oltáron való engesztelés fontosságát bizonyítják.

Az első, ember által hozott véres áldozatról az 1Mózes 4,4 számol be. Ábel nyájának elsőszülöttjeiből hozott, és ezzel példát adott mindenkinek. Felismerte a vér általi engesztelés szükségességét, és ezzel rámutatott az egyetlen Bárányra, aki magára vette a mi bűneinket /Jn 1,29/.

Az első tulajdonképpeni oltárról, amelyet Nőé épített, az 1Mózes 8,20-22-ben olvasunk. Ezt követte Ábrahám oltára, amelyet az Úrnak épített, amikor az ígéret földjére lépett /1Móz 12,7/. Ezután következik a szent sátor égőáldozati oltára az elődvarban, amellyel ebben a részben foglalkoztunk. Ezután következik az áldozati hely, amelyet Salamon a templomban felszentelt /1Kir 8,64/. A hatodik oltár Izráel Babilonból való visszatérése után készült. Ezt már említettük /Ezsd 3,2/. Az Írás az utolsó oltárt az eljövendő ezeréves birodalomba helyezi, amelyet Izráel újra felépít, amikor a nagy nyomorúság után földjére visszatér /Ez 40/.

Ezek a gondolatok arra szeretnék biztatni, hogy még többet foglalkozzunk az oltárral és annak újszövetségi jelentésével, a kereszttel, és hogy még mélyebben, bensőségesebben imádjuk Istent az Ő kegyelméért.

Az értékes vér - 10. rész

Nagyjából megismertük a rézoltár fontosságát és sokféle jelképes értelmét. Az oltárral a leglényegesebb összefüggésben a vér áll, amely azon az engesztelésért folyt. Meghintették vele az oltárt, sőt bevitték a szentek szentjébe is, és meghintették vele az engesztelés fedelét is. Később ezzel még bővebben is foglalkozunk. A vért a bűnösökért hintették, vagyis azért, hogy az egész nép kibékülhessen Istennel. Talán fölösleges már ismételnünk, hogy az oltárra ömlött vér csak jelképesen mutat az egyetlen vérré, Krisztus vérére amely nélkül nincs bűnbocsánat. Az alábbiakban egészen rövid áttekintést nyújtunk a vér jelentőségéről, amely a szerző által kiadott "Kalászszedés" c. hetilapban a következő címmel jelent meg:

Krisztus vére

Mint vörös fonal, úgy vonul végig az egész Íráson a vér jelentősége. A Biblia első lapjától kezdve az utolsó lapjáig olvasunk a vérről. Már Ábel megnyerte áldozati állatának vére által Isten igazságosságának bizonyosságát /1Móz 4,4; Zsid 11,4/. Az ószövetségi előképek tele vannak az engesztelés vérével. Az Írás több mint négyszázszor beszél a vérről, ez bizonyítja annak fontosságát Isten előtt. Krisztus vére az egyetlen út, amelyen Istenhez közeledhetünk, és amelyen át a bűn által elvesztett közösséget visszanyerhetjük. Megoltalmaz Isten eljövendő haragjától. Elmélkedésünk során már hallottunk a húsvéti bárányról és a drága ígéről: "És a vér jelül lesz nektek a házakon, amelyekben ti laktok, meglátom a vért és elmegyek mellettetek" /2Móz 12,13/. Aki hittel megragadja Krisztus engesztelő vérért, amely helyette ömlött, az megmenekült.

Krisztus vére a váltságunk díja

"Akiben van a mi váltságunk az Ő vére által" Kol 1,14/
"Mégváltva drága véren, a Krisztusén" /1Pét 1,18-19/
"Melyet tulajdon vérével szerzett" /Csel 20,28/
"Megvásároltál minket Istennek véred által" /Jel 5,9/.

Krisztus vére a bűnbocsánatunk alapja

"Akiben van a mi váltságunk az Ő vére által" /Ef 1,7/,
"Vérontás nélkül nincs bűnbocsánat" /Zsid 9,22/,
"Mert a vér... szerez engesztelést" /3Móz 17,11/,
"Ez az én vérem az új szövetség vére, mely sokakért kiontatik bűnök bocsánatára" /Mt 26,28/.

A vér megigazulásunk alapja

"Megigazultunk az Ő vére által" /Róm 5,8-9/,
"Megigazulva ingyen kegyelemből a Krisztus Jézusban való váltság által" /Róm 3,24/,
"Feltámasztatott a mi megigazulásunkért" /Róm 4,25/.

A vér békességünk alapja

"Békességet szerzett az Ő keresztyének vére által" /Kol 1,20/,
"Megölte az ellenségeskedést maga által" /Ef 2,16/,
"Békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által" /Róm 5,1/.

A vér megtisztulásunk alapja

"Jézus Krisztusnak vére megtisztít minket minden bűntől" /1Jn 1,7/,
"Vére megtisztítja lelkiismeretünket a holt cselekedetektől" /Zsid 9,14/,
"Megmosott bennünket a bűneinkből" /Jel 1,5/,
"Megmosattatok" /1Kor 6,11/,
"Megmosták ruháikat a Bárány vérében" /Jel 7,14/.

A vér közösségünk alapja

"A hálaadás pohara... a Krisztus vérével való közösségünk" /1Kor 10,16/,
"Bizodalmunk van a szentélybe való bemenetelre Jézus vére által" /Zsid 10,19/,
"Közösségünk van egymással az Ő vére által" /1Jn 1,7/.

Egyedül a vér teszi lehetővé, hogy Isten színe elé lépjünk

"Közel valókká lettetek Krisztus vére által" /Ef 2,13/,
"A templom kárpítja... kettéhasadt" /Mt 27,51/,
"Óáltala van menetelünk az Atyához" /Ef 2,18/.

Az Ő vére által győzetett le a Sátán

"És ők legyőzték azt a Bárány véréért" /Jel 12,11/,
"Fölöttébb diadalmaskodunk az által..." /Róm 8,37-39/.

A vér nagy tisztességet ad nekünk

"Az Ő vére által tett minket királyokká és papokká" /Jel 1,5-6/,
"És tettél minket királyokká... a földön" /Jel 5,9-10/,
"Vele fognak uralkodni" /Jel 20,6/.

Rettenetes sors vár arra, aki Krisztus vérért megveti

"Mennyivel súlyosabb büntetést kap, aki... a szövetség vérért tisztátalannak tartja" /Zsid 10,29/,
"Isten haragja marad rajta" /Jn 3,36/.

A nagy engesztelési nap - 11. rész

/3Mózes 16/

Mielőtt Ádám bűnbe esett, tökéletes közösségben élt Istennel. A bűn azonban tönkretette ezt a leírhatatlan boldogságot, és elválasztotta őt Istentől. A szent sátor elkészítésével és az ahhoz tartozó áldozattal Isten maga adott visszatérési lehetőséget, amely valóban csak Krisztusban, az igazi Hajlékban teljesezhetett be egészen. A nagy engesztelési nap, amelyen a főpap engesztelést végzett Izráélért, az Úr által elgondolt és elvégzett örök váltság egyik legnagyobb előképe /Zsid 9,12/.

Fejezetünknek fő szava így hangzik: "engesztelés", ami annyit jelent: "befedezés". Ahogy a szentélyt a négy takaró teljesen befedte, annyira, hogy semmilyen fény sugar nem hatolhatott keresztül rajta, Krisztus vére még jobban befedezte a mi bűneinket, úgy hogy még Isten minden keresztyül hatoló szeme sem látja azokat többé. Hogy milyen alaposan szünteti meg a vér a bűnt, azt már Dávid is megénekelte a Zsoltár 32,1-ben: "Boldog az, akinek hamissága megbocsátott, vétke elfedeztetett". Csodálatos győzelmi tudat hangzik ennek a zsoltárnak utolsó verséből, ebből a három szóból: "Örüljetek, vigadjatok, ujjongjatok!"

Ilyen megbocsátásért tudunk-e hálaadással énekelni:

"Amint vagyok sok bűn alatt,
De mert hallok hívó szavad,
S mert értem áldoztad magad,
Bárány Jézus jövök.

Amint vagyok, nem várva, hogy
Lelkemnek terhe, szennye fogy,
Hozzád, ki megtisztíthatod,
Bárány Jézus jövök."

A nagy engesztelési nap Izráelben az év legfontosabb napja volt. Ez a hetedik hónap 10. napjára esett /1.29 v.; 3Móz 23,26-27/. Ezt a parancsot Isten Áron két fiának halála után adta ki, akik vétükük miatt meghaltak az Úr előtt /3Móz 10,1-2/. Áron így családjáért is engesztelést végzett. Így cselekedett Jób is /Jób 1,5/. Szellemi érzületű szülők mindig esedeznek gyermekük bűnei miatt. A családi szentélyt nem szabad megmontani /megszentségteleníteni/, tisztán kell azt tartani.

Ennek a fontos fejezetnek kulcsverse a 30. vers. Négyféle dolgot fejez ki:

A nap nagy műve: az engesztelés elvégzése.
A munka elvégzője: a főpap.
A munka időpontja: "ezen a napon".
Az egész cselekmény célja: "megtisztultok".

Ezen a fontos napon csak Áron volt hivatalban. Ő:

1/ *Mélyen megalázkodott ember volt.* Ez elsősorban ruházatán látszott meg. Ő aki egyébként egész évben pompás ruhákban járt-kelt, és ezzel különbözött az egész néptől, ezen a napon mint egyszerű szolga, vászonruhában jelent meg. Áron itt rámutat a végtelenül nagyobbra, a mi Urunkra, aki többet tett le, mint csupán földi ruhát, amelyet szintén levettek róla, hogy teljessé tegyék megaláztatását. Az Írás azt mondja róla: "Megüresítette magát, rabszolgai formát vett föl" /Fil 2,7-8/. Áron részben levetkőzve, mégis főpap volt. A sok szegény és gyalázat, amit Urunk elviselt, nem rejthette el isteni származását. Erről tett bizonyosságot a százados a kereszttel /Mk 15,39/. Ő örökké a tiszta és szent Fiú maradt /Zsid 7,26/. Ő, akinek az angyalok szolgáltak, és akit ők imádtak, értünk mindenki által megvetetté és lenézetté lett /Ézs 53/. Olyannyira megüresítette magát, hogy gonosztevéként halt meg gonosztevék között.

2/ *Áronnak ezen a napon sokféle elfoglaltsága volt.* Zsidó tudósok azt mondják, hogy Áron hét napon át készült elő erre a napra. A főpapnak kora reggeltől kezdve sok munkája akadt. Minden feladatot, amelyet egyébként a papok végeztek, ezen a napon neki kellett elvégeznie. Egész testét meg kellett mosnia. Ő mutatta be a szokásos reggeli áldozatot, majd önmagáért hozott engesztelő áldozatot. E célból ment be vérrel a szentek szentjébe, és megtisztulva, megigazulva jött ki onnan. Mert csak mint ilyen hordozhatta a nép bűneit. Ezenkívül minden másfajta áldozatot is neki kellett elvégeznie /4Móz 29,8/. Mindenekelőtt feladata volt a bakot leölni, és fölötte a nép bűneit beismerni. Ezzel még később foglalkozunk. Az a munka azonban, amelyet Urunk a legnagyobb engesztelési napon elvégzett, végtelenül nagyobb volt. Azt mondta: "Csak bűneiddel terheltél, vétkeiddel fárasztottál engem" /Ézs 43,24/. De ki tudná azt a munkát leírni, amelyet Urunk azon a napon teljesített, amikor engesztelést szerzett a mi és az egész világ bűnéért /Jn 1,29!/. Kora reggeltől hurcolták Pilátustól Heródeszig, verték, gyötörték, végül kiszolgáltatták a legkínosabb halálnak: keresztre feszítették. Mindenekelőtt azonban azt tudjuk, hogy a lelke megalázkodott /Ézs 53,11/.

3/ *Áron ezen a napon súlyosan megterhelte ember volt.* Ezen a napon az egész nép bűne rajta volt. Ahogy más napokon pompás díszben hordozta szívén a népet, úgy hordozta ezen a napon minden bűnüket, gonoszságukat és vétüküket. Áron ebben is csodálatos előképe Urunknak, Akire az egész világ bűne vettetett /Jn 1,29/. Testében vitte fel bűneinket a fára. Ez Istenünk mérhetetlen kegyelme és szeretete, aki teljesen elveszett állapotunkból ezt a kiutat készítette számunkra. Bár lenne szívünk csordultig hálával és imádatlással Istenünk felé, aki megszülte Fiát mindnyájunkért odaadta!

4/ *Áron magányos ember volt ezen a napon* /17/. Ezen a sok munkát igénylő, megerőltető napon senki sem lehetett Áron mellett, és nem segíthettek neki. Ezen a napon rajta kívül senki sem léphetett be a szentélybe. Egyedül végezte az engesztelés Istentől rábízott nagy munkáját, és Áron ebben is Urunk előképe. Amikor Péter a keresztfeszítés alkalmával követni akarta Őt, az Úr azt mondta neki: "Ahová én megyek, oda most nem jöhetsz utánam" /Jn 13,36/. Miért nem? Azért, mert ahogy a nagy engesztelési napon minden más pap visszalépett, és csak Áron szolgált egyedül, éppen úgy végezte el az Úr is egészen egyedül az engesztelés nagy munkáját. Hol voltak az oszlopok, Péter, Jakab, János, amikor az Úr ott állt bírái és a poroszlók előtt? Mind elmenekültek. Kereste a segítséget, de senki nem segített /Ézs 63,5; Mk 14,37-41/. Nemcsak az emberek hagyták el Őt, hanem legnagyobb fájdalomát mindenekelőtt Istentől való elhagyatottsága okozta. Halljad hangos kiáltását a sűrű sötétségben: "Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?" /Zsolt 22,2/. Ez az egyedüllét volt számára a legnagyobb megterhelés. De mit jelent egyszer majd a bűnösnek, ha Krisztus engesztelő művének fedezete nélkül kell a szent Isten előtt megállnia? Mert előtte egyszer minden embernek meg kell jelennie /Jel 20,11-15/. Ha tehát Isten az Ő Fiát a mi bűneink miatt így büntette meg, akkor mi történik majd azzal a bűnösrel aki bűneit azáltal még csak súlyosbította, hogy Isten ajándékát, Krisztus engesztelő áldozatát megvetette. Az ilyennek örökké tartó büntetés a része /2Tesz 1,8-10/.

5/ *Áron ezen a napon Isten által elfogadott ember volt.* Miután a főpap a bak vérével belépett a szentek-szentjébe és meghintette a láda fedelét és az ott levő tárgyakat vérrel, áldozata a népért elfogadottnak számított. Áron azonban nemcsak a vérrel, hanem a tömjénnel tele arany füstölődénnel együtt lépett be. Ennek füstje felhőként vette körül őt, s egyúttal eltakarta az engesztelés fedelét is, amelyen az Úr trónolt a kerubok között. Áron nemcsak vért hintett, hanem jó illatot is árasztott. A legszebb magyarázat erre vonatkozólag az Efézus 5,2-ben olvasható: "Krisztus is szeretett minket és önmagát adta érettünk ajándékként és áldozatul Istennek, kedves jó illatú". Az Úr odafönt nemcsak tulajdon vérével lépett be és szerzett örök váltságot, hanem ahogy a főpap, ő is a tömjén illatával jelent meg értünk. Vére által nemcsak kiengesztelte Istent, hanem elfogadottak is lettünk /Ef 1,5-6/.

Mit tett azonban a nép ezen a napon? Két dolgot. Először is megsanyargatta magát /29; 23,27-29/. Mialatt az izráeliták nézték, ahogy értük bemutatják az áldozatot, meg kellett magukat alázniuk, és bűnbánatot kellett gyakorolniuk. Bőjtölniük kellett, és minden örömtől tartózkodniuk /Dán 10,3.12; Zsolt 35,13/. Ez alól csak a gyermekek és a betegek mentesültek. Nem tölt el minket is mély fájdalom, amikor látjuk az Urat függni a kereszten a mi bűneink miatt? Szívünk megremeg, amikor komolyan foglalkozunk az igével: "Ezt tettem érted." A Szent Szellem munkája ezt a szomorúságot /Jn 16,20/. Összetört a nagy embertömeg szíve pünkösdkor, amikor Péter azt mondta: "Őt ti megfeszítettétek" /Csel 2,23.37/. Ahogy Jósias, sírjunk mi is bűneink felett, és éppen úgy nyertünk megbocsátást, mint ő /2Krn 34,27/.

Az izráelitáknak csendben kellett lenniük. A főpap keményen dolgozott, a nép nyugalomban volt. "Az Ő lelke szenvedett" /Ézs 53,11/, mi pedig élvezük nehéz szenvedésének gyümölcsét. Ahogy Izráel népe nem tett ahhoz semmit, ugyanúgy mi sem tehetünk, és nem is kell tennünk semmit a válsághoz, hanem megpihenhetünk. Ő így kiáltott: "Elvégeztetett" /Jn 19,30/. Bár sokan szeretnének valamit tenni, és megpróbálják saját cselekedeteik által elnyerni az üdvösséget, de az Írás azt mondja: "átkozott az, aki a törvény cselekedeteiből akar üdvözülni". Mi, akik hiszünk, bementünk az Ő nyugalmába!

Ennek a napnak nehéz munkája után a főpap újra pompás ruházatában jelent meg. Ebben is Urunk előképét pillantjuk meg, aki odaát tisztelettel és dicsőséggel koszorúztatott meg /Zsid 2,7-9; Fil 2,8-11/.

Az eljövendő nagy engesztelési nap. Izráel jelenleg főpap, áldozat és Jézus Krisztus nélkül él, ezért nincs számára engesztelés sem. De végül mégis a döntő nagy engesztelési nap felé halad. Az Úr meg fog jelenni az Olajfák hegyén, és Izráel meglátja azt, akit általszegeztek, és siratni fogják. Magsanyargatják magukat úgy, mint soha azelőtt /Zak 12,10-14; Jel 1,7/. De végül is Izráel bemegegy az ezeréves birodalom valódi szombatnap nyugalmába.

Izráelben a nagy engesztelési napot évenként meg kellett ismételni /29.34.v./ . Bármilyen nagyszerű előkép is ez, mégsem tudott egyetlen bünt sem végleg megszüntetni. Másképpen van ez Krisztus áldozatával, amely örökre kibékített Istennel, és utat nyitott Őhozzá.

A két kecskebak - 12. rész

/3Mózes 16,7-10.15-17.20-22/

Tekintettel ennek a kettős áldozatnak nagy jelentőségére, amelyről az előttünk levő híradásból értesülünk, behatóbban szeretnénk foglalkozni ezzel a témával.

A két bak bemutatása a nagy engesztelési ünnepen jobban megvilágítja a bűnért való maradéktalan engesztelést, mint bármelyik más ószövetségi kép. Mindkét bakra - amelyik közül az egyiket megölték, a másikat a pusztába küldték - szükség van a váltságmunka képének tökéletes kiabrázolására. Ennek a sokatmondó előképnek közelebbi megvizsgálása gondolatainkat természetesen újra Krisztusra irányítja, Aki hordozta bűneinket, szenvedett és meghalt értünk. A két bak azonban rámutat a bűn egész komolyságára és annak rettenetes következményeire, de ugyanakkor a vér általi engesztelés biztos útjára is.

Mindkét bakot a gyülekezet bocsátotta rendelkezésre, és elhozta Áronhoz, a főpaphoz, a sátor bejárata elé. Sorsot vetettek rájuk, az egyiket halálra szánták, a másikat kiűzték a pusztába, ahol reménytelen pusztulásnak lett kiszolgáltatva. Az izráeliták látták a haldokló bak vonaglását, látták, ahogy ömlött a vére, hallották a halálhörgést és tudták, hogy mindez az ő bűneikért történt. Összehasonlíthatatlanul nagyobb áldozati eseményt élt át a százados és a sokaság a kereszt alatt, nem csoda, hogy a mellüket verték, amikor a keresztre feszítettre néztek, és ennek az ószövetségi előképnek valóságos beteljesedését élték át /Lk 23,47-49/.

A leölt bak. Amint már láttuk, ezt a bakot a nép bűneinek engesztelésére sorsolták ki. Ez határozottan rámutat az Egyetlenre, akit Isten már a világ alapjainak lerakása előtt kiválasztott bűneink engesztelésére. Péter a Cselekedetek 2,23-ban azt mondja, hogy Urunk Isten elrendelt tanácsvégzéséből és előretudásával istentelen kezek által öletett meg. Igen, az Úr maga tesz bizonyosságot halála előtt arról, hogy "az Emberfia elmegy, amint meg van írva" /Mt 26,24/. Azért jött a világra, hogy meghaljon a bűnösökért /Mt 20,28/. A bűnek megfelelő engesztelésre van szüksége, hogy meg lehessen bocsátani /Zsid 9,22/. Ezeknek a fontos igazságoknak találjuk itt előrevetett árnyékát. A bakot tehát leölték, de mi lett annak vérével? A vérral a főpap bement a szentek szentjébe, hétszer meghintette az engesztelési fedelet, a függönyt és a szentély egyéb tárgyait.



A széthintett vér az akkor élő Izráel népéért beszélt Isten előtt, de Krisztus vére, amely értünk kifolyt, egészen mást mond: ez örök időre érvényes beszéd Isten előtt /Zsid 12,24/.

Megtisztít a bűntől /Zsid 9,13-14/.

Eltörli a bűnt és engesztelést szerez /1Jn 2,2/.

Megsebzett lelkiismeretünknek békét hoz /Zsid 10,19-22/.

Győzelmet ad minden ellenség fölött /1Sám 7,9-10; Jel 12,10-11/.
Elzárja a kárhozatba vezető utat /2Móz 12,13/.
Megnyitja a mennybe vezető utat /Lk 23,43; Jel 7,14/.
Az Ő dicsérete betölti az eget /Jel 5,9/.

Krisztus helyettes áldozata teljesen elég, a bűnt maradéktalanul kiengeszteli és eltörli. A nép sohasem engesztelhette ki Istent bűnei miatt, de hozhatta a bakokat engesztelésül. Az igaz és szent Isten csak Fiának vére alapján tudja az istentelent megigazítani /Róm 4,5/. A háromszor szent Isten minden követelése Krisztusban teljesedett be. A vádló elhallgattatott /Róm 8,33-34/. A bűnös most már az örök élet reménységének teljes bizonyosságát bírja /Zsid 6,11/, és hitben már bátran közeledhet Istenhez, Akitől azelőtt joggal rettegett. Krisztus áldozata elegendő minden bűnös megtisztulására, amennyiben ezt hittel elfogadja /Mt 12,31/.

A pusztába kiűzött bak. A leölt bak biznyság arra, hogy vérontás nélkül nincs bűnbocsánat /Zsid 9,22b/, és hogy a bűnért szükséges az engesztelés. A bak Izráel helyett és Izráel bűnéért pusztult el. A másik bak sorsa azt jelképezte, hogy a bűn örökre levétetett a bűnösről. A második kecskebak fölött a főpap beismerte a nép bűneit úgy, hogy mindkét kezét ráhelyezte a bakra, és így a vétkek átkerültek arra. Ugyanez történt Urunkkal, amikor Isten "mindnyájunk vétkéért reá vetette" /Ézs 53,6b/. A bűnnel terhelt bakot kivették a pusztába, hogy soha többé vissza ne térjen. Ahogy a bak soha nem tért vissza, úgy a bűn sem. Ez a bűnbocsánat egyik legszebb képe.

A bűn úgy eltávolított tőlünk, mint a bak Izráeltől, hogy soha többé vissza ne térjen /Zsolt 103,2/.
Isten nem emlékszik többé bűneikre /Zsid 10,17/.
Háta mögé vetette a bűnt, és ezáltal örökre tökéletesen eltávolította azt /Ézs 38,17/.
A tengerbe süllyesztette ott, ahol az a legmélyebb /Mik 7,19/.
Teljesen eltörölte a bűnt /Ézs 44,22; Jer 31,34/.

Áldott következmény. Krisztus áldozatát szemlélve a két bak előképében érezhetjük, mit érdemeltünk volna: halált, mint az első bak, és azt, hogy Isten elűzzön szeme elől, ahogy a másik bakot elűzték. Ha elgondolkozunk ezen, bepillanthatunk Isten szerető szívébe, aki nem kímélte egyszülött Fiát, hanem Őt mindnyájunkért odaadta /Róm 8,32; 1Jn 4,10/. Péter kérdi: milyen kegyesen és szentül kellene akkor járnunk /2Pét 3,11!/. Krisztus áldozatának valódi felismerése vezet megszentelt és új életre, amely bővülködik jó cselekedetekben.

A réz mosdómedence 13. rész

/2Móz 30,17-21/

A mosdómedence az udvar másik eszköze volt. Pontosan a szentélyhez vezető út vonalában állt. Nagy kerek edénynek kellett lennie, méretei azonban nem állnak rendelkezésünkre. Salamon templomának mosdómedencéje kb. 3000 bat /kb. 110.000 liter/ űrtartalmú volt /1 bat = 36,44 liter/ /2Krón 4,5/. Ebben fürdött meg a pap, miután levetkőzött, ezzel magyarázható nagy mérete. Alul valószínűleg volt egy nyílás, amelyen keresztül kifolyhatott a víz a lábmosáshoz. A rézoltár, ha visszaemlékezünk, Krisztus kereszttjére mutatott rá. A mosdómedence szimbolikus jelentése egy lépéssel tovább vezet bennünket, a Szent Szellemnek a hívőben való munkálkodására utal, az Ige általi megtisztulásra. A medence vízzel volt tele, ez pedig Isten Igéjének a képe.



Egy lehetséges elképzelése a rézmedencének



... és egy másik elképzelés szerint.

A medence anyaga /2Móz 38,8/. A mosdómedence egészen sajátos módon készült, mégpedig azokból a tükrökből, amelyeket az asszonyok hoztak önkéntes áldozatul. Némelyik asszonynak ez nem is lehetett olyan könnyű, hiszen a tükröt előszeretettel használják nem csak a külső ápolására, hanem gyakran szépségük megcsodálására is. Ezek a tükrök azonban nem üvegből készültek, mint ma - hiszen akkor még nem ismerték az üveget - hanem fényes, csiszolt vörösrézéből. Az ember kétféle módon szemlélheti önmagát: vagy az öntetszelgés saját tükrében, vagy Isten Igéjének tükrében. Ez utóbbit tette zsoltáríró: "vizsgálj meg, ismerj meg, próbálj meg engem" /Zsolt 139,23/. Aki az Ige fényében szemléli önmagát, csakhamar azt mondja, amit Ézsaiás: "Jaj nekem, mivel tisztátalan vagyok" /Ézs 6,5/. A hívők ezzel a felismeréssel hálásak a réz mosdómedencéért. Itt eltűnik minden büszkeség, minden vélt szépség vagy magasztosság és ezekhez hasonlók. Itt megszűnik a bennünk lakozó büntől való állítólagos szabadságnak minden testi dicsekedése. És itt sokkal inkább beismerjük mély alázattal Pállal együtt: "Az én testemben nem lakik semmi jó" /Róm 7,18/.

Sokan járnak úgy, mint annak az afrikai törzsfőnöknek a felesége, aki tükröt kapott egy misszionáriustól. Azelőtt sohasem nézett tükörbe. Az asszonynak rút arca volt, bár eddig azt gondolta, hogy mint királynő, ő a legszebb. Ahogy most belenézett a tükörbe, megkérdezte a misszionáriust, ki az a csúnya asszony, aki rátekin a tükörből. A misszionárius megmondta, hogy ő saját maga. Erre az asszony mérgében földhöz vágta a tükröt, és az darabokra tört. Napjainkban sok hívő éppen ilyen balgán viselkedik, mint ez az asszony, bosszankodnak a tükörképükön, amelyet az Ige eléjük tart figyelmeztetőül. Például azt gondolják, hogy csak a prédikátor célozgatott azzal rájuk. Így és hasonlóan beszélnek sokan, ahelyett, hogy csendesen beletekintenek Isten Igéjének tükrébe, és levonnák a helyes következtetést. Ebbe a tükörbe nézett bele Nikodémus, és felismerte, hogy újonnan kell születnie /Jn 3,7; 19,39/. Ugyanezt tette a samáriai asszony is, aki ebben a tükörben felismerte bűneit és megtért. Nemcsak rütségét látta meg, hanem engedte magát bűneitől is megtisztítani /Jn 4/.

Kik mosakodtak ebben a medencében? A papok. Nem fürödtek ők már meg előzőleg, nem voltak ők már tiszták? Amikor az Úr megmosta a tanítványok lábát, Péter tiltakozott, de az Úr azt mondta neki: "Ha nem moslak meg, semmi közöd sincs hozzám" /Jn 13,8/. A 10. versben továbbá azt mondja az Úr: "Aki megfürdött, nincs másra szüksége, mint hogy a lábát megmossa" /vö. 1Jn 1,7-10/.

Figyeljünk meg először kétféle megtisztulást, amelyet az Írás tanít.

1/ Megtisztulás vér által.

Mint már láttuk, ez a rézoltáron történt. Ott folyt az engesztelés vére, és a bűnös megigazultan tért haza. Ott tapasztalta meg bűneinek bocsánatát /Ef 1,7/.

Láttuk, hogy ez a megtisztulás olyan alapos volt, hogy az áldozati állapot hamuját is eltüntették. Ez jelképezte a teljes megbocsátást. A vér megtisztít minden bűntől. A rézoltáron megigazult az izraelita, mert bűne a báránnyá tételét, amely helyette szenvedte el a halált. Semmi sem kárhözta már őt /Róm 8,1/. Isten nem látta többé a bűnét, mert az a báránnyal együtt elpusztult /vö. Róm 6,6/. Ez a vér általi megmosás az, amely igazzá tesz bennünket Isten előtt. Fogadd el ezt hitben, és mondhatod Pállal a Róma 5,1 szerint: "Békességünk van Istennel". A vér általi megtisztulás az Istennel való békességnek és az üdvösségnek az előfeltétele. A vízzel való megtisztulás vezet a közösséghez.

2/ Megtisztulás a víz által.

Olvassuk el ehhez az Efezésű 5,25-27-et. A 25. vers azt mondja, hogy Krisztus odaadta magát a Gyülekezetért, vagyis meghalt érte; ez a vér általi megtisztulás. A 26. vers azonban így hangzik: "Hogy megszentelje, megtisztítva a víznek fürdőjében, az Ige által.". A következő vers ennek a tisztításnak a szándékáról beszél: "Azért, hogy önmaga elé állítsa a Gyülekezetet dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen". Ez összefüggésben a mosdómedencével azt jelenti tehát: elkészítve a szentélybe való belépésre és az Istennel való asztalközösségre. A Titus 3,4-7-ben találunk egy másik helyet, ahol az újonnan születés fürdőjéről van szó. Maga az Úr mondja: "születik víztől és Szellemtől" /Jn 3,5/. A víz az Ige jelképe. A sivatagi vándorlás során a legnagyobb elővigyázatosság ellenére is poros lett az ember lába, ezért volt a mosakodási parancs. Nem lesz-e poros a mi lábunk is, amikor a világban vándorolunk, pl. valamilyen barátságtalan szó vagy gonosz gondolat által? Nem szükséges-e nekünk is megmosakodnunk az Ige által?

A Zsidók 10,22-23 összefoglalja a rézoltárt és a mosdómedencét. Ezt olvassuk itt: "akiknek szívük tiszta", tehát megvolt a vérről való meghintés, azután következett a test megmosása tiszta vízzel, vagyis az Ige általi megtisztulás. Mindkettő szükséges a szentélybe való belépéshez, hogy ne haljunk meg. Ha magunkat ítéljük meg, nem ítéltünk el /1Kor 11,31/.

Hogyan megy végbe ez az Ige általi megtisztulás a gyakorlatban? A pap, mielőtt reggel belépett volna a szentélybe, odament a mosdómedencéhez. A mi mosdómedencénk az Ige. Nyissuk fel azt, olvassuk mindennap korán reggel az Úr előtt, és megtapasztaljuk, hogy megítél bennünket a lelkiismeretünkben: "Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvel, hanem cselekedettel és valósággal" /1Jn 3,18/. Lelkiismeretem azt mondja: ezt elmulasztottad! Vagy olvashatok a szentségtelen és üres fecsegésről /1Tim 6,20/, az Ige azt mondja nekem: ilyesmi pedig ne jöjjön ki a szádból. Így fenyít és így figyelmeztet az Ige. Lehet, hogy a pénz vagy a világ szeretete akar lebilincselni, s ekkor ezt olvasom: "A világ elmúlik és annak kívánsága is" /1Jn 2,17/. Így győz meg engem ez az Ige is. Mit kell tennem? Odamegyek a mosdómedencéhez, hogy ismét megtisztuljak és kész legyek az Istennel való közösségre.

Ezt a megtisztulást egyszerűen szolgálja a bibliára is, amikor a hallott Ige fenyít és megaláz. Ezért tart távol a Sátán olyan sok hívőt az igehirdetési alkalmaktól. Sokan elhanyagolják a gyülekezetüket, és a Zsidók 10,25 szerint ezeknek is a mosdómedencéhez kell jönniük, hogy megtisztuljanak ezektől a mulasztásoktól. A mosdómedence a gyakorlati megszentelődésünket ábrázolja. "Törekedjete... szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat" /Zsid 12,14/. A mosdómedencében való mosakodás nélkül egyetlen pap sem léphetett a szentélybe. Pál azt mondja a 2Korintus 7,1-ben: "Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és szellemi tisztátalanságtól, és Isten félelmében vigyük véghez a mi megszentelődésünket."

Miért különbözik annyira a mosdómedence a szent sátor többi berendezésétől? A többi tárgyban fát is találunk. Ott van például a rézoltár, amely akácfából és rézből készült. A mosdómedence nem az Úr, hanem a Szent Szellem szimbóluma, Aki a hívőkben munkálkodik. A Szent Szellem nem Isten és ember egyszerre, mint az Úr Jézus, ezért a medence csak egy fajta anyagból áll. Sem alakja, sem mérete nincs megadva, mint a többi tárgynak. Mulasztás lenne ez vagy véletlen? Egyik sem. Erre vonatkozik a János 3,8: "A szél /Szent Szellem/ fúj, ahová akar". Őt nem lehet megmérni, sem formába önteni.

Vizsgáljuk meg a medence tartalmát. Hogy a szent hajlék medencéje milyen nagy volt, nem tudjuk, de Salamon temploma medencéjének űrmérete 3000 bat /kb. 110.000 liter/ volt. Ez a medence, mint már hallottuk, nem vérről, hanem vízzel volt megtöltve. Az égőáldozati

rézoltáron vér folyt, itt víz. A Zakariás 12,10 szerint először fel kell ismerni azt, Akit átszegeztek, utána üdv forrása fakad számunkra /Zak 13,1/. Az Ézsaiás 12-ben az elfordult haragról olvasunk, amely az Úr Jézusra hárult; ezután olvashatjuk: "Örömmel fogtok vizet meríteni a szabadulás forrásából" /3/.

Felkészítve a szolgálatra és a közösségre. A pap két okból ment a szentélybe: azért, hogy szolgáljon és hogy élvezze a közösséget a szent kenyerek asztalánál. Előbb azonban meg kellett tisztulnia a medencében.



Hiszen mi sem eszünk kenyeret piszkos kézzel. Annak, aki az Urat akarja szolgálni, tisztának kell lennie. Dávid újra szolgálni akart az Úrnak, hogy a bűnösök megtérjenek, de előtte így imádkozott: "Egészen moss meg engem" /Zsolt 51,4.15/. A szív tisztasága boldogságot jelent, ez a követelménye a szolgálatnak és az Istennel való közösségnek is /Mt 5,8/. "Tisztítsátok meg magatokat, akik az Úrnak edényeit hordozzátok" /Ézs 52,11/.

Megemlítünk még röviden néhány tanulságot:

Milyen gyakran kellett a medencében megtisztulni? Naponta! Gondoljuk csak meg, mi történt, ha a pap elmulasztotta a megtisztulást: Meg kellett halnia! /2Móz 30,19-21/. Vajon Isten sok gyermeke nem halt-e meg belsőleg, és így képtelen szolgálni, vagy közösségben lenni, mert nem tisztítja meg magát? "Az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy" /Jel 3,1/. A mosakodás tehát igen szükséges dolog. "Ha azt mondjuk, nincs bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg, és az igazság nincs mibennünk" /1Jn 1,8/.

A medence továbbá arra is tanít, hogy akik Istent akarták szolgálni, azt csak az elvégzett megtisztulás után teheték /Zsolt 24,3-5; 26,6/. Senki sem szolgálhatja Istent, aki nem szentelődik meg személyesen. Ennek az a feltétele, hogy engedjük magunkat állandóan az Ige által átvilágítani és megtisztítani.

A medencét mindig tiszta vízzel kellett megtölteni. De honnan volt víz a pusztában? A megütött sziklából /2Móz 17,6/. Ez az Újszövetség fényében maga Krisztus /1Kor 10,4/.

Gondoljunk még Jánosnak egy igen fontos megfigyelésére. Arról tesz tanúbizonyságot, hogy amikor az Úr meghalt, oldalából vér és víz folyt /Jn 19,37/. Nem éppen erről beszél nekünk a szent hajlék? Először a vér folyt az oltáron, azután a víz a medencéből.

Az is érdekes, hogy nem történik említés sem a medence súlyáról, sem a szállításhoz szükséges rudakról. Tehát tudomásul kell vennünk, hogy a medence azokhoz a dolgokhoz tartozik, amelyek nincsenek teljesen fölfedve előttünk. Biztosan lesz olyan bibliaolvasó, aki éppen a medencével kapcsolatban több értékes dolgot fog még felfedezni az Írásban.

Az arany ház - 14. rész

/2Mózes 26,15-30/

Így is nevezhető a szentély. Erre Mózes egészen csodálatos módon kapott kijelentést. Kétszer negyven napig tartózkodott Isten előtt a hegyen. Isten ott mutatta meg neki a részleteket, és ott tette belsőleg késszé és alkalmassá arra, hogy beletekintsen népével kapcsolatos gondolataiba és terveibe, beavatta titkaiba annyira, amennyire Isten azt meg akarja mutatni gyermekeinek. Nagyon megéri az, ha időnként áldozzuk azért, hogy mélyebben behatolhassunk a dolgokba, és elmondhassuk Pállal: "Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Milyen kifürkészhetetlenek az Ő ítéletei, és kinyomozhatatlanok az Ő útjai" /Róm 11,33/. Ilyen imádó magatartással lépünk be mi is ebbe az arany házba.

Milyen is volt ez az arany ház?



Negyvennyolc aranyozott deszkából vagy pallóból állt, amelyeknek hossza egyenként tíz könyök, szélessége másfél könyök /5 ill. 0,75 méter/ volt. A deszkákat akácfaiból vágta ki, bevonták aranylemezzel, úgyhogy a fa többé nem volt látható. A deszkák külső oldalán arany karikák voltak, ezekbe öt reteszrudat dugtak. A rudakat is arannyal vonták be, ezek tartást adtak az építménynek, és megfelelő szilárdságot biztosítottak neki. A szentély felülről nyitott volt, illetve takarókkal vagy szőnyegekkel védték az időjárás viszontagságai ellen, éppúgy előlről is. Így lett - képletesen szólva - a sátor bejáratá, fentről Istenünk számára, letről az ember számára, vagyis a találkozás valódi sátrává. A hajlék belseje két részből állt. Az elülső rész volt a szentély, mögötte a szentek-szentje volt található. A két helyiséget egy meglehetősen nehéz függöny választotta el egymástól. A szentélyben három tárgy volt: az arany oltár vagy illatáldozati oltár, a szent kenyerek asztala és a hétágú gyertyatartó. A másik helyiségben, a szentek szentjében csak a frigyláda állt.

Vizsgáljuk meg röviden az arany deszkákat.



A pitvarról szóló fejtegetésben elmondtuk, hogy az ott felállított két tárgy, a rézoltár és a mosdómedence, a kereszten levő Urat ábrázolja jelképesen. Itt a szentélyben képeken ismerjük meg reánk vonatkozó szolgálatát, amelyet folyamatosan végez értünk a mennyben. Amikor a földön járt, meghalt értünk; odafenn a mennyben most értünk él. A deszkák akácfaiból készültek, s ez ismét Krisztus ember voltára mutat, Aki szüztől született, de a Szent Szellemtől fogantatott Isten és ember Fiaként. Amikor az Úr a földre jött, nem vett magára anyagi alakot, hanem mint minden ember, testben és vérben született, ahogy meg van írva: "Miótán a gyermekek test és vér részesei, Ő is hozzájuk hasonlóan részese lett ezeknek" /Zsid 2,14/.

A deszkákat arannyal vonták be. Az arany, ez a legdrágább nemesfém az Urat isteni mivoltában ábrázolja, mint aki öröktől fogva létezik /Jn 17,5/. Földi élete idején az ember, ha csak külsőleg figyelte, nem látott rajta semmit az aranyból, mert Ő nem különböztette meg magát más emberektől. Az Úr nem élt isteni mivoltával, hanem: "Megüresítette magát, rabszolgai formát vett föl" /Fil 2,6-8/. Sokan ezért látják Urunkban csupán az ács fiát /Mt 13,55a/.

Az aranyozott deszkáknak azonban más jelentőségük is van. Mégpedig:

A Gyülekezet jelképe. Pál azt írja az Efézus 5,32-ben: "Felette nagy titok ez, de én Krisztusról és a Gyülekezetről szólok". Isten gyermekei számára kéri az Úr az Atyától: "Hogy ők is egyek legyenek bennünk - az Atyában és a Fiúban" /Jn 17,21; 14,23; 1Tesz 1,1; 2Tesz 1,1-2/. Az Úr szinte megfoghatatlan szavakban fejezi ki ezt: "Én Őbennük és Te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek" /Jn 17,23/. A deszkák - a Gyülekezet tagjai - ezüst talpakon állnak, amelyek a megváltás szimbólumai /2Móz 30,15; 38,27/. Így ismerjük fel Őbenne, a Főben, és bennünk, a tagokban, ezt a kettősséget: Isten és ember. Az emberi oldal Ádámából /Lk 3,38/ fakad, az isteni természet, a Szent Szellem általi fogantatásból /Jn 3,3; 2Pét 1,4; Lk 1,35/. Fa és arany, a Gyülekezet emberi és isteni oldala:

Ha e csodát meg akarom érteni,
Hódolattal elcsendesül szellemem.
Imádatlalt megpróbálja felmérni,
Hogy az Isten szeretete végtelen.

A deszkák természete. A deszkák akácfaiból készültek, amely igen tartós fa. Ezek a deszkák feldolgozásuk előtt mint fák álltak az erdőben. Bésálél és Aholiáb embereikkel együtt fejszével döntötték ki a fákat. Máté 3,10-ben olvassuk: "A fejsze immár ott van a fák gyökerén". Csodálatos, ha arra gondolunk, hogy ezek a vadon nőtt fák arra lettek kiválasztva, hogy a szentélyt alkossák /1Kor 3,16; 6,19/. Indítson imádatra ez bennünket és arra, hogy Pállal együtt elismerjük: "Én vagyok a legkisebb..., de Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok" /1Kor 15,9-10/. Gyakran, amikor sok ember között járok-kelek, akik csak úgy tódulnak a különböző szórakozóhelyek felé, megkérdem magamtól: "Uram, miért éppen engem, a méltatlant választottál ki, hogy tulajdonod legyek, hogy aranyozott deszka legyek?" Ezt mindenkor alázattal és

imádatlall kell szívből megköszönnöm. Ha ezek a gondolatok nem köteleznek bennünket szent életre, akkor valóban nagyon hálátlanok vagyunk.

De térjünk vissza a deszkákhoz. Mielőtt a deszkákat felhasználhatták volna a szentélyhez, szélteben-hosszában lefűrészelték és legyalulták, és csak ezután aranyozhatta be azokat Bésálél. Ez az, amit az Úr az Ő Igéje, Szelleme különféle módon /vö. 2Kor 11,23/ rajtunk elvégez. Ő tesz bennünket alkalmassá a szent hajlék számára. Megszentel és megtisztít, hogy ama napon szeplő és folt nélkül állíthasson minket Isten elé /Ef 5,26-27/. Isten gyermeke, engedd magad elkészíteni erre a dicső rendeltetésre, engedd magad, mint élő kő beleilleszteni a szellemi házba /1Pét 2,5/!

Ahogy már korábban, itt is látjuk megint a két oldalt, az Urat és magunkat. Nem Ő neveztetett-e a száraz földből való gyökérnek /Ézs 53,2/? Nem Ő-e az, akit az irgalmatlan, durva kezek levágtak, lesújtottak, megkínzottak, megkorbácsoltak és megöltek? De Isten feltámasztotta, tisztességgel megkoszorúzta, és jobbjára ültette!

Hasznos újra meg újra visszaemlékezni, honnan származunk. Gondoljunk csak arra az iszapra és sárra, ahonnan ki lettünk emelve, hogyan néztünk ki ott /Zsolt 40; 1Sám 2,8; Zsolt 113,7/. Így emlékeztette Isten is Izráelt a származására /5Móz 26,5/. Pál azt írja: "Minket is, akik halottak voltunk bűneink miatt, ... Vele együtt a mennyek világába ültetett" /Ef 2,5-6/. Köszönjük meg Neki, hogy az éles munkaeszközökkel, késsel, gyaluval, reszelővel, fűrésszel stb., de ami a döntő, bennünket nem kímélve, végül is alkalmassá tesz a hajlék számára. "Főlépültetek az apostolok és a próféták alapkővé, a szegletkő pedig maga Jézus Krisztus, Akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban. Benne épültök ti is a Szellem által Isten hajlékává" /Ef 2,20-22/. Hogyan talált az apostolok figyelmeztetése örömteli visszhangra: "Mivel ilyen ígéretet birtokában vagyunk, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és szellemi tisztátalanságtól, és Isten félelmében vigyük végbe megszentelődésünket" /2Kor 7,1/.

Aki a pitvarból belépett a szentélybe, kétféle belső változást tapasztalt meg. Természetes emberi lényét, amelyet az akáca ábrázol, az isteni természet aranya vont a /2Pét 1,4/. Továbbá elhagyta saját életének természetes alapját, hasonlóan az aranyozott deszkákhoz, amelyek ezüst talpakon álltak, vagyis ezzel a válság talaján nyugodtak, és nem a sivatag homokján. "Mert meghaltatok, és a ti életetek el van rejtve Krisztussal együtt Istenben" /Kol 3,3-4/.

Az összeállított deszkák. Az egyes aranyozott deszkák összerakva, deszka deszka mellett, alkották Isten hajlékát. A deszkák nem választhatták és nem változathatták meg helyüket, azt az építómester határozta meg. A Cselekedetek 2,41-47-ben találjuk annak megvalósítását, amit az aranyozott deszkákból álló ház képletesen ábrázolt. Az első gyülekezet tagjai azonos módon hívtak el, mindenki bűnbánattal és hitben jött az Úrhoz, és így voltak mind egyek. Szerették az Igét, szerették egymást, megtörték együtt a kenyeret, és gondoskodtak egymásról. Ott nem volt semmiféle különbség, nem merült fel az állás, rang és nemzetiség kérdése, mert mindnyájan egyek voltak Jézus Krisztusban. Ahogyan az arany házban minden deszka egyforma hosszú és széles volt, ugyanazzal az arannyal bevonva, úgy a gyülekezet tagjai együttesen ábrázolták ki Isten hajlékát. Valaki azt kérdezhetné: Miért nincs ez így ma is? A válasz nagyon egyszerű: azokban a napokban mindnyájan egészen be voltak aranyozva, azaz mindnyájan készségesen és tudatosan a Szent Szellem fegyelmzése alatt álltak. Egymásban csak az aranyat látták és nem a nyers fát. Sajnos, ez nem maradt mindig úgy, ahogy azt a Cselekedetek 2-ben olvassuk. Az 5. részben találkozunk két olyan gyülekezeti taggal, akiknek a pénztárcája nem volt bevonva. A 6. részben pedig olyan asszonyokról olvassuk, akiknek a nyelve nem volt bevonva, akik elégedetlenséget és zavargást okoztak. Vajon a mi nyelvünk be van-e aranyozva? Egyek vagyunk-e? /Ef 4,12-13/.

A hosszú pusztai vándorlás során a deszkák sokat szenvedhettek. Itt is, ott is láthatóvá vált a nyers deszka. Mi történt ezután? Bésálél újra bevonozta azokat. Olykor-olykor nálunk is előtör a testi természet anélkül, hogy gondolnánk arra, ez mind a gyülekezetben, mind a világban kárt okoz. Talán irigység, keménység, szeretetlenség, ítélkezés szelleme stb. Ne felejtsük el, miféle szellem van bennünk /Lk 9,55/. Menjünk azonnal a mi Bésálélünkhez, és engedjük magunkat újra bevonozni, hogy csak az arany legyen látható rajtunk és semmi más. Ahogy Pál olyan érthetően és nagyszerűen mondja: "Élek többé nem én, hanem Krisztus él énbenem" /Gal 2,20/.

Az arany deszkák szilárdsága. Minden deszkanak alul két csapja volt; ezekkel nyugodott a fél mázsa súlyú ezüst talpakon /2Móz 38,27/. A deszkák tehát már nem a természetes talajon, a sivatag homokján álltak. Ebből kivétettek, s most a válság ezüst talpatán nyugodtak. A megváltottak nemcsak arannyal vannak bevonva, azaz nemcsak felöltözték Krisztust, hanem az Általa elvégzett válságon nyugszanak, ahogy Pál mondja: "... meggyökerezve és felépülve Őbenne" /Kol 2,7/. Mindazok, akik ezen az alapon állnak, teljesítik az Úr kívánságát: "Én Őbenem és Te énbenem" /Jn 17,23/. Itt valódi, bensőséges, szívbéli összetartozásról van szó. Lehetetlenség ennek a Krisztusban levő válságnak ezüst talpatán állni úgy, hogy ne legyen a legmeghittőbb kapcsolat azokkal, akik ugyanezen az alapon állnak. Képzeljünk csak el: ha egy deszka a csapjaival nem az ezüst talpakon állt volna, akkor nem illett volna az egész össze. A reteszdákat sem lehetett volna az arany karikába beleilleszteni, mert azok nem képeztek volna egyenes vonalat. Nagyon sok függ tehát minden egyes deszka megfelelő helyzetétől. Nem int ez minket nagy felelősségünkre vele szemben, arra, hogy szeressük Őt, ismerjük fel kötelességeinket, és hogy hordozzuk egymást szeretetben? "Ha szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind" /1Kor 12,26/.



A pitvarban nem volt minden ilyen pontos, ott a vászonkerítés lazán függött a cölöpökön. Sok hívő ezért marad szívesen a pitvarban, mert ahogy mondják, szabadok szeretnének maradni, hogy így saját akarataik szerint cselekedhessenek. De valóban boldogító szabadság ez? Nem, ez a saját énhez való kötöttség, amely nem akarja alárendelni magát, és nem

akarja magát halálba adni. Kedves olvasó, gondolkozz el ezen, te a deszkafalhoz tartozol, azaz a helyi gyülekezethez. Ne kóborolj tovább ide-oda, anélkül, hogy magadra vennéd iránta a felelősséget. Mózes a szent hajlékot a szerint a kép szerint építette, ahogy a hegyen látta azt, és dicséretet kapott hűségéért /4Móz 12,7; Zsid 3,5/. Ha te is egyszer majd meg akarsz kapni ezt a dicséretet, akkor kizárólag az Írás szerint kell cselekedned.

A továbbiakban az Ige az arany rudakat és arany karikákat említi. Ezek is bearanyozott akácfaából készültek, tehát ugyanabból az anyagból, mint a deszkák. Valaki azt mondta, ezek a rudak a mindenható Isten karjait ábrázolják, aki átkarolja és megtartja gyermekeit. Senki és semmi nem ragadhatja ki őket kezeiből /Jn 10,28/. A Sátán nagyon szeretné szétrombolni a Gyülekezetet, de "azon a pokol kapui sem vesznek diadalt" /Mt 16,18/.

De nézzük meg a rudak felhasználásának egy másik jelentését. Ha a deszkák az egyes tagokat ábrázolják, akkor aligha követünk el hibát, ha a rudakban Krisztus szolgálát látjuk. Őt rudat említi az Ige, és ötféle szolgálót a gyülekezetben: apostolok, próféták, evangélisták, pásztorok és tanítók. Apostolaink ma már nincsenek. Szolgálatuk egyetlenszerű volt: az alap lerakása, és az megtörtént /1Kor 3,10-11/. János sokkal később azt mondja, akik magukat apostoloknak nevezik, azok hazugok /Jel 2,2/. Ebből tudjuk, hogy az úgynevezett újapostolság alapja csupán hazugság. Napjainkban próféták sincsenek, nincs is rájuk szükség, mert birtokunkban van a "biztos prófétai szó" /2Pét 1,19/. De rendelkezünk Krisztusnak ama, szolgálóival, akikre szükség van az épület teljes felépítéséig: evangélistákkal, pásztorokkal és tanítókkal. Deszkák és rudak össze vannak egymással kapcsolva. A rudak hitéletünk megszilárdítására szolgálnak. Ilyen munkát végzett pl. Barnabás Antióchiában /Csel 11,22-24/. Később meglátogatta ott a gyülekezetet Pál és Barnabás azért, hogy lássák a testvéreket és erősítsék őket /Csel 15,36; 16,5/. Mi is hálásak vagyunk testvéreinknek az Isten házáért tett szolgálatukért, könyörgünk értük /Ef 6,18; 2Tesz 3,1-3/, és gondoskodunk róluk, mert ezzel tartozunk nekik /3Jn 5,8/. Ezek a rudak készítik mindannyiunkat elő a szolgálatra, és erősítenek meg, hogy ellent tudjunk állni a pusztai viharnak /Ef 4,12-16; Kol 2,19/.

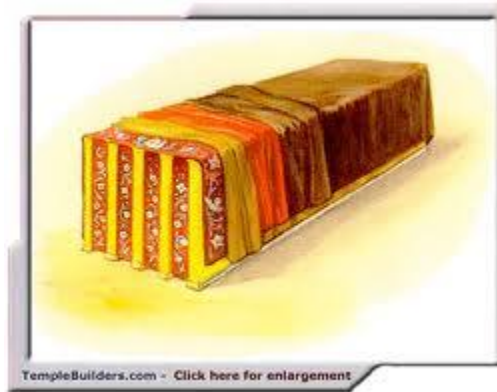
Már láttuk, az arany deszkákba karikák voltak erősítve a rudak tartására. A karika a szeretet kapcsának jele, ugyanakkor a végtelenség képe is, mert nincs sem kezdete, sem vége. Így van ez, ha minden el is múlik, a szeretet megmarad, mert "a szeretet a tökéletesség köteléke" /Kol 3,14/.

Ne feledkezzünk meg azonban a földogról. Az arany deszkák önmagukban nem lettek volna mások, mint egyéb deszkák. Amit belsejünkben rejtettek, az adta különös értéküket. A deszkák összességükben az isteni titok tartói voltak. Sejtelmük sincs erről azoknak, akik csak az előudvarban tartózkodhattak. Mit rejtettek a deszkák magukban? Az arany oltárt, a szent kenyerek asztalát és az arany gyertyatartót. Azon kívül ott volt a pompás függöny, kerubokkal hímezve, amelyek világosan az Úr személyére mutatnak /Zsid 10,19/. E függöny mögött állt a frigyláda. Az arany deszkáknak kell bizonyosságot tenni a kívülállóknak arról, ami a szentélyben vár rájuk, ha engedélyt kapnak a belépésre.

A szent sátor takarói - 15. rész

/2Mózes 26,1-14/

Mindennek, amit a szent hajlékban szemlélhetünk, akár kicsi, akár nagy dolog az, szeretett Urunk életére vagy halálára rámutató jelképes jelentése van. Senki sem utasíthatja vissza ezeket a szimbolikus magyarázatokat, mint üres szavakkal való játszadozást. Ez vonatkozik a négy takaróra vagy sátorlapra is, amelyek befedték a szent sátrat, mégpedig egyiket a másikkal rakva.



Kezdjük el a legfelső, vagyis a mindenki számára látható takaróval.

1/ A borzbőr takaró.



Ez kiállt minden időjárás, esőt, vihart és tűző napot, egészen időálló volt, és hatékony védelmet nyújtott. Ez volt az egyetlen célja; semmi szépség nem volt rajta. Urunk képe ez az Ő alacsonyágában, Aki, akárcsak a szürke, jelentéktelen borzbőr, nem tűnt ki az emberek közül. Ha az Úr mint ismeretlen járt-kelt az utcákon, akkor senki nem sejtette benne a Messiást, az Isten Fiát. Senki nem látta azt, amit Pál felismert benne: "Isten volt Krisztusban". Senki sem látta az Ő bensejét; ellenkezőleg: "Nem volt neki alakja, sem ékessége, néztünk rá, de nem volt ábrázata kívánatos" /Ézs 53,2/. Egy valaki látott mélyebbre, az Atya. Azt mondja róla: "Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm" /Mt 3,17/. Azt látta Őbenne, aki így szólt: "Íme jövök..., hogy cselekedjem Istenem a te akaratodat" /Zsolt 40,8-9/. És minél közelebb kerül egy hívó az Úrhoz, annál jobban felismeri benne, hogy Ő a legszebb, a legkívánatosabb az emberek fiai között /Zsolt 45,3/. Az Úr olyan nélkülözhetetlen lesz Isten gyermeke számára, hogy egyetért Péter apostol szavával: "Uram, hová mehetnék? Örök élet beszéde van nálad. És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia" /Jn 6,68-69/.

Melyik idegen sejtette, hogy a szent sátor nyers borzbőr takarója alatt milyen értékes, tiszta aranyból való kincsek rejljenek, sőt hogy ez Isten hajléka, aki a kerubok felett trónol. Aki ezt látni akarta, annak föltétlenül be kellett lépnie a hajlékba. Így van ez Urunkkal kapcsolatban is. Csak aki benne marad, ahogy János írja, az mondhatja el: "Láttuk az Ő dicsőségét" /Jn 1,14/. A legtöbben annak idején és ma is azt látják az Úrban, amit régen a távolállók láttak a szent hajlékban: a jelentéktelent, a szegényt, aki asztalhoz ült a megvetett vámszedőkkel és evett velük. Azt, aki testének szorongatott napjaiban imával, könyörgéssel és erős kiáltással járult Isten elé /Zsid 5,7/, akinek panaszkodnia kellett: "Ki hisz a mi tanításunknak?" /Ézs 53,1/.

A 4Mózes 4,8 szerint ezek a takarók arra is szolgáltak, hogy védjék a szent hajlék értékes tárgyait a pusztai vándorlásban. Így véd Urunk minket is zarándokútunkon minden veszedelemtől. Ő nemcsak Szabadítónk, hanem ígérete szerint meg is őríz bennünket /Jn 17,11-12; 1Pét 1,5/. Mindnyájan ki vagyunk téve a nyomorúság hőségének, a szeretetlenség hidegének és az igazságtalanságnak éppúgy, mint az üldözés viharainak, de Ő mindenben megoltalmaz. Úgy járunk-kelünk mi is, mint Urunk, ebben a nyers borbőben. Kívülről feketék vagyunk, mint Kédár sátrai, de nem a bűn miatt, hanem megviselten az élet nehézségei által, belül azonban szépek /Én 1,5/. Nem törekszünk pompára és nagyra becslésre, hanem készsággal megyünk vele a táboron kívül, hogy hordozzuk az Ő gyalázatát /Zsid 13,13/. Ahogy egykor a Szent Sátor ezzel a durva sátorlappal volt befedve, úgy kell ma a Gyülekezetnek késznek lennie, hogy be legyen takarva az egyszerűségbe és jelentéktelenségbe. Amikor a Gyülekezet szenvedéseken ment át, de megőriztetett a világ befolyásától, akkor ez örömet okozott, s Urának dicsőséget, önmagának pedig gyümölcsöt jelentett. Senki sem volt annyi támadásnak és kísértésnek kitéve, mint Urunk, de mindenben megőriztetett, és Atyjának mindig engedelmes szolgálója volt.

2/ *A vörösre festett koszbőr takaró* /26,14/. A kos az Írásban a helyettesítés képe. Különösen világos ez előtünk Izsák feláldozásánál, amikor Ábrahám készen volt szeretett fiát feláldozni az Úrnak. Már nyúlt a késért, amikor Isten megállította őt /1Móz 22,13/. Isten maga készítette oda a kos, hogy az Izsák helyett meghaljon. De ezt tette Isten mindnyájunkért, hiszen Fiát adta, hogy Ő legyen a mi kosunk /1Pét 2,21-24; 3,18; Róm 4,25; 1Kor 5,7; Gal 1,4/. Nincs még egy igazság, mely annyiszor le volna írva a Bibliában, mint Krisztus helyettes áldozata, kezdve az angyal által hirdetett eljövételétől a kereszten elhangzott kiáltásig: "Elvégeztetett!" Sőt ez visszanyúlik egészen az örökkévalóságba, hisz a Jelenések 13,8 a megöletett Báránynak nevezi Őt "a világ alapjainak megvettetésé őt".

Mit használna az nekünk, ha mi az Urat csak mint jótévőt, csodatevőt vagy tanítót ismerhetnénk, mint aki kétezer évvel ezelőtt az akkor élő emberek javára munkálkodott, nem pedig úgy, mint aki értünk, az én és a te vétkeidért helyettes áldozatot hozott, és aki az Ő engesztelő vérért adta, mely minden bűnbánatra kész bűnösért kifolyt.

3/ *A kecskeszőr takaró* /7-13/. Ezt a takarót vagy szőnyeget tizenegy részből állították össze. A fehér kecskeszőr a tiszta és büntelen Urat jelképezi, aki bünt nem ismert, de bűnné lett érettségünk /4Móz 28,22? Ézs 53,4-5.10; 2 Kor 5,21; Ef 2,5; Zsid 9,14.26.28; 10,10/. A kecskeszőrt igen gyakran használták bűnért való áldozatként. Nyilván innen ered a napjainkban is ismert mondás: "bűnbak" /3Móz 9,15/. Gondoljunk csak a nagy engesztelési napra /3Móz 16,15/. Izrael ezen a napon összegyűlt Isten előtt, hogy engesztelést nyerjen. A tartozást ki kellett egyenlíteni. Ez történt a kecskeszőr leölésével. Isten úgy bánt az Ő szeretett Fiával, ahogy a pap a nagy engesztelési napon a bakkal. Az Úr a kereszten mindnyájunkért megízlelte a halált. Az Atya nem tett másképpen Fiával, mint a két gonosztevővel, akik Fia mellett haltak meg. Az Úr tudta, hogy Ő büntelen /Jn 8,46/, és hogy hamarosan Őt sújtják a mi bűneink. Látjuk, hogy milyen szörnyű dolog a bűn, és azt is, hogy a szent Isten miként ítéli meg ezt a bűnt. Dávid beismerte: "Egyes egyedül ellened vétkeztem", és ugyanebben a versben így folytatja, "hogy igaz légy beszédedben, és tiszta ítéletedben" /Zsolt 51,6/. Aki meg akar igazulni, kezét, mint Izraelnek, a bakra kell helyeznie. Tekintettel az Úr Jézusra elmondhatja: hozom a tisztát, a szentet, mint az én helyettesemet. Ezáltal nemcsak elfogadottak vagyunk, hanem sokkal több, kedvesek lettünk ama Szeretett által /Ef 1,6/. Aki általa nem talált megbocsátásra, ezt a borzasztó kiáltást hallhatja egyszer majd. "Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem" /Mt 27,46/.

A fehér kecskeszőr takaró azt szimbolizálja, ami a 4Mózes 23,21-ben olvasható. Isten nem vett észre hamisságot Jákóbban, és gonoszsgót Izraelben. Mert: "Ha a bakoknak és bikáknak vére megszentel a test tisztaságára, mennyivel inkább megtisztítja Krisztus vére lelkiismeretünket a holt cselekedeteinktől" /Zsid 9,13-14/. Ezek a szőnyegek együtt olyan takarót képeztek, amelyről a 32. Zsoltárban olvasunk: "Boldog az, akinek vétké elfedtetett". Ennek azonban előfeltétele az, amit a Zsoltárosnak is tennie kellett, mielőtt így dicsőíthette Isten megbocsátó kegyelmét: meg kellett vallania bűneit. Hogy ez a fehér kecskeszőr szőnyeg éppen a vörös koszbőr takaró alatt feküdt, annak is megvan a jelentősége. A kos vérenek következménye a tisztaság, amelyet a fehér szőnyeg jelképez. Itt a bűn örökre földre van téve /Zsolt 103,12; Ézs 38,17; Mik 7,18-19/. A bűnöstől a bűn olyan messzire és örökre el van vetve, mint az a kő, melyet az ember a tengerbe

dobott, és azt soha többé meg nem találja.

4/ *A pompás takaró.* Ez tíz részből állt, arany kapcsok tartották össze, és valamivel rövidebb volt, mint a kecskeszőr szőnyeg. Ez a egyszerű szőnyeg közvetlenül a szentély belsejét takarta. Ahogy az ember kívülről csak a borzbőr sátorlapot látta, úgy belülről csak ezt a gyönyörű szőnyeget. A négy jól ismert színben tündökölt /2Móz 26,1-6/. Alapanyaga len, mely a földből növekedett, és tiszta fehér volt /vö. Zsid 7,26/. Kék az ég színe, bíbor a királyi szín, a karmazsin pedig a véré. Magába a szőnyegbe kerubok voltak arannyal hímézve, a legmagasabb rendű lényekhez illően. Gyakran találkozunk kerubokkal, mint olyan angyalokkal, akik Isten trónját közvetlenül körülveszik. A pap, aki a szentélyben végzett szolgálatot az Úrnak, ezt mintegy a kiterjesztett szárnyak alatt tette /Zsolt 17,8; 36,8; 57,2; 61,5; 63,8; 91,4/ Itt bepillantást nyerünk a mennybe, mert ezek a dolgok, mint már többször is hallottuk, a mennyei dicsőség képmásai.

Ez alatt a takaró alatt világított az arany gyertyatartó pompás fénye, itt érezte az ember az arany oltárról felszálló tömjén drága illatát, és itt ápolták a papok egymással a közösséget az asztalnál. Mondhatjuk mi is, ahogy Péter mondta a megdicsőülés hegyén: "Jó itt nekünk". Mindez áldás volt, de csak azok számára, akik belül voltak. Azok, akik nem maradnak Őbenne /vö. Jn 15,5/, mit sem tudnak minderről az elrejtett dicsőségről és az Ő jelenlétének gyönyörűségéről. Nem csoda, hogy szívesen állt itt a pap és imádatl hódolt, miközben arra gondolt, hogy egykor ő is elvesztett volt, most pedig ezeket az áldásokat nyerte el.

Az arany illatáldozati oltár - 16. rész

/2Móz 30, 1-10/

Elhagyjuk a pitvart, és belépünk a szentélybe. Az történik velünk, mint Mózes a pusztában, amikor Isten szólt neki a csipkebokorból: "Oldd le sarudat a lábadról, mert a hely, ahol állsz, szent föld /2Móz 3,5/. Az érzést, hogy szent földre lépünk, megtapasztaltuk már az előudvarban a mosdómedencénél, a szentély előfokánál. A pitvarban az Urat szolgáló előképben láttuk, ahogy ezt Pál a Filippi 2,6-8-ban leírja. Ezzel szemben a szentélyben mint a feltámadottat szemléljük Őt, az Isten jobbjára felmagasztaltat, ahogy Őt a Filippi 2,9-11 ábrázolja. Amikor az Úr a földön járt, vagy képletesen szólva a pitvarban tartózkodott, akkor meghalt értünk; most fönn él a szentélyben az övéiért, és megjelenik Isten előtt értünk. Amikor a megtisztult pap belépett a szentélybe, ott a háromszor szent Isten nyilatkozott meg neki.



A szent kenyerekben látta meg az Atyát, aki mindenkire gondot visel. Az arany vagy illatáldozati oltárban látta meg a Fiút, akinek közbenjárása, mint kedves, jó illat száll fel érettünk állandóan /Jel 5,8/. A hétágú gyertyatartóban Isten hétlángú Szent Szellemét ismerte fel /Jel 1,4; 4,5/. Az arany oltáron a legcsodálatosabb dolog történik, ott megy végbe Isten gyermekének Isten-átélése. **Bár nyílna meg szemünk egyre jobban mindannak meglátására, amit Urunk jelent nekünk, mert akkor végtelenül jobban szeretnénk és tisztelnénk Őt, és sokkal nagyobb odaadással szolgálunk Neki!**

Figyeljük meg lépésről lépésre a szentélybe vezető utat. Hét fokozatot állapíthatunk meg:

- 1/ Döntés a bejáratnál, vagy: Krisztus az ajtó és az út az atyai házhoz /Lk 13,24-25; Jn 14,6; Jn 10,9/.
- 2/ Elfogadtatás az égőáldozati oltárnál, vagy: Krisztus megfeszített helyettünk /Ézs 53/.
- 3/ Mosakodás a réz mosdómedencében, vagy: Krisztus a mi megtisztulásunk és szentségünk /Zsid 1,3; 1Kor 1,30; Jn 17,19/.
- 4/ A szentélyben: Krisztusnak mint főpapnak és mint közbenjárónak a munkája /Zsid 4,14-15/
 - a/ Az arany illatáldozati oltárnál közbenjár érettünk /Jn 17/.
 - b/ A szent kenyerek asztala: Krisztus a mi táplálékunk /Jn 6,51/.
 - c/ Az arany gyertyatartó: Krisztus a mi világosságunk /Jn 8,12/.
- 5/ A függöny: Krisztus a mi bejáratunk az Atyához /Zsid 10,19-20; 2Móz 29,42/.
- 6/ A frígláda engesztelési fedele: Krisztus a mi kiengesztelésünk /Róm 3,25/.
- 7/ A kegyelem széke: Krisztus a mi kijelentésünk /Zsid 4,16/.

Az illatáldozati oltár anyaga.

Az illatáldozati oltár éppen úgy, mint az aranyozott deszkák, akácfából készült, arany bevonattal. Ez ismét Krisztust, az Isten-embert jelképezi. A pitvarban az egyes tárgyak anyaga akácfa és érc volt, ezek Krisztust bírói alakjában, ugyanakkor az ítéletben mint helyettes áldozatot ábrázolják Isten előtt.



Az illatáldozati oltár, mely fából és aranyból készült, Krisztust mint Szószólót ábrázolja odafenn az Atya előtt /1Jn 2,1/.

Milyen volt ez az arany illatáldozati oltár?

Teljesen be volt vonva arannyal, és ötször kisebb volt, mint az égő áldozati /réz/ oltár. Az oltáron felül körben egy arany korona vagy szegély volt, nyilván azért, hogy az izzó szén a tömjénnel együtt ne hulljon le.



Ez a szegély vagy korona az Urat mutatja be nekünk, mint megkoronázottat /Jel 19,12/. Az előudvarban úgy láttuk Őt, mint töviskoszorúval megkoszorúzottat /Jn 19,2-5/, itt azonban tisztelettel és dicsőséggel van megkoszorúva /Zsid 2,7/.



Az oltár két oldalán arany karikák voltak az oltárt szállító két rúd számára. Ez a két rúd szintén akácfából készült, és arannyal vonták be. Mindenüvé, ahová a nép vonult, magával vitte ezt az oltárt. Ezekkel a gondolatokkal találkozunk Ábrahámnál is, aki mindenhol, ahová eljutott, oltárt épített, hogy imádjá Istent. Az Atya keresi az imádókat. Az oltár sehol sem hiányozhat, és akkor a szellemi élet sem bénul meg.

Pál azt írja az 1Timóteus 2,1-ben, hogy a keresztyéneknél a könyörgésnek, az imádságnak, a közbenjárásnak és a hálaadásnak első helyen kell lennie, és a 8. versben azt parancsolja, hogy ez minden helyen így is történjen.

Az oltár szarvai.

Ezek az oltár négy sarkán található és az erőt jelképezik. Az illatáldozati oltáron megtapasztaljuk a Jézus Krisztus nevében mondott ima erejét. Az arany deszkák csodálatos egységén keresztül tárul elénk a Jézus Krisztus nevében egybegyültek egésze, a Krisztus Testének valósága. Együttes ima, vagy a csöndes kamrákban elhangzott ima elhat az egész földkerekségre. Ima által misszionálhatunk a legtávolabbi helyeken is. Az imából legyőzhetetlen erő származik; ezt tanítják a szarvak.



Az arany oltár mellől felszálló imák nem esnek a földre, még ha néha úgy is látszik, mintha nem találnának meghallgatásra. Zakariás, aki az arany oltárnál az ima áldozatát mutatta be, sokáig várt meghallgatásra. Egy napon azonban Gábriel angyal ezekkel a szavakkal szólt hozzá: "Könyörgésed meghallgatásra talált" /Lk 1,13; Jel 5,8/.

Az arany oltár alapvető jelentősége.

Az arany oltár illatáldozati oltár. Véres áldozatot nem mutattak be rajta, csupán a szarvakat hintették be vérrel, azzal, amely az égőáldozati oltáron ömlött. Itt csak megemlékezés történt arra a halálra, amely kívül, a pitvarban ment végbe. Így ment be a mi Urunk is az égőáldozati oltáron, vagyis a kereszten át a mennybe, tulajdon vére által. Ennél az oltárnál kétféle alakjában ismerjük meg az Urat:



Illatáldozati oltárnál használt lapát

a/ Mint a mi főpapunkat.

A főpap az égőáldozati oltárról szentet és vért vett, és mindkettővel bement a szentélybe azért, hogy ott Isten előtt megjelenjen a népért, mint áldozatot bemutató és mint kérelmező.



Mellén viselte a hösönt, az arany melltáblát Izráel tizenkét törzsének nevével. Az oltáron meggyújtotta a tömjént, amelynek felséges illata szétterjedt és felszállt Istenhez. Itt tehát a főpap Izráelt képviselte Isten előtt, és ugyanezt teszi a mi Urunk Jézus érettünk odafent a dicsőségben. Ott hordoz bennünket is nagy szeretetében a szívén, és képvisel minket az Atya előtt /Zsid 7,25/. Az eddig olyannyira zúgolódó Izráel az égőáldozati oltárnál tett őszinte bűnbánat után kiengesztelődött Istennel, és most már ennek az engesztelésnek az alapján megjelenhetett Isten előtt a főpapjában, és ott drágakőnek tekintette Isten őt. Ezekbe a drágakövekbe Izráel tizenkét törzsének neve volt bevésvé. Tehát Isten drágaköveinek nevezetünk, és ezt köszönhetjük Krisztus drága és értékes vérének. Nagyon sok felemelő gondolatot talál itt az Írást kutató Isten gyermeke, hogy így örülhessen Isten előtti helyzetének.

Áron továbbá két művészi munkával elkészített vállkövet is hordozott a vállain. Ezekre egyenként Izráel törzseinek hat-hat neve volt felvésvé, így jelent meg a néppel, amelyet szimbolikusan hordozott a vállain, Isten előtt. Mondhatjuk a Zsoltárossal együtt: "Napról napra hordozza terhünket a mi szabadító Istenünk" /Zsolt 68,20/. Szép képet látunk erről az elveszett juh példázatában. A jó pásztor, miután megtalálta a bárányt, felveszi vállára és haza viszi. Ebből azt is láthatjuk, hogy hol vagyunk mi, a megmentettek: a mi Urunk erős vállain. Így hordoz Ó minket.

b/ Mint a mi Szószólónkat.

Mikor van szükségünk szószólóra /közbenjáróra/? Amikor vádolnak minket. A Sátán a testvérek vádlója /Jel 12,10/. Bizonyára Ádámot és Évát is rögtön a bűneset után nagy elégtétellel vádolta. A Sátán név vádlót jelent. Bevádolta Jóbót is /Jób 1,6-12/, Jósuát, a főpapot /Zak 3,1/, és mind a mai napig végzi ezt a szennyes munkát. Amikor a testvérek vádolják egymást, ez megvetendő dolog, a Sátán munkamódszerének utánzása. Amikor a Sátán vádol minket Isten előtt, Urunk, mint Szószóló, közbelép érettünk. Ki kárhoztat minket, ha Ó megigazít minket /Róm 8,33-34/, és mindenkor megjelenik érettünk Isten előtt /Zsid 7,25/. Amikor fáj a szívünk, hogy elbotlottunk, mint Péter, amikor megtagadta az Urat, honnan van ez? Annak eredménye ez, amit az Úr mondott Péternek: "De én imádkoztam érted" /Lk 22,32/. Az Úr a mennybe ment, hogy Izráelnek bűnbánatot és bűnbocsánatot adjon /Csel 5,31/.

Mikor állt Áron az arany oltárnál?



Reggel és este. Miközben az égőáldozati oltáron az áldozati állat kiáltása hallatszott, amelyet a reggeli és az esti áldozathoz hoztak, a szentélyben Isten felé szállt a jó illat. Krisztus áldozatát is "kedves, jó illat"-nak mondja az Ige /Ef 5,2/. A szén állandóan égett az arany oltáron, és így száll Isten elé szüntelenül Krisztus áldozatának jó illata, értünk történő közbenjárása is /7-8/. A szentélyben az élet a naponkénti szüntelen egészen-égő és tökéletes jó illatú füstölő áldozatban gyökerezik. Ezt sajnos kevesen ismerik föl. Az oltáron levő tűz sokaknál kialudt, és ez imáink erőtlenségének az oka. Figyelemre méltó az is, hogy a gyertyatartón az olajat és az arany oltáron a szentet egy időben gyújtották meg /2Móz 30,7-8/. Nem azt mondja ez nekünk, hogy ott, ahol sok az ima, ott sok világosságot kapunk az Igéből, és ajándékba fényt az utunkra?

Kiért lépett közbe Áron? Isten népéért. Ezt joggal tehetette, mert a nép most már szent, Istennel megbékélt nép volt. A vér volt a nyugta arról, hogy a tartozást kiegyenlítették. A mi főpapunk odafent azon a helyen van, amelynek képmása a szent hajlék volt: Isten előtt. Ó, aki ismeri életünket, szükségünket, kísértéseinket, aki hozzánk hasonlóan megkísértettet mindenben /Zsid 4,15/, joggal közbeléphet érettünk. Egy gazdag képtelen a szegény nyomorúságát átérezni, de egy szegénynek ez könnyen megy. Urunk szegény, elhagyott, üldözött és megvetett volt. Mindezt a szükségét úgy viszi Istenünk elé, mint aki szánalmat érez irántunk. Főpapunk munkálkodásának csodálatos képét látjuk a János 17-ben. Itt hét kérése hangzik el az övéiért. Többek között azt mondja: "Ezekért könyörgök, nem a viláért" /9/, tehát érettünk jár közbe. Nekünk, megváltottaknak pedig szabad a világért közbenjárni, mint ahogy Pál írja az I Timóteus 2,1-ben "minden emberért".

Gondolkozunk el Áron közbenjárásának következményeiről. Láttuk szellemben, ahogy Áron a vérről és az izzó szénrel belépett a szentélybe, hogy ott megjelenjen Isten előtt a népért, miközben a nép kívül várakozott mindaddig, míg Áron vissza nem jött. Isten szent szeme az áldozat alapján többé nem lát népében gonosztságot /4Móz 23,21-24; Ef 5,27/. Ha már a bikák és bakok kiömlő vére ilyen hatásos volt, mennyivel többet ér Jézus Krisztus végtelenül értékesebb vére /Zsid 9,13-14/. Isten és közöttünk többé nem a bűn áll, hanem a hűn szeretett Fiú. Áron a szentélyből nagyszerű, gazdag áldással tért vissza: "Áldjon meg téged az Úr és örizzen meg. Világosítsa meg az Úr az Ő arcát terajtd, és könyörüljön rajtad. Fordítsa az Úr az Ő arcát teraad, és adjon neked békességet" /4Móz 6,24-26/.

Összehasonlíthatatlanul nagyobb az az áldás, amely most árad felénk főpapunktól, ahogy Pál írja: "Aki megáldott minket szellemi áldással a mennyfeleltékben" /Ef 1,3/. Áldó kezekkel távozott el az Úr az övéitől /Lk 24,50/, és ezeket az áldó kezeket mindenkor fölöttünk tartja, és közbenjár érettünk odaát. A felhő, amely eltakarta Őt, ma is még állandó áldást záporoz ránk.

Az arany oltár mellett az Úr a mi imáinkat is bemutatja. Arany csészékben kínálja fel Istennek. Itt lehet elvégezni a legértékesebb

szolgálatokat. Ima által hívatnak el Isten szolgálói /Csel 13,1-2/, itt lesz áldott a missziói munka. Itt könyörögnek Istenhez kegyelemért szülők a gyermekeik számára, és az Úr maga támogatja imáikat az Ő Atyja előtt /Jn 17,15-20; Zsid 7,25/.

Van oltárunk" - 17. rész

/Zsidók 13,10/

Ezt olvashatjuk a Zsidókhöz írt levélben. Izraelnek, mint ahogy tudjuk, két oltára volt. Az egyik az előudvarban állt; erről a vér állandóan a földre folyt. A másik a szentélyben állt, erről tömjénillat szállt a menny felé. Ez a két oltár volt az atyák vágyának tárgya. "A te oltáraidnál, Seregek Ura, én Királyom és én Istenem" /Zsolt 84,4/. A papi szolgálatra csak Áron házát választotta ki Isten. Ezzel szemben egészen más a helyzet az Újszövetségben. Itt Isten minden igazi gyermeke papi szolgálatra van rendelve /1Pét 2,7-9/, és vágyik Isten oltárának eme szolgálatára, mint szent előjogára. Magasztalással eltelve állunk meg az első oltárnál, ahol nem a bakoknak, mint Izraelben, hanem a mi dicsőséges Urunknak és Üdvözítőnknek drága, értékes vérért látjuk folyni /1Pét 1,19/. A költővel együtt állunk elmélyedve a keresztnél, amely nekünk is, mint Pálnak, egyedüli dicsekedésünk lett /Gal 6,14/.

A golgotai kereszttől, a mi oltárunktól belsőleg mélyen megindítva lépünk oda teljes imádatlal, és nyújtjuk oda áldozatunkat annak, aki magát feláldozta érettünk. Melyek ezek az áldozatok? Egynehányat megneveznénk:

A testünk odaáldozása. Urunk a testét feláldozta érettünk a kereszten /Zsid 10,5/, és mi, az Ő tanítványai kövessük az intelmet: "Szánjátok oda testeteket, élő, szent és Istennek kedves áldozatul" /Róm 12,1/. A mi testünk Istené /1Kor 6,19-20/. Pál ezt az áldozatot hozta, és önmagát "Jézus Krisztus rabszolgájá"-nak tekintette. Énekeljük a költővel:

Csak egy éltem van, s ezt az Úrnak adtam,
Szabad akaratból, hiszen tőle kaptam.

Áldozat az evangéliumért /Róm 15,16/. Erre az apostol nemcsak másokat figyelmeztet, hanem önmagát nem kímélve meg is hozta ezt az áldozatot /Csel 20,24/. Korának egész lakott világát betöltötte Krisztus evangéliumával /Róm 15,19/. Joggal mondhatta, hogy többet dolgozott, mint a többiek mindnyájan /1Kor 15,10; 2Kor 11,23/. Ezért figyelmeztetett másokat is erre /2Tesz 3,1; 1Kor 15,58/. *Nincs jogunk másokat olyan áldozathozatalra figyelmeztetni, amelyet mi magunk nem hoztunk meg. Így cselekednek a farizeusok* /Lk 11,46/.

Örömmel gondolok vissza arra a fiatal testvére, aki Afrika belsejébe jött, és amikor megérkezett, mindjárt ezekkel a szavakkal köszöntötte a négereket: "Testvérek, megérkeztem, hogy lerőjäm adósságaimat". Igen, mi mindnyájan az evangélium adóssai vagyunk /Róm 1,14/. Újnan születünk a misszió számára, akár otthon vagyunk, akár a távolban. Sajnos kevesen hoznak valódi áldozatot az evangéliumért, inkább önmaguknak élnek és nem az Úrnak. A mulasztási bűnök semmivel sem kisebbek a cselekedeti bűnökénél, a hazugságnál, a lopásnál vagy a tisztátalanságnál /Mt 25,45-46/.

A szellemi áldozatok /1Pét 2,5-9/. Ha az evangéliumért hozott áldozatok jórészből a testi életünkhöz kapcsolódnak, akkor a szellemi áldozatok szívünkben származnak. Itt teljesebbé be az Atya kívánsága: "Az Atya igazi imádókat keres, akik Őt szellemben és igazságban imádják" /Jn 4,23-24/. A gyülekezetben ezt a szellemi áldozatot mutatjuk be, különösen a kenyértöréskor és az imaórán.

A dicséret áldozata. "Vigyük a dicséret áldozatát mindenkor Isten elé" /Zsid 13,15/. Ahogy egykor az arany illatáldozati oltárról a kedves illat állandóan Isten elé szállt, úgy szálljon mindig a mi dicséretünk is Isten felé. A Zsoltáros önmagát figyelmezteti Isten dicséretére /a Szentírás 31102 verséből a két középsővel/:

"Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az Ő szent nevét. Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről" /Zsolt 103,1-2/. Dicsőtés és hálaadás, ez a Biblia középpontja, és ennek kell a mi életünk középpontjának is lennie /Zsolt 22,23.26; 116,12-14/. Ezt tette Jób még a legnagyobb nyomorúságban is. Megköszönte nemcsak azt, amit Isten adott neki, hanem azt is, amit elvett tőle /Jób 1,21; vö. Zsolt 50,23; 69,31/. A dicsőítést az Ige az "ajkak gyümölcse" nevezzi. Gondoljunk Anna hálaénekére: hálafolyam ömlött szívéből /1Sám 2,1-10/. Hasonló hálaéneket őrzött meg az Írás számunkra Erzsébettől, Máriától és Simeontól. De nemcsak ebben a fejezetben /Lk1/ találunk ilyen hálaéneket, amelyek az ajkak gyümölcseinek gazdag folyamai. Az ajkak gyümölcseéhez tartozik az egész gyülekezet hálaadó éneke is. Ilyen példa található a gyülekezeti dicséretre és hálaadásra a Cselekedetek 2,47-ben. Dicséret ének hangzik Isten előtt az egész örökkévalóságban át /Jel 5/. Isten gyermekei a hálaadás völgyében laknak /2Kor 2,26/.

Az anyagi áldozathozatal. "A jótékonyaságról és az adakozásról el ne feledkezzetek, mert az ilyen áldozatokban gyönyörködik Isten" /Zsid 13,16/. Már láttuk, hogy Izrael népének ajándéka a pusztában milyen túláradó gazdagsággal áradt /2Móz 35,20-29; 36,5-6/. Az adakozásnak egy másik nagyszerű példáját látjuk a szegény macedónok esetében, akik nagy szegénységükből gazdagon adakoztak az Úrnak /2Kor 8,3/. Az anyagi áldozathozatal belső életünk mércéje. Aki keveset ad az Úrnak, ezzel mintegy bebizonyítja belső életének mélypontját, és talán azt is, hogy még nagyon kötődik a földiekhez. Egy fiatal hívő leány, aki arra kényszerült, hogy családját segítse, lassacskán elegendő pénzt gyűjtött össze egy karórára, és éppen meg akarta vásárolni. Ekkor részt vett egy missziós órán, és amikor hallott a misszió szükségéről, gyorsan hazasietett, és elhozta megtakarított pénzét, hogy odaajándékozza a misszió számára. Barátom, akit ez az adomány mélyen megalapított, másnap este elmesélte az összejövetelen. Az óra végén egy vagyonos asszony elkérte a fiatal lány címét, és egy igen értékes aranyórát küldött neki. Így jutalmaz az Úr! A mi áldozathozatalunk drága, jó illat az Úrnak /Fil 4,18/.

Isten minden gyermeke papi szolgálatra van rendelve. "És tett minket királyokká és papokká Istenünknek" /Jel 1,6/. Péter azt írja, hogy királyi papság vagyunk, elhíva arra, hogy hirdessük Krisztus hatalmas dolgai /1Pét 2,5.9/. Minél többet tartózkodunk a függöny mögött, mint szent papok, annál gazdagabb lesz az általunk nyújtott áldozathozatal, és annál nagyszerűbb lesz az áldás, amely visszaömlik szíveinkbe.

A szent kenyerek asztala - 18. rész

/2Móz 35,23-30; 3Móz 24,5-9/

A szent kenyerek asztalának tárgyalásával elérkeztünk a szentély harmadik, egyben utolsó eszközhöz. A pitvarban Krisztus szenvedését és kereszthalálát láttuk szimbolizálva. A szentélyben viszont a feltámadott Krisztust látjuk, aki a "dicsőség ama reménysége" bennünk /Kol1,27/. Őt, mint életünk kenyerét fogadhatjuk be szívünkbe, hasonlóan a földi kenyérhez, amely a testünk tápláléka. Így valósul meg a parancs és az azzal összefüggő ígéret: "Maradjatok énbenem és én is tibennetek".

Az asztal anyaga. Az asztal éppen úgy, mint az arany oltár, akácából készült, arany bevonattal. Ez ismét Krisztus emberi és isteni mivoltára emlékeztet bennünket, ránk vonatkozólag pedig a mi kétféle természetünkre. Ez az asztal ugyanabból az anyagból állt, mint a frigyláda, amely minden tárgynál jobban ábrázolja az Urat, így mutatja be az asztal is a rólunk gondoskodó Atyánkat. Az asztal két könyök hosszú, egy könyök széles és másfél könyök magas volt /1x0,5x0,75 méter/. Az asztal lapját egy arany szegély vette körül, amely megővta a kenyeret a leeséstől. Az asztal, az Ige valódi értelmében királyi asztalt ábrázol, mivel arannyal volt bevonva, és arany korona díszítette. Rajta kínáltatott fel Isten vacsorája, nemcsak időben, hanem az örökkévalóságban is, egészen a Bárány menyegzőjéig /Jel 19,7; 21,2,9/. Az asztal oldalain arany karikák és rudak voltak a könnyebb szállítás céljából. Ebben az összefüggésben gondoljunk az első tanítványokra, akik eredetileg naponta, később azonban csak a hét első napján, összegyűltek az Úr asztalánál.

Az asztal elhelyezése. Az asztal a szentély északi oldalán állt. A szent kenyeret tehát csak a szentélyben lehetett megtalálni. A papoknak, akik a kenyeret fogyaszthatták, be kellett lépniük a szentélybe, de ezt csak megmosott kezekkel és lábakkal teheték, vagyis cselekedetben és járásban tisztán. Nekünk is van szentélyünk, az élő Isten Gyülekezete; amely jelenleg Isten lakóhelye a földön. Tudatában vagyunk-e a szentélynek és fölszentelt voltának, különösen amikor az Úr vacsorájában részt veszünk?



A 2Mózes 25,25-ben ezt olvassuk: "Készíts rá körös-körül tenyéryni keretet, a keretre pedig körös-körül arany szegélyt". Egy tenyér /=7,4 cm/ négy ujjnyi /1 ujj = 1,85 cm/ szélességet jelent. Talán ez a kijelentés is mondhat valamit nekünk. Rámutatunk négy föltételre, amelyeket teljesíteniünk kell abból a célból, hogy odaléphessünk ehhez az asztalhoz.

- 1/ A mi Urunkba vetett élő hit /Gal 3,26; Jn 1,12/.
- 2/ Valódi szentség és tisztaság /1Kor 5,7-8/.
- 3/ Ragaszkodás a valósághoz és a helyes tanításhoz /2Jn 4,10/.
- 4/ Engedelmesség az Úrnak és az Ő Igéjének /Jel 3,7-8/.

A szent kenyeret állandóan jelenlevő kenyérnek is nevezték /4Móz 4,7; 2Krn 2,4/. Ezek a kenyerek nemcsak a szemnek szolgáltak, hanem fogyasztásra is a papoknak. A szent kenyereket a legfinomabb búzalisztból készítették.

Ebben az összefüggésben az Úrnak önmagára vonatkozó két kifejezésére emlékezhetünk. Önmagát nevezi búzaszemnek, amely a földbe hull és elhal /Jn 12,24/. Meg kellett halnia értünk, az övéért, hogy tápláló kenyér legyen az éhező lelkek számára /Am 8,11; Zsolt 107,9/. Gondoljunk csak a búza útjára, amíg kenyér lesz belőle. A búzát levágják; a mi Urunk is "kivágatott" /Ézs 53,8/. A búzát kicsépelik, a mi Urunkat is megverték, meggyötörték! A búzát megőrlik a malomkövek között. A kenyér, mint tészta, forró kemencébe kerül. Ezek az elkészítési és ugyanakkor szenvedési fokok arra készítetnek, hogy összehasonlítsuk azzal a leírhatatlan szenvedéssel, amelyet az Úrnak kellett átélnie azért, hogy számunkra élő kenyérré váljon /Jn 6,35/. Ha a naponta fogyasztott kenyér beszélhetne hozzánk, vajon mit prédikálna? Sokan elfelejtkeznek a kenyér fogyasztásánál hálát adni érte az Istennek. De mennyivel inkább kellene hálát adnunk az Úrnak, amikor az Ő asztalának kenyerét fogyasztjuk.

A szent kenyérnek kovásztalannak kellett lennie. Már a páskavacsoránál is csak kovásztalan kenyeret ehettek a jelenlévők. Az Úr beszél néhány alkalommal a kovásról, mint például a farizeusok, saduceusok, valamint Heródes kovászáról, amit képmutatásnak nevez /Mt 16,6; Mk 8,15; Lk 12,1/. Pál megparancsolja a hívőknek, hogy távolítsák el a régi kovászt /1Kor 5,6-8/. Arra figyelmeztet: "Ne régi kovással ünnepeljünk, sem rosszaságnak vagy gonoszságnak kovászával, hanem az őszinteség és valóság kovásztalanságával" /8.v./. Ilyen szívvel járunk az Úr asztalához? Ha nem, akkor súlyos bűnt követünk el, és az 1Korintus 11,29 vonatkozik ránk.

Kik ehettek az áldozati kenyérből? Izráelben ehhez csak a papoknak volt joguk. Ők minden szombaton az Úr vendégei voltak. A páskavacsora ünnepén csak körülmetéltek vehettek részt. Ide azonban csak egy sokkal szűkebb kör tartozott: a papok, akik mindenekelőtt alaposan megtisztultak a mosdómedencében. Érdekes tanítást nyújtanak a következő tilalmak:

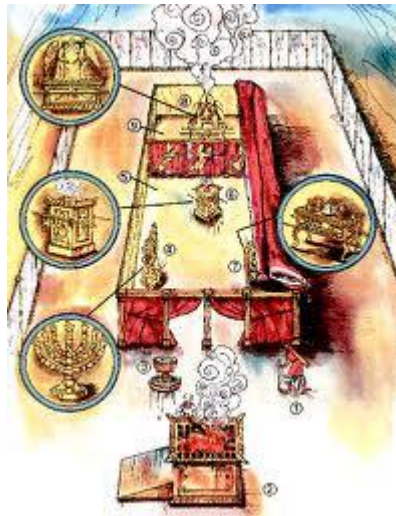
- Tisztátalan ember nem ehetett a szent dolgokból /3Móz 22,3-6; 1Kor 11,27/.
- Senki, akinek fogyatékosága volt /3Móz 21,17-23/.

Nem közeledhetett egyetlen idegen sem /3Móz 22,10-13/.

Ki voltak zárva a szolgák /a bűn szolgái/ /3Móz 22,10/.

Azt kérdeztük magunktól, ki vehet akkor azon részt, és azt feleltük: csupán a megtisztult papok. Kik ezek? Péter és János válaszol erre a kérdésre /1Pét 2,1-5; Jel 1,5/. Mindkét apostol azokat nevezi papoknak, akik szeretik az Urat, akiknek bűnei lemosattak; őket nevezik szent és királyi papoknak. Mindenki másnak csak a pitvar maradt, nem léphetett be a szentélybe.

Aligha van még egy isteni kegyelmi megnyilatkozás, amellyel oly tiszteletlenül bánnának, mint éppen a szent vacsora. Nem csak a "papokkal", hanem a "körülmetéletlenekkel" is fogyasztják a vacsorát /Csel 7,51/, vagyis olyanokkal, akik még nem az Úr Jézus tulajdonai. Inkább bünt követnek el Isten világos Igéjével szemben, mert azt mondják, senkit sem szabad "fejbe vágni", vagy fájdalmat okozni, különösen annak, aki vezető és felelősséggel bír. Ezért inkább az Úrnak okoznak fájdalmat, és megvetik parancsolatait. Nem ez van megírva: "Sokan egy test vagyunk" /Róm 12,5/? De hol van ez az egy test, ha megtértek és megtéretlenek együtt ülnek? Ezek után is az Úr vacsorája ez, amit így ünnepelnek? Nem fenyítette-e meg az Úr a korintusiakat szomorú szívbeli állapotukban, mivel nem tisztelték az úrvacsora rendelkezéseit? /1Kor 11,29-32/. Nem ülhetünk egyszerre két asztalnál /1Kor 10,21/. Az asztal az isteni táplálék központja volt a papoknál /3Móz 24,5-9/. A kenyerek az Urat, mint a mi táplálékunkat ábrázolják /Mt 26,26-28; 1Kor 11,23-25/. Ahogy a táplálék fogyasztásával erőt nyerünk, és ezáltal növekedünk és fejlődünk, így van ez a hitéletben is: növekedünk általa úgy, ahogy ezt az 1Pét 2,2 írja. Képletesen kifejezve: meghívottak vagyunk, hogy fogyasszuk az Ő testét és véré, vagyis hogy tegyük magunkévá az Ő áldozatát, mint a váltság egyetlen útját, de amit sokan nem akartak megérteni Jézus Krisztus napjaiban, és ezért visszavonultak tőle /Jn 6,48-51.65-66/.

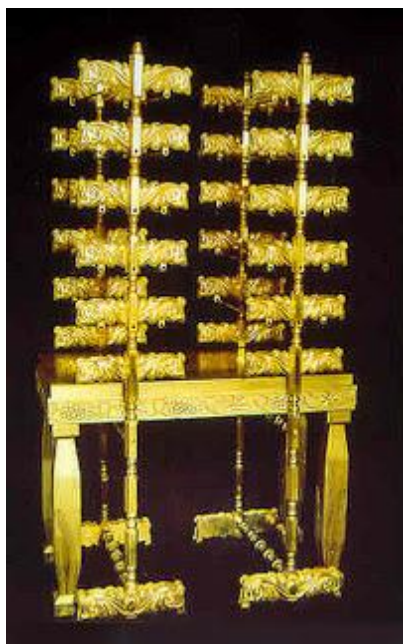


Hol fogyasztották el a szent kenyeret? Csakis a szentélyben! Az odavezető utat már megismertük: az égőáldozati oltáron és a mosdómedencén keresztül. Sokan szeretnének, képletesen szólva, a pitvarban úrvacsorázni, azok, akik nem tisztultak meg /1Jn 3,3/, akik bűnben élnek, kiengesztelődés nélkül, akik tehát nem vizsgálják meg magukat, ahogy ezt Pál parancsolja /1Kor 11,28/. Gondoljunk arra, mit eszünk, amikor a szent kenyerek asztalához lépünk: ezek a kenyerek értünk áldozott testének és drága vérének jegyei. Az Úr ma még idegen ebben a világban, de amikor azok között van, akik előtte összegyűltek, otthon érzi magát, mert az övéi között van /Mt 18,20/.

A szent kenyerekre tömjént hintettek. Ez a jó illatnak, Krisztus érdemeinek előképe. Isten nem tekint semmire oly nagy meglepéssel, mint Fiának áldozatára. Amikor Urunk halálát hirdetjük, szálljon ez a jó illat hálaáldozatként Isten elé. Tényleg úgy jövünk össze, mint valódi imádók, akik az Atyát szellemben és valóságban szeretnék imádni /Jn 4,23/? Ahol az ember ezekre a szent rendelkezésekre nem figyel, ott az Úr az ajtón kívül marad, ott nem található az övéi között /Jel 3,20; Jn 14,23/. Csak a szentélyben, az oltár közelében van jogunk enni /Zsid 13,10/. Itt isteni áldások áradnak. Itt táplálkozik a hit, itt erősödik az Úr és a testvérek iránti szeretet, és itt elevenedik meg a reménység, mert összegyűlünk "amíg Ő eljön".

Vessünk még egy pillantást az étkezőkre. Ahogy már láttuk, ezek a papok voltak. Ott volt Áron a főpap, és vele a papok. Egy törzs, egy nemzetség és egy atyai ház gyermekei voltak. Mindnyájan eggyé lettek ugyanabban a halálban az égőáldozati oltáron, és egyformán mosakodtak a mosdómedencében. Az Úr öltöztette fel őket, tehát az Úr készítette elő őket a dicső ünnepi vacsorára, mint résztvevőket. Az Úr vendégei voltak. Itt volt közösségük az Úrral és egymással. Egy kedves képet mutat be erről Lukács a Cselekedetek 2,41-47-ben.

Említi az Írás a kenyerek számát is: tizenkét darab, s ez Izrael tizenkét törzsét ábrázolja. Mind a tizenkét törzs képviselve volt jelképesen. A főpap mellpajzsán és vállain hordozta őket /2Móz 39/. Ha a vacsora csak Isten népének szól, akkor az Isten egész népé. Itt nem választhat el bennünket semmilyen tanítási szemlélet, itt csak az Urat és a testvért ismerjük, feltéve, hogy a testvér megtisztult a mosdómedencében, és nem hódol hamis tanításoknak. Valóban drága képet mutat be a szent kenyerek asztala, ha arra gondolunk, hogy mindezek a mennyei dolgok előképei, vagyis a Bárány menyegzőjének előzét adják.



A szent kenyerek asztalának egy másik elképzelése

A kenyereket minden szombaton frissen rakták fel. Nyilván elmondhatjuk, hogy az asztal Istent az Atyát, mint gondviselőnket is ábrázolja. Azt mondja nekünk: "Minden gondotokat Őreá vessétek" /1Pét 5,7; Mt 6,25-26/. Isten gyermekeinél az Atya vállal magára minden külső és belső felelősséget, akár földi, akár örökkévaló az. Aki gond nélkül él, az örvendő imaéletet nyer. De a gond szelleme elűzi az ima szellemét, az örömet és a békességet.

A szentélyben szó van kannákról és kelyhekről, valamint italáldozatról is. Mindkettő az ünnepi lakoma alatti ivásra mutat rá, de egyúttal az újszövetségi úrvacsorára /kenyértörésre/ is.

Az arany gyertyatartó - 19. rész

/2Mózes 25,31-40; 37,17-24/

A hétágú gyertyatartó /lámpatartó/, amely szintén a szentélyben állt, mégpedig annak a déli oldalán, szemben a szent kenyerek arany asztalával, elsőrangú mestermű volt. Mózes a modellt a hegyen látta, és eszerint készítették el. Ilyen remek, művészi módon előállított eszközt csak olyan emberek készíthettek, mint Bésálél és Aholiáb, akiket Isten a bölcsesség szellemével ruházott fel. Nekünk is szabad az Úrral, az Ő bölcsességével és segítségével számolnunk a nehéz munkában, amikor tanulóként a legnehezebb problémákig vezet el minket.



A gyertyatartót egy talentum színaranyból készítették /kb. 58,944 kg/. Biztosan állt masszív lábuzatán. Ebből a lábuzatból jött ki a középső szár, és ebből mindkét oldalon három-három ág nyúlt ki gazdag díszítéssel, mandulavirág alakú kelyhekkkel és arany mécsesekkel,

ahogy a szöveg írja. A gyertyatartó főműmúlhatatlanul szép volt. Nem is lehetett volna más, hiszen az Urat szimbolizálta, mint a világ világosságát /Jn 8,12/! A mi bölcs Urunknál minden dicsőséges és leírhatatlanul szép. Hiszen Ő a legszebb az emberek fiai között is /Zsolt 45,3/. Olvassuk csak el a 45. Zsoltárt, vagy gondoljunk az Énekek énekében a menyasszonyra, aki mindennek fölé helyezi a vőlegény szépségét /Én 5,10-16/.

A lámpatartó előállítás. Vert aranyból készült /4Móz 8,4/, tehát nehéz kalapácsütésekkel kellett elkészíteni, így valódi képe ez annak, aki Istentől verettetett /Ézs 53,4/. Amikor az arany gyertyatartó előállításának leírását valóban megértem, vagyis hogy egy darab aranyból készült, akkor ez minden művész és szakember számára nagy titok marad. Itt volt először is a masszív talpazat, amelyből kinyúlt a középső szár. Ezekből hajtott ki valahogyan a hat díszített ág. A lámpatartó éppen úgy titok marad, mint az, akit ábrázol, a mi Urunk. Amikor Urunk a "világ világossága" eljövendő volt e világra, és ezt az eseményt Gábrriel megjelentette Máriának, Mária azt kérdezte: "Mi módon történik ez, holott én férfit nem ismerek?" Az angyal válasza így hangzott: "A Szent Szellem száll tereád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának" /Lk 1,34-35/. E világ bölcséinek Krisztus szüztől való születése megoldhatatlan titok, és az is marad; de nekünk, akik hiszünk, Ő Isten hatalma és bölcsessége /1Kor 1,24/. A hat ágat a középső szárból munkálták ki művészi módon, sok, pontos, megfontolt és irányított kalapácsütés által. Itt is szimbólumra találunk: "Az Úr akarta Őt megmontani betegség által, hogyha életét áldozatul adja, magot lát és napjait meghosszabbítja az Úr" /Ézs 53,10/. Vajon nem belőle származunk-e, mint Adámból Éva, és nem tőle kaptuk-e a világosságot, vagy más hasonlattal élve, nem Ő-e a szőlőtő és mi a szőlővesszők?

Mi tőle vagyunk, ugyanazt a természetet kaptuk. Az ágak ereje és biztonsága a szárban volt; benne nyugodtak. Nélküle semmik vagyunk /Fil 4,13/. Ugyanúgy az ágak a szárnak köszönhetik szépségüket. Az ágaknak ugyanaz az előjoguk van, mint a szárnak; világítani, vele feltámadni és vele lenni a mennyei helyeken /Ef 1,3/.

Ami akkor a szárral történt, az történik ma az ágakkal. Ahogy a mi Urunk szenvedése által lett tökéletessé /Zsid 2,10/, úgy kell ma övéinek gyakran sok háborúságon keresztül bejutni Isten országába /Csel 14,22/. Szívesen hordozzuk Urunk halálát testünkben, hogy az Ő élete nyilvánvaló legyen általunk /2Kor 4,10/. Ha részt vállalunk az Ő halálában, akkor az Ő életében is részesülünk. A szép mandulavirágok az arany mécsesek is csak sok kalapácsütés által formálódhattak ki. Krisztus képének láthatóvá kell válnia bennünk, de ez is csak szenvedéseken és próbákon keresztül történik. Ebből megtanuljuk, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az Ő végzése szerint hivatalosak /Róm 8,28/.

Kit ábrázol ez a gyertyatartó? Már láttuk: Urunkat /vö. Zak 4/. A szent hajlék egyes tárgyainak vizsgálatánál többféle alakban láttuk az Urat jelképesen. Itt úgy látjuk Őt, mint a világ világosságát. A szentélyben nem volt ablak; tehát teljesen sötét volt, és így egy pap sem szolgálhatott volna, de ott állt a gyertyatartó. Beszámolóinkban eddig ez az egyetlen tárgy, amely tiszta aranyból készült, vagyis a már ismert akácafa nélkül. Itt úgy látjuk az Urat, mint valóságos Istent, aki mint igazi világosság jött e világra /Jn 1,9-10; 8,12; 9,5; Ézs 42,6; 49,6/. A világban volt, a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg Őt /Jn 1,3-5.10/. Izráel nem ismerte fel Őt, de vajon miért? Mert belsőleg megsötétedett, távol a szent dolgoktól, halott ceremóniákban élt. Az arany gyertyatartó csak a szentélyben látható. Jézus Krisztus az Atyától világosságot hozott nekünk. Ő a vonzó világosság. Amikor a vámszedőkhöz és a bűnösökhöz szolt, akkor ezek úgy érezték, hogy ez a világosság vonzza őket. Ő ama fényes hajnali csillag /Jel 22,16/, az igazságosság napja, akinek szárnyai alatt gyógyulás van /Mal 4,2/. Minden időben az Atyát sugározta ki. Felkenetett a tanításra: hogy kisugározza az Igét, ami a fény /Ézs 61,1/. A hét lámpa az Ő tökéletes szolgálatára mutat rá. Tökéletes világosságot hozott, nem pedig félhomályt. Ott fenn is két lámpa ég Isten trónja előtt /Jel 4,5/. Ő az Atyát sugározta ki, és elmondhatta: "Aki engem látott, látta az Atyát" /Jn 14,9/. Isten előtt élni, hordozni az Ő világosságát, ez is feladatunk.

"Ti vagytok a világ világossága" /Mt 5,14/ - mondta az Úr. Így a gyertyatartó Isten népére vonatkozólag igen gyakorlati alkalmazási módot kap. Mi az Úrtól nyertük a világosságot; Ő maga gyújtott meg bennünket /2Kor 4,6/. Ebben a fényben ismerte fel Saul az Urat, és a kapott világosságot hamarosan továbbadta másoknak, akik még a sötétségben éltek /Csel 26,13.18/. Mi is kaptunk mindannyian világosságot az Úrtól, és ezt ki kell sugároznunk. Gyönyörűen mutatja be az Úr az övéit, mint fényhordozókat az asszony példázatában, aki elvesztette pénzét /Lk 15,8-9/. Az asszony, mint a Gyülekezet képe, világosságot gyújtott és szorgalmasan kereste az elveszett pénzérmét, amíg meg nem találta. A pénz az elveszett ember jelképe, aki a király képét viseli, de sötétségbe került. Keresik, míg meg nem találják. Világítunk-e mi is így ebben a sötét világban, hogy az elveszett pénzt megkeressük? "...ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt" /Mt 5,16/.

A gyertyatartó elhelyezése. Teljes sötétségben állt. Így állított Isten minket is egy sötét világba azért, hogy az elfordult és elvetemült nemzetség között az evangélium fényét sugározzuk, és hirdessük Krisztus hatalmas dolgait /Mt 12,39; Fil 2,15; 1Pét 2,9/. Hogyan világít sokszor egy kicsiny jánosbogárka is az éjszakában, szinte áttöri a sötétséget. De mi nem a jánosbogárkához, hanem a gyertyatartóhoz hasonlóan akarunk világítani. Nemcsak az egyes személyeknek, hanem elsősorban minden helyi gyülekezetnek ilyen gyertyatartónak kell lennie, ahogy ezt a hét gyülekezetnél látjuk a Jelenések 2-3-ban. Néhányan nem jól világítanak, ezért mondja az Úr feddőleg: "Az a mondásom ellened..." Ahogy a világ Jézus Krisztus napjaiban az Atyát a Fiún keresztül látta, úgy kell ma a világnak az Urat rajtunk keresztül látnia és megismernie. Fényünknek kedvesnek, vonzóknak, de egyben intőnek is kell lennie: mert a világosság tanúskodik a sötétség ellen /Fil 2,15-16/. Gondoljunk csak el, milyen bölcs a világ a maga fényreklámjaiban, amelyek mindenki szemét magukhoz vonják. Nem kellene nekünk az Urat, aki Isten dicsősége, még sokkal szebben kisugároznunk? A papok szolgálatukat a hétágú gyertyatartó fényében végezték, és csak ebben a világosságban tudták azt jól ellátni.

Egy könyvből olvastam: "A belső megvilágítás fénye, amely kezdetben sápadt és szinte láthatatlan, a hűség mértéke szerint fog növekedni, míg végül hétszerte jobban világít majd, mint a nap fénye, ahogy ezt az Úrról mondja az Ézsaiás 30,26." Mert a nap e mulandó világhoz tartozik, a szentély fénye azonban az örökkévaló világból származik. Mennyire kellene szégyenkeznünk és bőjtöt hirdetnünk az egész gyülekezetben, sirással és jajgatással, ahogy Jóel idejében történt /Jóel 2,12-17/. Az ilyen megtérést azután nálunk is új kegyelem és új áldás gazdag áradata követné. Csak az a gyülekezet képes népünknek valódi szolgálatot nyújtani, amely a kinyilatkoztatás világosságából él. Jaj annak a gyülekezetnek, amelyik kivonja magát ez alól a felelőség alól. Ma olyan emberekre van szükségünk, akiknek belső fülei nyitva vannak a szentély hangja számára. A belső megvilágosodás egyetlen pillanatában többet látunk, mint mások könyvekből éveken keresztül.

A gyertyatartó gondozása. A lámpa éjjel és nappal égett a szentélyben, ez azonban csak úgy volt lehetséges, hogy a mécseseket pontosan naponta tisztították, a kanócot megújították, és a lámpát friss olajjal töltötték meg.



Menóra tisztító eszközök
Edény, és ecsetek

Ez az, amire mindig szükségünk van: önmagunk megítélés. "Amely /vessző/ gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen" /Jn 15,2/. Csak a felülről kapott világító erő által leszünk képesek misszióinkat elvégezni. A szentélyben a papok gondoskodtak a megtisztításról. Ma a Gyülekezetében erről a mi örök Főpapunk gondoskodik odafenn /Zsid 4,14-16/. "Vizsgálj meg engem, ... próbálj meg engem" - könyörgött már a zsoltáros /Zsolt 139,23-24/, legyen ez a mi kérésünk is. Tisztítsuk meg magunkat az Ő erejében minden testi és szellemi tisztátalanságtól, és vigyük végbe megszentelődésünket /2Kor 7,1/.

A lámpát naponta frissen megtöltötték. Ahol az olaj hiányzik, ott a lámpa csődöt mond. És ahol a Szellem olaja hiányzik, ott hiányzik a teljhatalom, és hiányoznak az ismertetőjegyek is. Ahogy az olaj használat közben elfogyott, és azt pótolni kellett, úgy kell Isten gyermekének naponta újból beteljesednie Szellemmel az Írás szerint: "Teljesedjete be Szellemmel" /Ef 5,18/. A fénynek állandóan égnie kell, örök rendtartás /2Mózes 27,21/. Minél több az olaj, annál több a világosság. Istvánnál ez oly erősen világított és fénylett, hogy a világ bölcsei, bölcsességükkel nem állhattak ellen /Csel 6,10/. Talán olyan valaki is olvassa ezt a fejtegetést, akinek lámpája korábban fényesen világított, ma pedig csak pislogó kanócnak látszik. Miért ez a visszalépés? Elfelejtette a lámpát rendszeresen tisztítani és újratölteni. Nem kell kétségbeesnie, hanem ragadja meg az Igét a Máté 12,20-ban, vagy ahogy Pál mondja: "Aki elkezdte bennetek a jó dolgot, el is végzi azt a Krisztus Jézus napjáig" /Fil 1,6/. Engedd magad felszítani és megtölteni, hogy feldíszített lámpával menj a vőlegény elé /vö. Mt 25,1-12/. Az első szeretet örömolaja számokra is készen áll, csak ragadd meg!

A lámpának volt néhány más feladata is. Megvilágította a szentély tárgyait. A sugarak megtörték az arany deszkákon. Csak így tudjuk mi is az isteni fény által meglátni testvéreinkben az isteni természetet; és akkor nem ismerünk többé senkit test szerint.



A fény ráhullott a szent kenyerek asztalára is. Csak ebben a világosságban ismerjük fel Isten szakadatlan gondoskodását. A kenyér, mint a papok tápláléka, mindig ott feküdt az asztalon. Isten sok gyermeke szellemi éhségben szenved, pedig a szentélyben bőséges a kenyér, hiszen maga az Úr az /Jn 6,48.51.58/.

A fény továbbá megvilágította az arany oltárt is, ahonnan a tömjén kedves és jó illata szállt fölfelé /2Móz 30,8/. A szentélyben látjuk főpapunkat érettünk közbenjárni /olv Jn 17-et/. Ott képvisel minket, de ott kell nekünk is, mint az Ő papjainak megtanulnunk, hogy az ember mindenekelőtt könyörögjön, imádkozzon, közbenjárjon és hálát adjon minden emberért /1Tim 2,1/.

Ó, bár mindnyájan többet tartózkodnánk az Ő világosságában, hogy magunk élvezhessük ennek drága voltát, de azért is, hogy kivihessük ezt a szegény világba!

A szent sátor függőnyei (kárpitja) - 20. rész

A két első függöny

Az Írás három függönyről beszél. Az elsőt a látogató rögtön a szent hajlék bejáratán látta, a másodikat a szentély bejáratán, a harmadik

pedig a szentélyt választotta el a szentek szentjétől, és ez abban különbözött a két előbbi függőnytől, hogy ebbe kerubok voltak behémezve. Mindhárom függőnyt azonos anyagból, négy különböző színben készítették el! A kék bíbor az ég színe, ahonnan az Úr jön; a piros bíbor a királyság színe, amely az Úrra, mint Izráel királyára emlékeztet. A harmadik szín, a karmazsin jelenti a szenvedő Urat, és a fehér lenfonal, mint a negyedik szín, rámutat Krisztus tisztaságára és büntelenségére. Az Írás világosan beszél a Zsidók 10,20-ban arról, akit a függőny jelképez: az Úrról, ahogy függ a kereszten.

Mint ahogy mindhárom függőny azonos anyagból készült, és ugyanazokat a színeket tartalmazta, mind az Úrra mutatnak, mégpedig úgy, mint aki az "út, az igazság /valóság/ és az élet" /Jn 14,6/. A bejárati függőny akként mutatja be Őt, mint új és élő utat. Természetből fogva, mint tudjuk, az ember kívül van, és az Úr az ajtó, ahogyan azt már hallottuk. A bűn elzárja az utat, ezt szomorúan tapasztalta Ádám és Éva: de az Úr, aki önmagát ajtónak nevezi, és akit a függőny jelképez, ismét megnyitotta azt. A második függőny, amely a szentély bejáratát zárta el, Urunkat, mint az igazságot /valóságot/ mutatja be. E mögött a függőny mögött tárulnak elénk a legnagyobb igazságok. Ott találjuk a hétágú arany gyertyatartót, mely az Urat, mint a mi világosságunkat szimbolizálja. Egykor sötétség voltunk, most azonban világosság Őbenne /Ef 5,8/. Világosságot a drága Igén keresztül nyerünk /Jn 1,1/. E mögött a második függőny mögött állt a szent kenyerek asztala is, mely Krisztust szimbolizálja, mint táplálékunkat. És az arany oltárban megismerjük Krisztust, mint imádatunk tárgyát. De ne menjünk el figyelmen kívül két tárgy mellett, amelyeket az első és második függőny között találunk. Egyik a rézoltár, amely Krisztust ábrázolja, aki megfeszítettet éreztünk, és mi övele. Ezt követte megtisztulásunk réz mosdómedencéje; Krisztus a mi megszentelődésünk: "Szentség nélkül senki sem látja meg az Urat" /Zsid 12,14/.

Emlékezzünk arra, hogy a pap nem léphetett mosdatlanul a szentélybe, mert ennek következménye halál lett volna.

A harmadik és egyben utolsó függőnyt a következő szakaszban tárgyaljuk. Ez volt a legfontosabb a kárpitok között.

A harmadik, egyben legjelentősebb függőny
/2Móz 26,31-33; Mt 27,51; Zsid 10,19-20/

A függőnyök önmagukban nem különleges valamik. Minden házban megtalálhatók, pl. az ablakokon vagy olyan helyiségek előtt, amelyeket el akarnak rejteni idegenek szemek elől. Mózes betakarta arcát egy kendővel, mert környezete nem tudta elviselni fénylő arcát /2Móz 34,29-32/. Így takarta el a függőny Isten jelenlétét a szentélyben, mert Izráel nem láthatta Őt életveszély nélkül, hiszen a függőny mögött volt Izráel Istenének királyi széke. A függőny válaszfalat képezett a szentély és a szentek szentje közt. Ez az Urunkra vonatkozó egyik leglényegesebb előkép. Ezt bizonyítja a Zsidók 10,19-20 is, amely a kárpitot Krisztus testének nevezi, amely fentről lefelé kettészakadt, amikor az Úr meghalt a kereszten. Ahogy ez a szétszakadt függőny utat nyitott a szentek szentjébe, úgy nyitott utat az Úr halála Istenhez, amelyet teljes bátorsággal vehetünk igénybe.

A függőny minősége. Az előbbi részben láttuk már, hogy mindegyik függőny ugyanazokból az anyagokból készült, amelyek az Úr isteni tulajdonságait ábrázolták. Négyféle anyagról olvassunk.



Kék bíbor, amely Krisztus mennyei jellegére és származására mutat. Piros bíbor, mely Krisztus királyságára, királyi gondolkodás módjára és méltóságára utal. A karmazsin a szenvedő Messiásról beszél. Végül a finom fehér lenfonal úgy mutatja be Őt, mint tisztát és szentet, aki a bűnösöktől elválasztott, aki bünt nem ismert. A függőny művészi munka volt, méltó ahhoz, akit jelképezett. Gondoljunk csak Krisztus természetfölötti születésére, amely minden tisztelettel mondva, a Szent Szellem csodálatos munkája volt. Röviden, a kárpit Krisztus testben történő eljövételére mutató jóvendülés /1Tim 3,16/. Amikor Gábrriel angyal Krisztus testet öltésének híradásával Máriához jött, Mária azt kérdezte tőle: "Mi módon történik ez, holott én férfit nem ismerek?" Az angyal azt válaszolta: "A Szent Szellem száll tereád, a Magasságos ereje ámyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának" /Lk 1,26-34/. Noha oly nagy és csodálatos is Krisztus testet-öltése, önmagában ez még nem elég. Neki, mint függőnynek, először szét kellett szakadnia, egyébként a szentek szentje zárva maradt volna, és nem lett volna visszaút Istenhez. Az Úrnak először meg kellett halnia, és oldalából vérnek és víznek kellett folyni /Jn 19,34/.

Hol volt a függőny? Ez a függőny a már említett válaszfalat képezte a szentély és a szentek szentje között. A szentélyben szolgáló papoknak lehetetlen volt úgy a dicsőséges Istent megpillantani, hogy életben maradjanak. Isten a kárpit által kimélte meg életüket. Ugyanezt teszi velünk a mi Urunk. Ő a közbenjáró Isten és közöttünk. Egyedül Ő véd meg az örök haláltól.



A gyönyörű és nagy jelentőségű függönyt négy oszlop tartotta. Aligha hibázunk, ha a négy oszlopban az Úr haláláról szóló négy híradást látjuk. A négy evangélista Isten munkaeszköze volt, akik leírták Krisztus sokféle csodáját, de különösen szenvedését és halálát; hiszen ők maguk oszlopoknak nevezetnek /Gal 2,9/.

Máté a piros bíborban az Urat úgy írja le, mint Izráel királyát, mint Dávidnak és Ábrahámnak fiát. Márk úgy ábrázolja Őt, mint Jahve mindenkor kész szolgáját. Lukácsnál, mint ember jelenik meg tiszta fehér lenvászonban, János pedig bemutatja, mint az örök fiúistent.

Ki mehetett be a függöny mögé? Egyedül a főpap, és ő is csak a nagy engesztelési napon. A kárpit mögött lakott Izráel háromszor szent Istene, aki előtt Áron csak az engesztelés vérével jelenhetett meg. Ezzel jelképesen elismerte: nem érdemeltünk mást, mint a halált, mert megszegtuk az Ő törvényét. Áron meghintette vérrrel az engesztelés fedelét, így békítette ki Istennel a népet. Áronon kívül egyetlen ember sem léphetett be a szentek szentjébe, még Mózes sem, az Isten szíve szerint való férfi. Ő is csak a pitvarba léphetett be, de ez volt legkedvesebb tartózkodási helye /Zsolt 84/. A szent hajlék elülső részébe naponta mentek be a papok és áldoztak tömjénnel kedves jó illatot. A szentek szentjébe azonban csak a főpap lépett be, mint Urunkra mutató előkép, aki saját tulajdon vére által ment be, és számunkra engesztelést, örök váltságot szerzett /Zsid 9,12.14/.

A függöny kettészakadása. Zsidó tudósok szerint a függöny olyan erősen volt szövve, hogy két pár ökör sem téphette volna szét. Akkor szakadt ketté, amikor az Úr meghalt a kereszten.



Isteni cselekedet volt ez, a függöny felülről lefelé szakadt szét és nem fordítva. Krisztus halála is isteni cselekmény volt, az Urat Isten, a Mindenható sújtotta porba /Zsolt 22,15-16; 42,8; 88,7.16/. Tetszett Istennek, hogy Őt összetörje /Ézs 53; JSir 1,12-14/. Maga az Úr mondja: "Senki nem veheti el tőlem /az életemet/: én magamtól adom oda" /Jn 10,18/.

Képzelnék csak el, hogy megrémültek a papok a szentélyben, amikor szolgálatuk közben a függöny egyszerre csak kettészakadt! Mélyen megrendülhettek az esemény láttán, és noha a szentek szentje nyitva volt előttük, mégsem haltak meg. Tudtuk nélkül más valaki halt meg értük. Bár én úgy gondolom, annyira megijedtek, hogy kimenekültek a szentélyből, ahelyett hogy igénybe vették volna a szabad utat Istenhez.

A Cselekedetek 6,7-ben azt olvassuk, hogy sokan megtértek a papok közül. Feltételezhető, hogy éppen azok közül, akik saját szemükkel látták szétszakadni a függönyt. És ha ők mélyen megdöbbentek ettől az eseménytől, mennyivel inkább kell nekünk megilletődnünk és hálátel szívvel Isten elé lépünk, hogy dicsőítsük Őt, Fia áldozathozataláért. A kárpit teljesen szétszakadt, most már nyitott bejárat támadt ott, és nem csupán valamilyen oldalajtó.

Mikor szakadt ketté a függöny? Az esti áldozat ideje alatt, amikor a bárányt az udvarban a rézoltárra fektették, amikor az áldozathoz rendelt ezer és ezer bárány kiáltása felhangzott. Kiáltásuk egyesült Isten Bárányáéval, amikor fennszóval így kiáltott: "Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?" De nemsokára rá az Úr, mint hatalmas győztes kiáltott: "Elvégeztetett!". Odafenn a királyi széken ez a győzelmi kiáltás elfogadtatott, és válaszként a függöny két darabra szakadt. Ebben a pillanatban magának a pogány századosnak is el kellett ismernie Isten Fiát /Mk 15,39/. Megnyílt tehát az út mindenki számára, aki jönni akar, hogy megmeneküljön.

Az esemény áldásos következményei. Amikor a függöny kettészakadt, nyitott bejáráttá lett. Nem volt több sorompó, amely akadályozta

volna a szentek szentjébe való belépést. A kárpit szétszakadása előtt az Úr megpillantása az emberek számára ugyanaz volt, ami addig a papok számára a függöny. Mindenki megcsodálhatta Jézus Krisztus szent életét, de ezzel csak saját nyomorúsága vált jobban láthatóvá. **Halála** által azonban, amelyet érettségünk szenvedett el, utat készített minden hívőnek Istenhez. Krisztus halála számunkra igazságosságot, szentséget és büntetlenséget jelent. Minden hívőt, mint tökéleket állít Isten elé. "Nincs azért immár semmi kárthatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak" /Róm 8,1-2; 2Tim 1,10/. Ezentúl az Ő élete munkálkodik mindenki bennében, aki bűnbánattal és hitel elfogadta az Ő áldozatát, és ezzel elismerte ugyanakkor azt is, hogy vétkes Krisztus kegyetlen halálában. Ő most már bennünk, hívőkben él, és Ő a mi dicsőségünk reménysége.

Az ajándékba kapott biztos nyugodalom. A főpap, aki a nagy engesztelési napon a vérel bement a szentek szentjébe, és ott az engesztelés fedelét meghintette, hamarosan visszajött. Ott nem volt semmilyen ülőalkalmatosság, sem lehetőség közösségben maradni Istennel. A mi Urunk azonban, az ember Jézus Krisztus, Isten jobbán ül /Zsid 1,3/. Mit mond ez nekünk? Azt, hogy a kosok áldozata nem elégséges, azok csak árnyékképek voltak Krisztus eljövételéig, mert lehetetlen, hogy a bakok vére eltörölje a bűnt /Zsid 10,4/. Különb áldozatot kívánt az /Zsid 9,23/. Ezt hozta el Urunk, és ezzel örök nyugalmat és biztonságot szerzett. Ő egyszer halt meg a bűnnek, és soha többé /Róm 6,9-10/. Eme áldozat által örökre megszentelték vagyunk /Zsid 10,10,14/. A Zsidók 10,19-23 számunkra teljes bizonyosságot és nyugalmat biztosít. A Zsidók 1,3-ban azt olvassuk, hogy az Úr csak azután ült Isten jobbára, miután elvégezte a bűntől való megtisztítást, és nem előbb! Ezt nem önmagáért tette, hanem mint helyettes, a népéért, amelynek most készít helyet odafenn /jn 14,2/. Az Úr a Zsidók 6,20 szerint útnyitótul ment be oda. Isten felől nézve, hit által Jézus Krisztussal már most oda vagyunk helyezve, ahol a mi polgárjogunk van. Vele együtt megfeszítve, eltemetve és feltámadva ülhetünk vele Isten jobbán /Ef 2,4-6/. Részesülünk és örvendezünk a dicsőséges feltámadásban. "Lépünk oda", mint a tékozló fiú, aki visszatért az atyai házba. Itt irgalmat és kegyelmet kapunk. Ebbe veti horgonyát lelkünk, és itt várjuk eljövendő Urunkat /Zsid 6,18-20/.

Foltozgatás. Biztosak lehetünk abban, hogy az Úr halála után a függönyt újra összevarták, mert a templomi istentisztelet az Úr halála után még teljes negyven évig, vagyis Jeruzsálemnek és a templomnak Titus által történt lerombolásáig folyt. Így foltozgat az ember napjainkban is, amikor visszatér a törvényhez és a ceremóniákhoz. Az ember inkább saját fáradozásával akarja Istent megbékíteni. Ez azonban teljesen lehetetlen, mert aki az egész törvényt betartja, de egy ellen vét, az egészben vétkes /Jak 2,10/. Mindazok, akik a törvény alapján állnak, átok alá kerülnek /Gal 3,10-14; Róm 3,20-24,28/.

Az oszlopok, amelyek a függönyt tartották, megmaradtak. Hirdetik azt, ami történt, az Urat, az Ő váltászmunkáját és sokrétű dicsőségét /1Tim 3,16/. Mindenkihez szólnak: "Béküljetek meg Istennel" /2Kor 5,20/. Az Úr mindenkiért szenvedett, meghalt, feltámadott és mennybe ment, ott ül Isten jobbán, és hamarosan visszajön.

A szentek szentje - 21. rész

Most hagyjuk el a szentélyt. Az üdvösség gondolataiban való elmélyülés - melyeket formájuk és berendezésük által szimbolizálnak - felemelő bepillantást nyújtott nekünk Isten üdvtervébe. Lépünk be gondolatban a szentek szentjébe, arra a helyre, amelyet maga Izráel Isten választott ki lakóhelyéül. A szent hajlék, mint tudjuk, három részből állt, a pitvarból, a szentélyből és a szentek szentjéből. Ha ezt összehasonlítjuk hitéletünkkel, annak növekedését ábrázolja, mert az egészséges hitélet növekedést és előrelépést mutat. Az előudvar a Krisztusban gyermekek képe. A szentély ahhoz az ifjúhoz hasonlít, aki erős a hitben. A szentek szentje pedig a Krisztusban atyáknak felel meg /olv 1Jn 2,12-14/. Sajnos meg kell mondani, hogy a hívők többsége nem hagyja el a pitvart; azokra az emberekre hasonlítanak, akikről a Zsidók 5,12-13 beszél. Sohase felejtjük el azt, hogy az Úr bennünket maga mellé kíván a szentek szentjébe /Zsid 10,19-20/. A pitvarban való tartózkodás a legnagyobb lemondást jelenti mindarról a dicsőségről, amelyet az Úr az övéinek szánt. Mivel minden tárgy, amelyet Isten Mózesnek mutatott, a mennynek képmása volt, azt mondhatjuk, vagy kell is mondanunk, hogy a fokozatok, amelyeket e földön elértünk, megfelelnek majd odafenti helyünknek. Kövessük buzgón és határozottan Pál apostol példáját /1Kor 9,24-27; Fil 3,7-14/.



A szentek szentjébe vezető út. Kövessük csak a főpap lábnyomát. Ezt az utat évente csak egyszer tette meg, és pedig a nagy engesztelési napon. A baknak a rézoltáron kifolyt vérével keresztültem a szentélyen, félretolta a függönyt, és tisztelettel és félelemmel eltelve belépett a szentek szentjébe. Ott meghintette hétszer az engesztelés fedelét és a függönyt a vérel, majd visszatért a néphez a kiengesztelés áldásával. Ez a csodálatos isteni rendelkezés Krisztusnak, a nagy Főpapnak képe, aki saját vérével lépett be odafenn a szentek szentjébe, és örök váltászt szerzett /Zsid 9,12/. A szentek szentje már prófétai előremutatás volt arra, aki minden jövendölés és előkép beteljesítője: Jézus Krisztusra. Benne lakott az istenség egész teljessége /Kol 2,9/. Az Ő közösségében élhetünk mi is, és élvezhetjük a számunkra megszerzett áldásokat /Jn 1,14; Ef 2,19-22; Kol 1,19-23/.



A szentek szentjének alakja. Ez egy teljesen szerény kis helyiség volt, tíz könyök /öt méter/ hosszú, széles és magas. Salamon azt kérdezi imájában: "Lakozhat Isten e földön? Íme, az ég, sőt az egetek egei be nem fogadhatnak téged, mennyivel kevésbé ez a ház" /1Kir 8,27/. Csodálatos, hogy a hatalmas Isten ilyen mélyre leszállt. És mennyivel mélyebbre, amikor testté lett! Sőt, még sokkal szerényebb lett Urunk, hiszen azokban az emberekben vett lakozást, akik egykor ellenségei voltak /Jn 14,23/.



A frigyláda. Míg a szentélyben az arany oltár /illatáldozati oltár/, a hétágú mécstartó és a szent kenyerek asztala állt, addig a szentek szentjében csak a frigyláda foglalt helyet. A szentek szentjének berendezése tehát rendkívül egyszerű volt. Itt mi, igényes emberek sokat tanulhatunk. Urunknak zarándokútja során "nem volt hová lehajtania fejét" /Mt 8,20/. A pitvarban a tárgyak fából és ércből készültek, de minél beljebb lépünk, annál értékesebb tárgyak következnek egyre gazdagabb kidolgozással. Nem hasonlít ez is Urunkhoz? Amikor a kereszten függött, nem volt alakja és ékessége, de minél közelebb jutunk Hozzá, annál szebb és nagyobb lesz Ő számunkra. Ujjongva énekeljünk a menyasszonnyal a Zsoltár 45,3 szerint: "Szebb, szebb vagy az ember fiainál, kedvesség ömlik ajkaidon".



A frigyláda Isten királyi székét szemléltette a földön. Itt jelent meg Isten a felhőben és uralkodott népén /Zsolt 99,1/. A láda egyúttal Krisztusnak, a nagy közbenjárónak a kiábrázolója; ezért jelentős, hogy a láda újra fából és aranyból készült. Tehát itt lakott a láthatatlan,

szent és igaz Isten, aki egyúttal nagy irgalmú, együttérző ember volt. Tőle, az Isten- és Emberfiától árad minden kegyelemfolyam. Minden erő és az egész teljesség Őbenne teljesült, és jobban fénylik minden csillagnál. Minden gyógyulás, csoda, szabadulás, sőt végtelenül több, az egész mindenség Róla tesz bizonyosságot. És az, akin Isten teljes jó tetszése nyugodott /Mt 3,17/, bensejében úgy hordozta a törvényt /Zsolt 40,9/, mint a frigyláda. Számára Isten akarata volt a nagy parancsolat /Jn 5,30; 6,38; 8,29/. Atyja akaratának teljesítését eledelének mondotta /Jn 4,34/.



A frigyláda származása földöntúli alakjában isteni eredetű. Mindketten látták: Mózes és János. Mózes minden más tárgyat megelőzően látta ezt, Jánosnak pedig a megnyílt mennyben mutatták meg /Jel 11,19/. A mennyei dolgok képmása ez; és hogy ez Izráel népe számára érthetővé legyen, építették meg a szent hajlékot. Ahogy a láda a mennyből származott, úgy Urunk is, akinek a láda az előképe /Jn 6,38/. Alászállott a mi kiengesztelődésünkért. A sok áldozat, amelyet bemutattak, nem elégíthette ki Isten igazságosságát. Ezek csupán szegényes átmeneti pótlékok voltak; a megígért igazi Megváltó, a valódi áldozati Bárány szimbólumai. Ez Isten Fia volt, az igazi frigyláda. Azt mondja: "Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nekem. Égő- és bűnért való áldozatot nem kedveltél. Ekkor azt mondtam: Íme, itt vagyok, ó, Isten, hogy cselekedjem akaratodat" /Zsid 10,5-7/. Áldozatával örökre kiengesztelte a világot és kielégítette Istent. Áldozata által megigazultunk, megszentelődtünk, Isten előtt kedvessé lettünk, és szabad utunk van Istenhez. És ez csak úgy volt lehetséges, hogy az Úr az Ő istenségét félretette és emberré lett, hogy önmagát áldozatul adja az emberért /Zsid 9,28/.



A láda tartalma. A ládák tárgyak megőrzésére szolgálnak. Milyen értékes lehet ennek tartalma, ha maga a láda és a helyiség, ahol állt, külsőleg és belsőleg egyaránt tiszta arannyal volt bevonva! Ez a láda három dolgot tartalmazott:

- 1/ A törvénytáblákat, amelyek Isten föltétlen igazságát hirdették és amelyeket Isten saját kezűleg írt.
- 2/ Az arany korsót, tele mannával.
- 3/ Áron zöldellő vesszőjét.

Ezekkel a tárgyakkal foglalkozunk részletesebben a következő oldalakon.

A szent sátorról készített jegyzetekben, amelyeket az évek folyamán összegyűjtöttem, a következő sorok találhatóak: A szentek szentjében egyesül minden. Ami a pítvarban bimbó volt, az a szentélyben virágba szökkent, a szentek szentjében pedig gyümölcsévé érett. A lábában feküdtek a szent törvénytáblák, amelyek a pítvarban a halált hirdették a bűnös számára, hasonlóan a kihúzott kardú kerubokhoz az Édenkert ajtajában. A szentek szentjében azonban ezek a vér fedezete alatt állnak, amelyet az engesztelési fedélre hintettek. A szent kenyerek is a mannával megtöltött arany korsóban teljesedtek ki. Az Úr, a mennyből jövő igazi manna, a hívők egyetlen kielégítő tápláléka. Itt fogyasztja a győztes, a szentek szentjének lakója az elrejtett mannat /Mt 5,6/. A szentélyben a hétágú mécstartó világított.



A szentek szentjében nem volt természetes fényforrás, abban Isten lakott, akinek lénye fény. Ő sugárzott a kerubok között, a titokzatos felhő- és tűzoszlop teljes fényében /Ézs 4,4-5/. Az arany füstölőedény a szentély arany illatáldozati oltárának teljessége /vö. 3Móz 16,12-13/. Odafönt van minden megváltott örök imádata /Jel 5/. Aki képes a szentek szentjének gazdagságát magába fogadni, az soha többé nem téríthető el az Úrtól. Csak mindezeknek az isteni ajándékoknak a birtokában lehetünk bizonyoságtévők a világ előtt, hogy tartozunk neki. Csak így van a mi életünk gyakorlatilag összekötve Krisztussal Istenben /Kol 3,3/.



A láda arany hordozórúdjai. A rudak sehol nem voltak olyan nélkülözhetetlenek, mint a ládánál, mert ezt a papok vitték Izráel előtt, amikor tovább vonultak. Amidőn Izráel Kánaán földjére bevonult, a láda a Jordán közepén állt, és ez nyújtott biztonságot a folyótól /Józs 3,8.17/. Jerikó bevételénél a papok a ládával mentek a nép előtt hét napon keresztül /Józs 6/. Az előlhaladásnak az volt az értelme, hogy Izráelnek nyugvóhelyet találjanak. Az ember nem találja meg legbuzgóbb keresése ellenére sem azt saját képessége alapján. A mi igazi frigyládánk, Jézus Krisztus talált nyugvóhelyet lelkünknek: ez a Golgota. Ő is háromnapit tett meg a kereszthaláltól a síron át a győzelmes feltámadásig /4Móz 10,33-36; 1Pét 1,3/. A ládán keresztül nyilvánult meg Isten hatalma. Amikor felemelkedett, akkor Mózes azt mondta Istennek: "Kelj föl, Uram! Szóródjanak szét ellenségeid" /4Móz 10,35/. Isten jelenléte nélkül a láda csak holt súly lett volna; jól láthatjuk ezt 1Sámuel 4-ben, ahol Izráelt a láda jelenlétének ellenére megverték, sőt az a filiszteusok kezébe került.

A frigyláda igen szentséges eszköz volt. Két esetről olvasunk, amikor az izráeliták semmibe vették a láda szentségét.

A filiszteusok harc közben megszerezték a ládát, és istenüknek, Dágonnak házába vitték. Isten keményen megbüntette a filiszteusokat a láda miatt, ezért visszavitték azt Izráel földjére /olv 1Sám 5-6/. A filiszteusok elmentek Bét-Semesig otthagyták a ládát, és visszatértek hazájukba. Bét-Semes lakosságának egy része vétkezett, mivel belenézett a ládába. Semmibe vették az Istenhez való közeledés törvényét /ti. csak vér által történt megtisztulás után/. Fedetlenül álltak a szent törvény előtt és 50.070 ember meghalt /1Sám 6,19/.

A ládával kapcsolatos isteni előírások semmibe vételének egy másik esetével Dávidnál találkozunk /2Sám 6,1-8/. Jeruzsálembe akarta hozni a ládát, ezért felrakatta egy új kocsira, ez pedig ellentmondott Isten határozott parancsának, mert a ládát Isten rendelkezése szerint a papoknak kellett vinniük /4Móz 4,15/.



Dávid szándéka jó lehetett, de írásellenes volt. A kocsit húzó ökrök megbotlottak, Uzza meg akarta támasztani a ládát, megérintette, és meghalt. Szentségtelen kezek nem érinthették meg azt. Nem alkalmazhatunk saját módszereket, nem utánóztatjuk a filiszteusokat, nem járhatjuk saját utunkat, hanem Isten útmutatása szerint kell szolgálunk. Sem ahhoz hozzátenni, sem abból elvenni nem szabad. Ma még szükséges, hogy az Ő megszentelt szolgálói hordozzák az Úr ügyét. "Tisztítsátok meg magatokat, akik az Úr edényeit hordozzátok" /Ézs 52,11; vö. 3Móz 11,45; 1Jn 3,3/.

Az engesztelés födele, vagy a kegyelem széke - 22. rész

/2Mózes 25,17-21/

Az engesztelés födele fölöttébb jelentős tárgy volt, tiszta aranyból készült, vagyis fa nélkül, mint ahogy ez sok esetben történt. Ezáltal már nyomatékosan rámutat az Úrra, mint Isten Fiára. A födél mindkét végén egy-egy kerub állt. Ez a két angyali alak egymás felé fordult. A födél biztonságban nyugodott egy arany koszorúban, vagyis egy korona formájú díszítésben, nyilván azért, hogy a fűrésztől ne csúszson le. A kerubok között nyugodott a felhőoszlop, Istennek dicsősége. Ezen a szerény engesztelési födélén trónolt a nagy, mindenható és mindenütt jelenlévő Isten azért, hogy népe között lakozzon. De mennyivel szegényebb volt a kegyelem másik széke, a kereszt, amelyen Izráel tövissel koszorúzott királya függött, hogy egy sokkal dicsőségesebb kegyelmi trónt készítsen, amely örökké megmarad, és amelyen Ő és az Ő népe ül mindenkoron.

Az engesztelés födelének helye. E fedél a frigyládát fedezte be, amely a függöny mögött állt a szentek szentjében. A belépés ide rendkívül korlátozott volt. Csak a főpap léphetett be, s mint ahogy tudjuk, ő is csak egyszer egy évben, a nagy engesztelési napon. Ezen a napon először saját bűneinek engeszteléséért hozott áldozatot Istennek, és csak azután a nép bűneiért /Zsid 7,27/.



A bak vérével bement a függöny mögé, meghintette az engesztelés födelét /Jn 19,31/, és megbékítette a népet Istennel. Ebben is Urunk tökéletes előképét látjuk, aki a legnagyobb és egyben a legutolsó engesztelési napon tulajdon vére által ment be a nem kézzel csinált szentélybe, hogy engesztelést szerezze a mi bűneinkért /Zsid 9,11-15/. Ez történt kereszthalála, majd feltámadása után, amikor fölment a szentélybe, és meghintette a ládát a mennyben. Ezen a kegyelmi széken ül Ő most a mi javunkra. Mint Emberfia ül ott, és teljes együttérzéssel gondol földi testvéreinek nehézségeire.

A kegyelem széke sajátossága. A kegyelem széke színaranyból készített, vérral meghintett trónus. A húsvéti bárány és a rézoltár tárgyalásánál már megismertük a vér jelentőségét. Isten azt mondta: "Meglátom a vért és elmegyek házaitek mellett" /2Móz 12,13/. Ahogy már Egyiptomban, úgy itt is, a szentek szentjében, Isten szeme a véren nyugodott meg. Az engesztelés födele alatt volt a két törvénytábla, amely halálra és kárhozatra ítéli az embert bűnei miatt, mert "a bűn zsoldja a halál" /Róm 6,23/. Az engesztelés födelén levő vér azonban eleget tett a törvény követeléseinek, és kiengesztelte a bűnt. A bűnös imádkozhat: "Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek". Jézus Krisztus vére alapján megtapasztalja a megigazulást Isten előtt, és mint megváltott "lakozhat az Úr házában mindörökké" /Zsolt 23,6/. Az engesztelés födelének fontossága kitűnik Dávid szavaiból is az 1Kronika 28,11-ben, amikor átadja fiának, Salamonnak a templom csarnokainak tervrajzát, és beszél az "engesztelés födelének házaról".

Az engesztelés födelének kerubjai. Ezek a kerubok egészen mások voltak, mint amelyekről az Ezékiel 1-ben olvasunk; azok négy arccal rendelkeztek, míg a kegyelem födelén levők csak eggyel. Ahol a Szentírásban Isten trónját látjuk, az mindig kapcsolatban áll a kerubokkal. Közöttük lakik az Úr, és azok kísérik Őt /1Sám 4,4; 2Sám 6,2; Zsolt 80,2; 99,1; Ézs 37,16/. Többek között annak a hatalmát ábrázolják, akinek minden hatalom adatott, és ők a trón őrizői. Ezt látjuk már az Éden kertjében, ahol kivont kardú kerubok zárják el a szent Istenhez vezető utat a bűnös elől. A kerubok egyúttal díszörséget adnak Istennek, körülveszik a királyi széket. Itt az engesztelés födelén nagy csodálattal és tiszteletadással tekintenek a vérré. Gondoljunk csak az 1Péter 1,12-re, ahol az olvasható, hogy az angyalok vágyakoznak betekinteni a váltság művébe. Csodálják az Egyetlennek és Tisztának a vérért, aki maradéktalanul töltötte be a törvényt, és nagy irgalmában elvégezte értünk az engesztelést. Ha az angyalok ennyire csodálják Krisztus vérért, holott nem érettük folyt, mennyivel inkább kell nekünk a Jelenések 5-ben említett sereggel együtt leborulni és imádvá dicsőíteni: "Megváltottál bennünket Istennek véred által" /9/.

A kegyelem széke nagy jelentősége. Istenünk elképzelhetetlen kegyelmének szimbolikus kifejezője ez. A Róma 3,25 és a Zsidók 4,16 szerint maga az Úr a kegyelem királyi széke, amelyhez képest a szent hajlékban levő csak gyöngye előkép volt. Miután az Úr a Zsidók 1,3 szerint elvégezte a bűntől való megtisztítást, Atyjának jobbára ült odafönt. Most is ott ül, hogy minden hozzá forduló kegyelemmel ajándékozzon meg. Ő, aki földi élete során jobban megkísértetett, mint mi, és aki az élet minden nehézségét és szükségét mélyebben megízlelte, mint mi, megemlékezik ott minden bajról, amely szeretteit éri a bűn és halál küzdőterén. Ismeri a Sátán támadásait, hogyan üldözi őket, hogyan gyűlöli, és hogyan mocskolja rágalmakkal őket. Látja és számolja könnyeiket, és odakiáltja a ma még keményen megpróbált gyermekeinek: "Ne sírjatok" /Lk 7,13; 8,52/. Ő, aki szegény lett, jól ismeri a szegények szükségét, megemlékezik és gondoskodik róluk.

Ne feledkezzünk meg a tömjénről sem. Ennek igen nagy a jelentősége. A főpap a szentek szentjében megtöltötte a füstölőedényt tömjénnel. Ennek kettős célja volt:

Ha a főpap közeledni akart az engesztelés födeléhez, először tömjénfüsttel, mint felhővel kellett magát körülvennie, amely a vér mellett, mint egy második takaró szerepelt, hogy a főpap ne haljon meg /3Móz 16,12-16/. Itt újból bepillantunk Isten abszolút szentségébe, mely lehetlenné teszi a bűnös számára, hogy vér és tömjén által való befedezés nélkül közeledjen Istenhez. Isten maga találta meg a szükséges intézkedést, hogy a bűnös életének elvesztése nélkül közeledhessen hozzá.

Akkor azonban a tömjén kedves jó illat is, amelyet a Fiú az Ő halála által nyújtott Istennek /Ef 5,1-2/. Ha Isten már Nőé áldozatát kedves jó illatnak érezte /1Móz 8,21/, mennyivel inkább érzi annak szeretett Fia áldozatát! Milyen csodálatos, hogy eme áldozat által nemcsak elfogadottak vagyunk, hanem kedvessé is lettünk a szeretett Fiúban /Ef 1,6/. Isten előtt állunk a tömjén kedves jó illatában, amelyet Urunk készített áldozata által.

A felénk áradó nagy áldás. Ez nagyon sokoldalú:

Bűnbocsánat /Zsid 10,22/.

Teljes üdvbizonyosság: az ellenünk szóló kézírás széttépetett /Kol 2,14/.

Nem gondol többé bűneinkre /Jer 31,34; Ézs 38,17/.

Ő lett nekünk bölcsességül, igazságul, szentségül és váltságul /1Kor 1,30/.

Teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet, kegyelemre /vö. Róm 5,18; 1Kor 1,30; Jn 1,16/.

Az Úr hű marad. Már csak egy valami hiányzik, a mi testünk megváltása /Róm 8,23/, ami közel van /Fil 4,5; Jak 5,8/. Hamarosan betelik a maradék, az Úr átalakítja a mi nyomorúságos testünket az Ő dicsőséges testéhez hasonlóvá, és mi mindenkor vele leszünk /Fil 3,20-21; 1Tesz 4,17-18; 1Jn 3,2/. Azután következik az, amit már most kell cselekednünk hitben. A hívás így hangzik:

Járuljunk Őhozzá /Zsid 10,22/. Csupán ezáltal juthatunk most háza gazdag javainak birtokába. A kiéhezett tékozló fiú csak akkor ehetett az elkészített borjúból, és csillapíthatta éhségét, amikor oda mert lépni az atya asztalához. Itt halljuk az Atya szavait: "Mindenem a tied" /Lk 15,31/.

Aki mosakodás és áldozat által tiszta lett Isten előtt, az léphetett be a szentek szentjébe, és szívbeli közössége lehetett vele az Ő sátrában, mint egykor Ábrahámnak /1Móz 18/. Isten később mindig itt beszélt szolgájával /4Móz 7,89/. Itt nem sejtett áldásokat kínálnak. Itt látjuk mindenekelőtt az Úr Jézust, az igazi "kegyelem székét", tisztességgel és dicsőséggel megkoronázva. Itt élvezhetjük a kerubok angyalvilágának közösségét /Zsid 12,22/. Itt nyerünk segítséget, kegyelmet és irgalmat a szükség idejére /Zsid 4,16/. Itt látjuk a felhőt, és örülünk a mennyei tömjének. Itt telik meg szívünk testvéri szeretettel, hogy ügyljünk egymásra /Zsid 10,24/, sőt, hogyha kell, életünket áldozzuk testvéreinkért /1Jn 3,16/. Itt válik naggyá számunkra a szentek közössége. Itt nincs már szükség többé a figyelmeztetésre: "Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el" /Zsid 10,25/. Ettől kezdve az Ő Gyülekezete, ahol Ő van a középben, mindenekelőtt való a számunkra /Zsid 10,19-22/.

A nagyszabású meghívás - 23. rész

/Zsidók 4,16/

A Zsidókhoz írt levél szerzője feladatának tekintette, hogy írásában a mi Urunk Jézus Krisztust, mint az egyedül igaz főpapot ábrázolja, aki Istennek erre az egyetlenszerű tisztségre vonatkozó minden feltételét maradéktalanul teljesítette. Ez teljes mértékben érthető is, mert levele, ahogy a neve is mutatja, kifejezetten a zsidó hívőknek szól. Az elődök a főpapi hivatalban nemcsak a népből származtak, hanem éppen arra voltak elhíva, hogy e népek szolgájanak. Jézus Krisztus, mint az élő Isten Fia, teljesen szabad a bűntől és vétektől, és ugyanakkor Ő a megszemélyesített szeretet. A szerző Krisztusnak a bűnösökkel szemben megmutatott könyörülő irgalmát dicsőíti szívhez szólóan. A fent idézett vers felszólít bennünket, hogy minden gátlás nélkül közeledjünk a kegyelem trónjához. Úgy ábrázolja azt, mint számunkra mindenkor nyitva álló menedékhelyet, ahol kegyelmet találunk, ha segítségre van szükségünk. Döntő jelentőségű számunkra, hogy ismételten és behatóan foglalkozzunk ezzel a tárggyal, amelyről itt szó van: a kegyelem királyi székével.

A trón egy ország királyának a helye. A kegyelem királyi székét a frigidáda kegyelemzúza jelképezi, amely befedte a ládát, és amelyen az Úr trónolt a kerubok között. Mint ismeretes, ehhez a kegyelmi székhez járult a főpap a nagy engesztelési napon az engesztelés vérével. Most már Isten az Ő Fiának vére által egyszer és mindenkorra kibékült, és a Bárány a trónon ül. Az Ige felszólít, hogy bátran közeledjünk ehhez a trónhoz. Krisztus kiömlött vére alapján, amely a bűnös vére helyett folyt, szabadon járulhatunk Istenhez. Csak a mi jövetelünkre vár, hogy bennünket az ígéret minden áldásával megajándékozzon, amelyet Krisztus áldozata munkált.

Az odajárulás módja. Őszintén és örömmel, tehát minden félelem nélkül menjünk. A királynak van hatalma meghívni azt, akit akar, és sóvárogva várja jövetelünket. Itt egész szabadon beszélhetünk, szívünket egészen megüresíthetjük és megkönnyíthetjük. Ne féljünk a tróntól, és ne gondoljuk azt se, hogy itt ceremóniára vagy a megigazulás ruháján kívül más előkelő ruhára volna szükség. /Ézs 61,10/. Az, aki minket meghívott, szegényebb volt a legszegényebbnél, és többet szenvedett bárki másnál. Ezért jobban megért minket, mint apánk vagy anyánk. Sőt, a király, aki a trónon ül, testvéreinek nevez bennünket. Bizony, itt minden csüggetétségnek el kell tűnnie. A biztos meghallgatás bizonyosságában jöjjünk, mert Ő nem hazudhat /4Móz 23,19; Zsid 6,18/. Nem kell aggódnunk, hogy lemondják a meghívást, hiszen ígérete a miénk. Ide valóban gyakran jöhetünk, hisz az Írás arra figyelmeztet, hogy minden kéressel, legyen az kicsi vagy nagy, járuljunk Őhozzá. Izráelben a főpap évente csak egyszer jöhetett, mi azonban naponta gyakran jöhetünk. Dániel naponként háromszor jött /Zsid 6,11; 1Tesz 5,17; Dán 6,10/.

Jöjjünk úgy, ahogy vagyunk: nyomorultan, szegényen, gyámoltalanul vagy a szomorúság idején /Zsolt 42,6,12/, a nagy belső harcok idején, amikor minket is, ahogy Pált, a Sátán angyala szeretne megalázni /2Kor 12,7-10/, rendkívüli próbák idején, mint Ábrahámnál /1Móz 22,1-19/, mint Józsué /Józs 1/. Olyan időkben is, amikor a Sátán szeretné elsőtétíteni előttünk az utat, és szemünkre veti méltatlan voltunkat,

hogy megtántorodjunk. Így jöttek az atyák, így Mózes és Illés. De így jött a kananeus asszony, sőt maga a súlyosan megterhelt Manasse is. Az a nagy jószág és kegyelem, amelyet ő mindig mindenkinek nyújtott és nyújt, odajárulásra serkent. Nemcsak meghívás ez számunkra, annál több: az Ő parancsa. Egy király parancsolhat.

Az, ami még bennünket különösen bátorít, az Ő értünk való közbenjárása /Zsid 7,25/. Olvassuk el János 17-et. Ebben a valóban főpapi imában szívénék leírhatatlan szeretetével lép közbe értünk. Irántunk érzett kibeszélhetetlen együttérzése, irgalma és kiapadhatatlan szeretete egyedülálló. Soha előtte főpap így nem tudott imádkozni.

A kegyelem királyi székéhez járulásunk célja, hogy "kegyelmet és irgalmat találjunk alkalmas időben való segítségül". Járuljunk Hozzá akkor is, ha a bűn el akar választani Tőle, mert "ha azt mondjuk, nem vagyunk bűnösök, hazudunk" /1Jn 1,6/. Mivel Isten számunkra már a legjobbat adta, semmit sem tarthat tőlünk vissza /Róm 8,32/. Merítsünk naponta új kegyelmet az élethez és kegyelmet a meghaláshoz. Ez a kegyelem magában foglal minden áldást, amely szükséges a test, a lélek és a szellem számára.

Kegyelmet ad a szolgálathoz, a türeshöz, a hordozáshoz, a szenvedéshez, kegyelmet kitartani sikerben és kudarcban. Kérhetjük a kegyelmet, hogy úgy szólhassunk, mint Jób: "Ha a jót elfogadtuk Istentől, nem kell a rosszat is elfogadni?" /Jób 2,10/. Bízunk tökéletesen abban, hogy Ő csakis a szeretet és a békeesség gondolatával fordul hozzánk /Jer 29,11/. Minél többször jövünk, annál többet kapunk, és annál gazdagabban hagykozhatunk a kegyelem trónjára.

Isten a frigyláda által nyilvánítja ki hatalmát - 24. rész

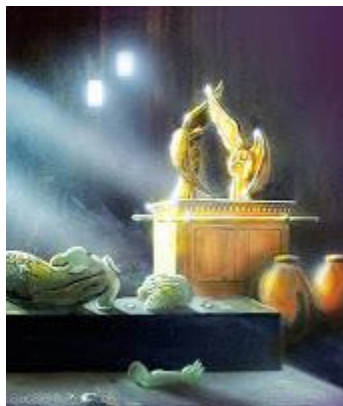
Bármily csodálatosak is a frigyláda mozgásai és hatalmának megnyilvánulásai, mégsem lehet összehasonlítani azokat az Úr teljhatalmával és csodálatos erejével, akit ábrázol. A láda jelenléte egyszerűen mindent jelentett Izráelnek.

A láda menedék volt a megalázkodottak számára /Józs 7,6/. Izráel bűne miatt nagy vereséget szenvedett, és ez nehéz helyzetbe hozta Józsuét. Mi más tehetett, leborult a láda elé. Az ilyen élmények Isten minden igazi szolgáját nehéz belső szükségbe viszik. Hogyan szenvedhetett Péter is Anániás és Safira bűne miatt /Csel 5,1-11/. Ugyanez történt vele és Fülöppel Samáriában, amikor Simon, a varázsló pénzért akarta tőlük a Szent Szellem ajándékát megvásárolni /Csel 8,18-25/. Akit a bűn a gyülekezetben nem aláz meg mélyen, az igazán nem Isten embere.

Egyszer át kellett élnem azt, amikor egy asszony azon örült, hogy valamilyen súlyos bűn a hívők között nem az Ő közösségében jött elő. Ezt az asszonyt nagyon komolyan fel kellett világosítanom arról, hogy a bűnök, amelyek más közösségekben fordulnak elő, ugyanúgy vonatkoznak ránk is, mint amelyek a saját közösségünkben történnek, és hogy bánkódnunk kell fölöttük, és hordoznunk kell miattuk a szenvedést is. Bár vezetne minket is a bűn a gyülekezetben úgy bűnbánatra, ahogy Józsuét vagy Dánielt, akkor hasonló mértékben élünk át Isten irgalmát és erejét, mint ők.

Isten ládájának jelenléte Izráel dicsősége volt. Az 1Sámuel 4,22 és a Zsoltár 78,61 ezt negatív értelemben igazolja. A nép a frigyláda nélkül olyan volt, mint pásztor nélküli nyáj. Amikor a filiszteusok elrabolták a ládát, mély bánata volt a népnek, és Izráel így kiáltott föl: "Ikábód", azaz: oda van az Úr dicsősége. Hogy milyen nyomorult Krisztusnak egy elbukott követője, azt elrettentő példaként látjuk Sámsonnál: a dicsőséget, és így az erőt és győzelmet is eltékozolta a bűnnel való játszadozás által /Bír 16/. Mindenütt, ahol az Úr kijelentheti magát, ott van dicsőség, és ott diadalmaskodik Isten hatalma. A gyülekezet, éppen úgy, mint az egyes személy, csak akkor fog győzni, ha az Úr jelen van, egyébként hiányzik a dicsőség, és így a hatalom is a győzelemhez.

A láda jelenléte összetöri a pogányok bálványait.



A Dágon bálvány, amelyre a filiszteusok olyan büszkék voltak, a láda elé esett és összetört /1Sám 5,4/. Izráel ellensége egy pillanatra örülhetett a győzelem fölött, és különösen afölött, hogy a frigyládát zsákmányul ejtette. A győzelem azonban csakhamar rémületre és vereségre fordult. Isten előtt minden erődítmény leomlik. Isten előtt minden térdnek meg kell hajolnia /Zsolt 22,30; Róm 14,11/. Minden nyelvenek meg kell vallania, hogy egyedül Ő az Úr /Fil 2,11/. Az egyiptomiak, jöllehet egy Józsefet ártatlanul fogságba vethetnek, de a fáraónak mégis ki kell szabadítania őt, majd királyi megtiszteltetésben részesítenie, és kikiáltania az ország atyjának. Gyakran történik olyan is, mint például Gedeon esetében, hogy a bálványokat saját kezűleg kell összetörni /Bír 6,27/. Illés könyörtelenül megragadta a Baál papokat, és megölte őket /1Kir 18,40; vö. 5Móz 13,7-18/. A bálványokat, mint pl. gögősség, erkölcselenség, fősვნység, stb., ki kell irtani. Ha egyedül nem bírsz azokkal, mint Gedeon, végy magad mellé tíz férfit, ahogyan ő tette ezt.

A frigyláda jelenléte bajba sodorta az ellenséget /1Sám 5,8/. A büntetés láttán, amelyet a filiszteusok a láda miatt elszenvedtek, azt kérdezték maguktól: Mit csináljunk a ládával?

Pilátus is hasonló helyzetbe jutott, akinek felesége sokat szenvedett álmában Jézus Krisztus miatt. Azt kérdezte: Mit tegyek Jézussal? A gadaréusok az Úr Jézust elküldték határaikból, jobban szerették a disznókat, mint az Urat. Jelenléte megakadályozta őket a törvénytelen

sertényesztésben. Ahol maga az Úr, mint az igazi frigláda, Isten és ember között megjelenik, rémületet hoz az istentelenekre, de áldásokat és örömeket az engedelmesek számára.

A láda jelenléte büntethet is. Ezt élték át a bét-semesi férfiak, akik kíváncsian és tiszteletlenül beletekintettek a ládába, és meghaltak /1Sám 6,19; vö. 1Kor 11,27/. Az engesztelés fedelének leemlése a ládáról azt jelentette, hogy az illető védtelenül áll a törvény ítélete előtt. Ennek egyetlen lehetséges következménye a halál volt. Ma is meghalnak mindazok, akik csak a törvényt nézik, ahelyett hogy Krisztus engesztelő vérére tekintenének /1Jn 2,2/.



Uzza kinyújtotta kezét a láda felé, és Isten megverte őt, meghalt, holott a ládát akarta megóvni a bajtól /2Sám 6,6-7/. Megvetette a 4Mózes 4,15-ben leírt figyelmeztetést. A láda, mely Isten erejének képe, semmiképpen nem szorul a mi támogatásunkra vagy védelmünkre. Sokan akarják mintegy az Urat menteni, ahelyett, hogy magukat engednék általa megmenteni. Legszívesebben mentőövet dobnának annak, aki a vizen járt, hogy meg ne fulladjon. Az Úr mondta: "Ne engem sirassatok, hanem magatokat és gyermekeiteket sirassátok" /Lk 23,28/.

A láda jelenléte örömet okoz Isten népének /2Sám 6,13-15/. Amikor a láda bevonult Jeruzsálembe, Dávid, az Isten szíve szerint való férfi táncolt örömeiben. De azokban, akik test szerint gondolkoztak, mint Mikál, Saul leánya, megvetést munkált /2Sám 6,16/. Amikor Samária befogadta az ígét, nagy öröm volt a városban /Csel 8,8/. Nem így van ez napjainkban is? Amikor az Úr megnyilvánítja a jelenlétét, a hívők boldogok. Engedjük a ládát, mint Dávid, a mi Jeruzsálemünkbe hozni, akkor ismét hallhatóvá válik a dicsőítő ének. Mi is szinte táncolni fogunk az örömtől, mint ő, de ugyanakkor kicsinyek is leszünk a saját szemünkben.

A láda távolléte a szolgálatban vereséget jelent /4Móz 14,44/. Ezt kellett Izráelnek megtapasztalnia, amikor láda nélkül ment harcba az ellenséggel szemben. Vereséget szenvedett.



Láda nélkül egész éjszaka halászatsz, és nem fogsz semmit, de ha a láda veled van, szakadozik a háló a halak sokaságától /Lk 5,1-11/. Mózes bölcsen cselekedett, amikor azt mondta: "Fel ne menjetek, mert nem lesz közöttetek az Úr."

Hadd vonuljon a láda minden utadon előtted, akkor tied a győzelem és az áldás.

Mit mondhat számunkra ma a frigláda? - 25. rész

A frigláda szellemi jelentősége éppen olyan kimeríthetetlen, mint felmagasztalt Urunk, akit ábrázol. A láda helyzete és annak mozgása minden olvasónak gazdag anyagot nyújt az Úr és népe közötti ösztönző és tanulságos összehasonlításra.

Izráelt vándorlása során mindig a láda vezette /4Móz 10,33/. A felhőoszlop vezetése által haladt Izráel előtt azért, hogy őt az Ígért földjére vigye. A jó Pásztor nyája előtt halad. Elzászban láttam egy nagy juhnyáját, amely igen érdekes élményt nyújtott. Ahogy ment a pásztor, úgy követték a juhok, ha megállt, a juhok is megálltak.

Kánaán, a nyugalom földje volt. Isten célja Izráel számára, az, hogy a nép ott üljön a fügefá és a szőlő alatt és élvezze a föld gazdag termését. Isten mindnyájunkat nyugalomba akar vezetni. Már e földön szabadok lehetünk a büntől és szolgaságtól, és pihenhetünk az Ő kebelén. De Jézus Krisztus, a mi frigládánk, hamarosan elvisz bennünket az örök szombat nyugalalmába /Zsid 4,9/.

A láda volt a középpont, amely körül Izráel élete és tevékenysége lejátszódott /Zsolt 46,5-6/. A tábor közepén állt, és körülötte helyezkedtek el a törzsek. Népe között lakni - mint már korábban láttuk -, ez volt Isten vágya /2Móz 25,8/. Ma is így van ez. "Ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevében, ott vagyok közöttük" /Mt 18,20/. Ő az, aki a Gyülekezet közepette lakik és jár /Jel 2,1/. Izráel ereje a láda jelenlétén nyugodott. Inogtak és remegtek előtte a népek /1Sám 4,5-7/. Persze csak addig, amíg Izráel engedelmeskedett Istenének.

Izráel biztonsága felbonthatatlanul össze volt kötve a ládával /Józs 3/.



Amikor Izráel át akart kelni a Jordánon, melynek vize abban az évszakban a partokig emelkedett, a láda utat nyitott és biztonságot nyújtott a folyótól a népnek. A papok elől vitték a ládát, és amikor a lábuk a Jordánba merült, a víz kétfelé vált. A láda a Jordán közepén állt, és Izráel száraz lábbal kelt át előtte. Senki sem félt a hullámoktól, amelyek mint hegyek tornyosultak, mert mindenki bizodalma rendíthetetlen volt Isten ládájában. A mi biztonságunkat is a láda szavatolja, és pedig a mi Urunk, akit az ábrázol. Jelenlétében az oroslánok körülzablászhatták Dánielt, de meg nem ölheték. Mint az Ő gyermekei, biztosan el vagyunk rejtve a kőszikla hasadékában /2Móz 33,22/. Ameddig a láda itt van a földön, azaz ameddig az Úr az Ő népe között tartózkodik, nem boríthatja el a világot az ítélet hulláma, mint ahogy annak idején a Jordán sem tehetett kárt Izráelben. A láda azonban nem sokára fölemelkedik, és az Úr magával visz bennünket, az Ő népét a fönti Kánaánba, azután az ítélet hullámai sújtják és árasztják el a világot.

A láda a győzelem jelképe.



Hét napon át haladt Izráel előtt, amikor a nép összesen tizenháromszor körüljárta Jerikót /Józs 6,11-20/. Istennél semmi sem lehetetlen /Lk 1,37/. Ő segíthet sok vagy kevés által /1Sám 14,6/. Dávidnak megmondta, ha a szederfák susogását hallod, akkor kell támadnod /2Sám 5,24-25/. Jóllehet a papok Jerikó elfoglalásánál fújták a kürtöket, de a nép mégsem ebben a kürtszóban bízott, hanem csak az Úrban, aki a ládán a kerubok között trónolt. Mi is fújhatjuk önbizalommal telten, emberi módon a mi evangéliumi kürtjeinket, és csodálhatjuk azok hangját, ettől azonban a Sátán egyetlen bástyája sem omlik le. Ez nem jelent semmilyen győzelmet az ellenség fölött, az ördög nevet, mert tudja, hogy emberi ténykedés semmilyen kárt nem okozhat neki, s hogy egyedül, méghozzá saját erőből hiába küzdünk /vö. 1Kor 9,26; 2Tim 2,5/.

A láda egy új szekéren /olv. 1Sám 6,7-12/.



A filiszteusok, akik az Úr kezének súlyos terhét érezték magukon /1Sám 5,6/, visszaküldték a ládát egy új szekéren Izráel földjére. A szekeret két fiatal tehén vontatta, olyanok, amelyek addig még nem voltak járomba fogva. Emberek irányítása nélkül mentek Bét-Semesbe, és nem tértek le az útról. Az Úr keze cselekedte ezt. Ebben a cselekedetben felismerhetjük és megfigyelhetjük Izráel utáni vágyakozását, ahogy maga az Úr szíve vágyik a tévelygők után. Ezt az Úr nagyon hatásosan adja tudunkra a Lukács 15-ben. Végtelenül nagy az Atya vágyakozása Fia után! Amikor a filiszteusok a ládát elrabolták, azt mondták az emberek: oda van Izráel dicsősége /1Sám 4,22/. Valami hasonlatosát élt át a tékozló fiú, amikor lesüllyedt a disznópásztorlásig. De az Úr nemcsak ezt a fiatalembert vezette el az atyai házhoz. Ő még ma is szereti és keresi az Ő népét, és helyreállítja /Jel 3,20/.

A láda az áldások jele volt /2Sám 6,1-11/. Uzza megítéltetése után Dávid félt magával vinni a ládát, de Obed-Edom háza gazdagon megáldott általa. A Szent, aki a láda által Silóban lakott, egy szérún tartozkodott. Gondoljunk csak az ígére: "Az Örökkévaló a megtört szívűvel lakik" /Ézs 57,15/. Ahol befogadják Őt, ott árad az áldás folyama. Sokan megfosztják magukat az áldástól, mert nem adnak neki helyet sem a szívben, sem a házban. Megkérdezhetem: a te házad is rendelkezésére áll az Úrnak, mint Obed-Edom szérúje? Otthon van-e nálad az Úr, mint Betániában /Jn 11/, vagy éppenséggel egy gyülekezeti hely van nálad, mint Filemonnál /Filem 2/ ? Övéi a te javaid, mint Izráel, amikor felhívták a szent sátor építésére?

A láda Dávid sátrában /1Krón 15,1; 16,1/. Először Dávid sátrat készített a ládának. Később nagy áldozatot hozott érte, hogy házat, egy templomot építsen számára. A sátorban levő láda azonban egy különös igazságot ábrázol. A sátor a jövevénység jele, és a mi Urunk, mint az igazi láda, idegenben élt a legteljesebb módon. Dávid csak egy sátrat építhetett a láda számára, mert ő harcos volt. A mi helyzetünk is a küzdelem és a jövevénység fogalmaival határozható meg. Úgy vagyunk, mint zarándok, akinek nincs maradandó városa /Zsid 13,14/. De hamarosan mi is, mint egykor a láda, elhagyhatjuk a szent hajlékot és beköltözhetünk a templomba /Jn 14,2-3/.

A láda a templomban /1Kír 8/.

Hallottuk már, hogy Dávid nagy előkészületeket tett a templom megépítésére, de csak Salamon építhette azt fel.



Az építkezés befejezése után bevitték oda a ládát. A szállítást szolgáló rudakat kivették, mert ezek után már nem szállították a ládát: ez mintegy nyugalomra jutott, nem várt rá több vándorlás. Ez az eljövendő milleniumra, az ezeréves békebirodalomra mutat, ahol megszűnik Izráel minden bolyongása /Ézs 11,9; Jer 31,2; Hab 2,14/. Ugyanez számunkra már ma boldogító tény, hogy mi élő kövekből épült templom vagyunk, és a láda közöttünk van. Hamarosan velünk együtt a nem kézzel csinált szentélybe fog bevonulni, hogy örökké az Ő árnékában pihenhessünk.

A mannás arany korszok - 26. rész

/2Mózes 16,33,35; Zsidók 9,4/

Ezt a korszok az Írás csak két esetben említi, mégpedig a fent idézett helyeken. Az eljövendő dolgok előrevetítésében van neki nagy jelentősége. Már a szent kenyerekről való elmélkedésben fölismerünk az ÚRra, mint az élet kenyereire mutató előképet. Ezeket a kenyereket minden esetre csak a papok fogyaszthatták. Másképpen volt ez a manna esetében, amely az egész népé volt. Így ma is az ÚR az élet kenyere minden gyermeke számára. Ez a kenyér nincs semmilyen különleges rend számára fenntartva, az Ő népének minden tagja fogyaszthatja.

Mózes Isten megbízásából megparancsolta, hogy egy korszok töltsenek meg mannával, és őrizzék meg azt emlékezetül és Isten hűségének örök bizonyítékaként Izráel vándorlásának idejéből. A korszok a fríglárában őrizték /Zsid 9,4/. A szent hajlék minden eszköze az ÚRra mutat, aki a Zsidók 9,11 szerint egy nem kézzel csinált, tökéletes sátoron keresztül jelent meg. A manna azért van nagy jelentősége, mert az ÚR önmagát nevezi mannával, vagyis kenyérrel, amely az égből jött /vö. Jn 6,31-35/.

Honnan jött a manna? Az égből. Az ÚR azt mondta Mózesnek: "Esőképpen bocsátok nektek kenyeret az égből" /2Móz 16,4/. A manna tehát nem a föld termése volt, hanem Istennek egy teljesen meg nem érdemelt és nem emberi kézzel előállított önkéntes adománya. Krisztus, Isten ajándéka, a valódi manna is a mennyből jött /Jn 3,16; 6,51; Ef 4,10/. Ahogy tehát a mi testi ellátásunk onnan felülről jön /Jak 1,17/, ugyanúgy azok az ajándékok is, amelyekre a belső embernek van szüksége. A manna Mózes közbenjárására kapta Izráel hálátlan és zúgolódó népe. A zúgolódás súlyos bűn, Isten megbántása /1Kor 10,10; Zsid 3,7-14/. Mégis milyen csodálatra méltó, hogy a kegyelmes Isten mennyei kenyérrel válaszol a zúgolódásra! Jó adományokkal válaszolunk-e embertársaink zúgolódásaira? Nem kívánunk-e sokkal inkább jégesőt vagy más csapást rájuk, mint ahogy az az egyiptomiakat sújtotta? /2Móz 7-12/. Tanuljunk tehát a mi Istenünktől, ahogy Pál mondja: "Legyetek annakokáért követői Istennek" /Ef 5,1/. Isten kegyelmének nagysága leírhatatlan /Róm 5,8/. Már az első emberpár bűnbeesésekor Isten megígérte az Ő Fiát /1Móz 3,15/. Krisztusnak Izráel által történt elvetése után elküldte Szent Szellemét /Jn 14,16/, és az első keresztyének zúgolódására Isten hét Szent Szellemmel teljes férfit adott a gyülekezetbe /Csel 6,1-6/. Ő, mily imádatra méltó Isten!

Ennek a mennyei eledelnek a neve. Amikor a nép az isteni ígéretet követő reggel kiment a tábor elé és az adományt gazdagon terítve találta a földön, azt mondta: "Man hu", azaz: mi ez? Érthető, hogy nem ismerte ezt az ajándékot. Nem hasonlóan vagyunk mi is az ÚRral, a mennyei mannával? A világ nem ismeri Őt /Jn 1,10/. Ha megismerte volna, akkor nem feszítette volna keresztre /1Kor 2,8/.

A manna ott feküdt a nép előtt a harmaton. Aki fel akarta szedni, annak le kellett érte hajolnia. Ugyanilyen tartásban kell az URat is

befogadni az embernek! A természeti ember büszke, és nem szívesen hajtja meg magát. Aki be akarja Őt fogadni, annak le kell szállnia büszkesége magaslatáról, ahogy egykor Zákheus az eperfáról ezt tette /Lk 19, 5-6/. Boruljunk térdre még nagyobb alázattal, és úgy fogadjuk el a Krisztusban gazdagon felkínált áldásokat /Ef 6,18-20/

A manna Isten gondoskodása volt éhező népe számára. Izrael útiélelme elfogyott, és a pusztá semmiféle táplálékot nem kínált. Képzeljük bele magunkat Izrael nehéz helyzetébe. Az eddigi sok csoda már elegendő bizonyítékát adta Isten hűségének, de vajon mi másképpen cselekedtünk volna? Isten az Ő kegyelméből nem Izrael hűtlenségére tekintett, hanem a szövetségre, amelyet atyáinak esküdött. Gondoljunk Dávid hűségére a Jonatánnal kötött szövetségben, ahogy érte Mefibósetet befogadta, de Isten még sokkal hűségesebb. Isten tehát Izrael hűtlensége ellenére adta a mannat, de éppen így az Ő Fiát a mi bűneinkért /Róm 5,6/.

Mikor kellett a mannat összedesni? A manna a földet elborító harmatra hullott, amíg Izrael aludt. Elmékezzünk csak az ígére: "Nem szunnyad és nem alszik Izrael őrizője" /Zsolt 121,4/. A mannat napfelkelte előtt kellett összegyűjteni, mivel a napon elolvadt. Végzetes azt később keresni. A henylők, akik későn jöttek, semmit sem találtak. Nem ugyanígy cselekedtek-e a balga szüzek is /Mt 25,1-10/? Ézsau könnyei nem későn jöttek-e /Zsid 12,17/? A gazdag ember csak a pokolban emelte föl tekintetét, amikor már késő volt. Noé napjaiban csak azután jöttek az emberek, hogy megmeneküljenek az özönvíztől, amikor a bárka zárva volt; tehát ők is elkéstek.

Nem hasonló-e a helyzet a mi mannákkal, Isten Igéjével? Korán kell azt összegyűjteni /Zsolt 5,4; 63,2; 90,14; 143,8; Péld 8,17; Préd 11,6/. Továbbá azt olvassuk: "Fölkelt Ábrahám jókor reggel" /vö. Józs 3,1; 6,12; 7,16; 8,10/. Fölkelsz-e korán, hogy a mannat, az Igét magadhoz vedd? Aki nem szakít időt korán reggel a csendességre, az belső emberében erőtlenné lesz, nem tud győzni a Sátán, a test és a világ fölött: kudarcot vall /1Tim 2,1-2/. Az Írás az első, ami után nyúlj jókor reggel?

Mikor adta Isten a mannat? Éjszaka. Isten az Ő Fiát, mint megmentőt, az elveszett világnak éjszaka adta /Lk 2,8-14/. Vissza is éjszaka jön majd. "Éjféltkor pedig kiáltás hangzik: Íme jön a vőlegény" /Mt 25,6/. Izrael történetének legsötétebb órájában, a nagy nyomorúság végén fog az ÚR eljönni, hogy népét a fenevad, az Antikrisztus karmaiból kimentse /Zak 9,10-12; 12,9-10; Jel 19,11-21; Mt 24,27/. Hozzánk is a bűn sötét éjszakájában jött, világosságot hozott, és mennyei kenyérral etetett /Lk 2,12; Jn 6,48/.

Izrael naponta volt ráutalva a mannára /2Móz 16,4/. Az Úr így tanított minket imádkozni: "A mi mindennapi kenyérünket add meg nekünk ma". A népnek, ha nem akart éhezni, naponta kellett kimennie és összegyűjtenie a mannat. Csak egy napra gyűjtött, amit azon felül szedett össze, az elromlott. Mi is naponta vesszük a szellemi /1Kor 10,3/ táplálékot magunkhoz? Vannak, akik csak vasárnap szednek. Isten sok gyermeke csak ritkán részesül különös megtapasztalásban Istennel, és ha már egyszer ilyenről beszélnek, ez gyakran évekre nyúlik vissza, legtöbbször hitéletük kezdetére, az első szeretet idejére /Jel 2,4/. Egészen más lenne a helyzetük, ha naponta gyűjtenének, ahogy az ÚR parancsolta /Mt 5,6/.

De ne feledkezzünk meg arról sem, hogy a naponkénti kenyér teljesen elegendő. Az ÚR mondja: "Ne aggodalmaskodjatok, a ti Atyátok tudja, mire van szükségetek", Ő, azok a kellemetlen és haszontalan gondok, az elraktározási igyekezet, ahogy Izrael is megpróbálta. A kishitűségből összegyűjtött javak megbűzshöznek, mint a manna, amely megféggesedett. Így büzlik nem egy vagyont, és hemzseg a pusztulás és az igazságtalanság férgétől.

Szombaton a manna elmaradt /2Móz 16,23-27/. Isten egy nappal előbb gondoskodott arról, hogy Izrael szükség nélkül, tökéletesen pihenhessen. Mit teszünk mi a vasárnapon? Pihenünk ezen a napon, vagy száguldozunk a világban? Aki Krisztussal, a valódi mannával foglalatalkodik, az egykor élvezi a valódi szombatot is, bemege a nyugalomba /Zsid 4,1/. Az ÚR a mi lelkünk nyugalma /Mt 11,29/.

Pompás lehetett a manna íze. Angyali eledelnek nevezték /Zsolt 78,24-25/. Pál szellemi eledelnek mondja /1Kor 10,3/. Szellemi embereknek szellemi táplálékra van szükségük. Te mivel táplálsz belső emberedet? Talán csak egy néhány igét tartalmazó naptárral, vagy valamilyen áhitatos könyvvel?

A manna olyan ízű volt, mint a mézeskalács /2Móz 16,31/. Isten Igéje a mézzel hasonlítható össze /Zsolt 19,11/. Salamon így szól: "Egyél fiam mézet" /Péld 24,13/. Jónatán egy kevés mézet evett a sziklából, és mindjárt ragyogni kezdett a szeme /1Sám 14,29/. A mannat különbözőképpen használták fel: rántva, sütvé, főve; ugyanígy az Igét is különböző módon élvezhetjük: úgy mint építő, intő, tanító stb. Igét.

Izrael hálátlanságának rettenetes szavait olvassuk a 4Mózes 21,5-ben: "Szívükből utáljuk ezt a hitvány eledelt". Ez egyúttal Isten megsértése volt a legszégyenletesebb módon. Ezt ugyanaz a nép mondta, amely korábban lelkesedéssel gyűjtötte a mannat.

Nem ismétlődik meg ez a súlyos bűn egészen napjainkig? Én nem találkozunk gyakran sajnos olyan emberekkel, akik egykor szerették az URat, de akikre Péter drasztikus szavai illenek: "A kutya visszatér a saját okádására, és a megfürdött disznó a sárban hempereg" /2Pét 2,22/? Azonnal súlyos büntetés következett Izraelre /4Móz 21,6/. A nép bünbánatot tartott, és Isten felállította az érc kígyót. Aki erre rátekinített, az életben maradt. S ha egy visszaeső olvassa ezeket a sorokat, kérem őt, ismerje be, ahogy Izrael: "Vétektem", és tekintsen az ÚRra a kereszten. Ez az egyetlen út, amely által megmenekül az örök kárhozattól /Jn 3,14-16/!

Elég a manna /Zsolt 37,19; 132,15/. Elegendő minden napra és az egész pusztai vándorlásra. Senki sem szenvedett hiányt a negyven esztendő alatt. Az ÚR, a mi manánk, biztosít bennünket: "Nem hagylok el, sem el nem távozom tőled" /Zsid 13,5/. Izrael addig ette a mannat, amíg Kánaán földjére nem ért. Amikor megérkezett, ott élvezhette a föld gyümölcsseit /2Móz 16,35; Józs 5,11-12/. Isten biztosítékot adott nemcsak a földi szükségletek kielégítésére, hanem az örökkévalóság szempontjából is /Fil 1,6/ Isten gondoskodása Izraelről gazdag volt, és az is maradt mindeztideig. Bőséget nyújt: mindennel megajándékoz Krisztusban, ami az istenfélő élethez szükséges /2Pét 1,3/. Az ötezer megvendéglésénél kosarak maradtak tele, és az ÚR megparancsolta, hogy szedjék azokat össze, nyilván azért, hogy még más éhezők is megelégtsen /vö. Jn 10,16/. Hozd a te bőségedet az éhezőknek, akkor nem emelnek panaszt majd ellened a nagy ítélet napján, ahogy a Betesda-tavi beteg vádolta egészséges embertársait ezekkel a szavakkal: "URam, nincs emberem" /Jn 5,7/. És még egy utolsó szót:

Az elrejtett manna. Erről az ÚR a Jelenések 2,17-ben beszél, és megmondja, ki fogyaszthatja azt. Azok, akik győztek, emberek, akik szellemben a szentek szentjében élnek, akik átéltek az egész Krisztust, akik Benne találnak életet és teljes megelégedést. Többé nem vágyakoznak vissza a pitvarba. "Benne fölöttébb diadalmaszkodunk" /vö. Róm 8,37; 1Jn 5,4/. Az elrejtett mannában az ÚR bizonyára a szövetséglábadban levő manná arany korsóra gondol.

Aron kivirágzott vesszője I. - 27. rész

/4Mózes 17,1-11/



A frígládában a törvénytáblákon és a mannával megtöltött arany korsón kívül ott volt Áron kivirágzott vesszője /Zsid 9,4/. A 4Mózes 17,10-ból arra következtethetünk, hogy a vessző nem a ládában, hanem előtte feküdt. De mivel a vessző az ároni papság isteni elismerésének örök jelévé lett, jogosan feltételezhető, hogy a biztonság miatt tették a ládába, mivel a láda tárgyak megőrzésére szolgál. Akkoriban Izráel és vele a szent sátor a ládával együtt sokat volt úton, ilyen körülmények között a vessző könnyen megsérülhetett volna.

A kivirágzott vessző csodáját három szempontból fogjuk szemlélni. Ebben a fejezetben megvizsgáljuk az indítékot, amely ehhez a csodához vezetett. A következő részben a kivirágzott vesszőt szeretnénk Krisztusra vonatkoztatni, végül pedig összehasonlítjuk azt az élő keresztyénekkal.

Az előttünk levő csoda indítéka az ároni papság elleni igazságtalan, gonosz támadás volt. A Sátán mindig erre törekszik. Szeretné Isten papját megbénítani. Ha ez sikerül neki, akkor a szellemi élet fő idegszálát vágta át. Isten melyik gyermeke ne tudna ilyen támadásról beszámolni? A 4Mózes 16-ban Izráel vezetői, Mózes és Áron elleni pártütöket lázadóknak neveznek. Ha ilyennel az igazságtalan világban találkozunk, nem csodálkozunk, de Isten Gyülekezetében ez mélyen megalázó. Kóré volt a csoport vezetője, róla neveztek el Kóré csoportjának. Kóré rokonságban volt Mózesrel és Áronnal, és ezért azt gondolta, olyan jogokra tarthat igényt, mint ők. Így már korábban Ruben is különös kiváltságokat igényel magának, mivel elsőszülött volt. De teljesen elfelejtette, hogy egy súlyos bűn miatt eljátszotta előjogát /1Móz 49,3-4/. A többi lázadó mind gyülekezeti vezető volt. Keményen és szemrehányóan mondják Mózesnek: "Miért emelitek magatokat az Úr Gyülekezete fölé?" Az Írás azonban azt mondja Mózesről: "De Mózes szelíd volt, szelidebb minden embernél a földön" /4Mózes 12,3/. - El lehet ezt mondani rólad vagy rólam? - Mégis szorgalmasan keresték ezek a vezető emberek a hibákat, amelyeket azonban nem találtak meg, hasonlóan Dániel ellenségeihez /Dán 6/. Ahol másban hibákat keresünk, ott kevés a szeretet.

E gonosz támadás alapja. Ősrégi szomorúság ez, amit már Kain, később pedig József történetében, de mindenekelőtt a mi Urunk elleni gyűlöletben megtalálunk, akit irigységből kiszolgáltatattak /Mt 27,18/. Mindkét férfi, Mózes és Áron, Isten kegyelméből nagy tekintélynek örvendtek a nép előtt, és sok jel és csoda, valamint imameghallgatás igazolta őket. Emberek erős érvényesülési vágygal, mint Kóré és csoportja, nem képesek elviselni, ha mások tekintélyesebbek, mint ők, és lehetőleg aláaknázzák a bizalmat, amit ezek a népnél élveznek. Sok gyülekezeti zavar gyökere az illetéktelenek érvényesülési akarásában van, akik rendszerint igehelyekkel próbálják igazolni a maguk jogát. Az ilyen ténykedéseket még Bibliával igazolni, ez egyenesen káromlás, és legtöbbször katasztrófához vezet. Ha az ilyen emberek elolvassák a János 17-et, akkor nem lenne sem lázadás, sem szakadás, hanem szívből jövő közbenjárás. Amilyen sötét volt Kóré csoportjának viselkedése, olyan tisztán ragyog:

Mózes magatartása. Szellemi ember csak szellemi módon képes cselekedni, ezt nagyon világosan látjuk Mózesnél. Nem támadt az ellenfélre, mint ahogy az a legtöbbször történik, hanem az Úrhoz kiáltott /4Mózes 16,4,22,45; 14,5; Zsolt 50,15; Zsid 4,16/. Ez volt az Ő szokása /2Móz 15,25/. Milyen egyszerű szokás! Mózes bölcsességért is könyöröghetett, hogy ne önhatalmúlag cselekedjen /Jak 1,5/. Mózes imádkozott és várta Isten választát. A gyors meghallgatás a csoportnak adott bölcs válaszból látható /4Móz 16,5-7/. Isten mindig igazolja azokat, akiket elhívott. Az az Isten azonban, aki kétféle választotta a Vörös-tengert, amelyen egykor Kóré és csoportja is áthaladt, aki vizet adott a sziklából, amelyből ez a csoport is ivott, megnyitotta a földet, amelyben a lázadók félelmetes kiáltással hullottak alá.

Minden további hasonló eset megelőzésére Isten talált egy bölcs óvintézkedést /4Móz 17,2/. Az ÚR azt mondta Mózesnek: "Végy tőlük egy-egy vesszőt atyáik háza szerint ... tizenkét vesszőt. Mindegyiknek a nevét ird föl a maga vesszejére... És az fog történni, hogy annak a férfúnak vesszeje, akit kiválasztok, kivirágzik. Így hárítom el magamról Izráel fiainak a zúgolódását". Mózesnek a vesszőket este a szentélybe kellett, vinnie, ezek ott voltak elhelyezve kora reggelig.



Tökéletes bizonyíték. Isten a zúgolódásra csodával válaszolt. Minden törzsfő feszült várakozással jöhetett a szent hajlék elé, abban a reményben, hogy az ő vesszője hajtott ki. Mindegyik meg akarta nyerni a nagy szerencsét. Mózes kijött a vesszőkkel, és félreérthetetlenül

látták, hogy az a férfi lett megerősítve a főpapi tisztségben, akit előzőleg elutasítottak. A vessző csodája ahhoz volt hasonló, amivel Isten Jónás hamisságát bizonyította /Jón 4,6/. Azt is látták, hogy Áron vesszője nemcsak kihajtott, hanem virágot és gyümölcsöt is hozott. A rügyezés, a virágzás és a gyümölcsstermés egyébként egymástól időben távol esnek, a hatalmas Teremtő azonban mindezt rövid idő alatt munkálta ki, és elhallgattatott minden száját. Áron gyümölcsstermő vesszője volt a vitathatlan bizonyíték, Isten pecsétje, hogy Áront választotta ki főpappá.

Maradandó emlék. Isten azt parancsolta Mózesnek, hogy Áron vesszőjét vigye vissza a szentélybe, örök emlékeztetőül. A csodák hamarosan feledésbe mennek, ezt Izráel alaposan bebizonyította. Igen hamar elfelejtette a nagy csodákat Egyiptomban, és mindenekelőtt elfelejtette a későbbi Izráel, a számtalan csodát, olyan hamar és olyan alaposan, hogy a Messiását, a csodatevőt, keresztre szegezte. Áron kivirágzott vesszője minden eljövendő nemzedéknek azt hirdette, hogy Isten Áron házára bízta a legmagasabb méltóságot. Hogy a vesszőt a szentélybe kellett helyezni, és egyszersmind magának Áronnak is tanítást jelentett. Ahogy a vesszőjének, úgy neki is ott kellett tartózkodnia, ahol papi méltóságának jelvénye feküdt.

Tanuljunk meg ebből a fejezetből, hogyan kell viselkedni a támadások idején.

Minden dolgunkat szilárd hittel odatehetjük az ÚR elé /Zsolt 53,23/.
Nem szabad elhamarkodottan cselekednünk, hanem türelmesen kell várnunk Isten közbelépésére,
erős hittel, hogy mindig Isten igazolja az általa elhívottakat
/Zsolt 25,3; 27,14; 31,25; Ézs 40,31/.

Áron kivirágzott vesszője II. rész - 28. rész

Áron kivirágzott vesszője, amely főpapi voltának ismertető jele, illetve isteni bizonyítéka, egyúttal különös utalás a mi Urunkra, a nagy Főpapra. Ez a fejezet néhány tanulságos összehasonlítást nyújt Krisztus és Áron között.

Áron Isten választotta.

Elhívása abban az időben történt, mint testvéréé, Mózesé /2Móz 4,15/. Főpapi elhívása azonban csak a pusztában következett be /3Móz 8/, ott mondta az ÚR: "Vegyed Áront". Nagyobb az, amit az Úrról olvasunk a Zsoltárban: "Pap vagy te örökké" /110,4/. A Máté 12,18-ban különös hangsúlyt nyer az Ó kiválasztása: "Íme, az én szolgám, akit kiválasztottam, akit én szeretek, akit kedvel a lelkem, Szellemem adom belé". Az utóbbi, mint nyilvános elismerés történt a néptömeg előtt a Jordánánál, amikor az Úr megkeresztelkedett /bemerítkezett/.



Ekkor szállt a Szent Szellem galamb formájában reá /Mt 3,16/.

Áron papságát keményen megtámadták /4Móz 16,3/.

Urunkkal még súlyosabb módon történt meg ez. Nem ismerték el mint Isten küldöttét és Fiát, hanem csak mint egy ács fiát, a Józsefét. A sok jelről és csodáról, amelyek bizonyították istenfiúi voltát, röviden annyit mondtak, hogy Belzebúb által vitte végbe, és nem nyugodtak addig, míg el nem vérzett a kereszten. És kik követték el ezeket a gonoszságokat? Mindkét esetben a nép vezetői.

Áron száraz vesszője.

Áron vesszője semmiben sem különbözött a többi tizenegyétől. Ebből a szempontból mit mondhatunk az Úrra vonatkozólag? "Emberhez hasonlóvá lett" /Fil 2,7/. Külsőre a többi emberhez hasonlított, mint ahogy Áron vesszője a többi vesszőhöz. Úgy született, mint a többi gyermek, és a próféta éppen róla mondja, hogy "nem volt alakja és ékessége". Az emberek meggyalázták, kigúnyolták és megvetették. Egyébként az Urat többé-kevésbé összehasonlították egy vesszővel. "Isai törzse vesszőszála"-nak nevezik /Ézs 11,1/, és az Ézsaiás 53,2-ben "mint vesszőszál sarjadt ki". Ahogy Áron vesszője a többi vessző mellett feküdt, úgy fejezte be életét a mi Urunk mások mellett a kereszten. Az emmausi tanítványok panaszkodtak: "Azt reméltük, hogy Ő az, aki megváltja Izráelt" /Lk 24,21/. Számukra Ő tehát egy halott vessző volt. Ahogy másokat, úgy helyezték az Urat is sírba, de hamarosan bekövetkezett Isten hatalmas cselekedete: "Nem engeded, hogy a te Szented rothadást lásson" /Csel 2,27/. Isten megelevenítette a holt "Krisztus" vesszőt, végtelenül hatalmasabban, mint Áron vesszőjét.

Áron vesszőjét a többivel együtt a szentélybe vitték.



Ott történt a mindenkit meggyőző csoda. Az élettelen vessző rügvet, virágot és gyümölcsöt hozott. Az Úrról Pál azt írja a Róma 1,4-ben: "Aki a Szent Szellem szerint a halottak közül való feltámadásával Isten hatalmas Fiának bizonyult". Körülötte holt vesszők /más sírok/ voltak, de Ő, mint a feltámadott, bebizonyította mindenkinek, hogy él. Péter hangosan hirdette a sokezes tömegnek: "Akit Isten feltámasztott, annak vagyunk mi mindnyájan tanúbizonyságai" /Csel 3,32/. Hol maradt az erős őrizet, és mi van a nehéz kővel és a római császári pecséttel? Mindnyájan megszegyenültek, mint Kóré csoportja. Gyakran halljuk a kérdést: Más vallán nem éppen olyan jó, mint a keresztény vallás? Buddha, Konfucius vagy Mohamed, sokkal nagyobb számú követőikkel nem múlják-e felül Krisztust? Erre csak azt válaszolhatjuk: ezek mindnyájan meghaltak, de Krisztus él! Minden vallásalapító és szektavezér hasonlít a holt vesszőhöz, és régen végük van. De Krisztus feltámadása hatalmas bizonyíték /Csel 17,31/, hogy Ő ma is él és gyümölcsöt terem. "Ha önlélkét áldozatul adja, magot lát és élete meghosszabbodik" /Ézs 53,10/. Benne látjuk Istennek nagy, hármas csodáját.



Feltámadott a halálból, virágot hozott, azaz megörvendeztette és megelevenítette a tanítványokat, rájuk lehelt, és termékenyvé tette őket: "Fogadjátok be a Szent Szellemet". Már halála előtt olvasunk e háromféle csodáról. Feltámasztott három halottat, és eme bizonyíték alapján sokan hittek küldetésében és elhívásában /Jn 11,45/. Meggyógyította azt az embert, aki néma, vak és megszalott volt, mindhárom betegségéből, mire a nép Messiásnak tartotta őt /Mt 12,22-23/.

Csak Áron vesszőjét helyezték a ládába.

Ott őriztetett örök emlékül. Bár szemünk számára ma már nem látható, megtalálható az Igében /Zsid 9,4/. A mi Főpapunk ott van, ahol János látta a ládát, a főnti szentélyben /Jel 11,19/. Oda ment föl Krisztus, és ott tartózkodik, mint nagy Főpap, zöldell /él/, virágzik és gyümölcsöt hoz. Az Ő papsága nem olyan, mint Ároné, aki meghalt. Ő örökké él /Zsolt 110,4; Zsid 7,24/. Nem szűnik meg a gyümölcsözéstől. Áron bement a szentélybe, és meghintette /vérrel/ a kegyelem székét, hogy engesztelést szerezzen magának és a népnek. A mi Főpapunk az Ő tulajdon vére által ment be, ott ül a kegyelem székében /Zsid 9,12/, és mindenkor fogad bennünket, az Ő papjait. Isten előtt áll, és közbenjár Nála érettünk /Zsid 7,25/.

Áron vesszője még egyszer kivirágzik.

Izráel hamarosan ismét össze fog gyűlni Főpapja alatt az újjáépített jeruzsálemi templomban, és ott végzi majd istentiszteletét. Ez azonban egy nagyobb Főpap alatt történik, mint Áron volt, Jézus Krisztus, a papkirály alatt. Jön, és Kóré csoportját, vagyis az Antikrisztust követőivel együtt megsemmisíti, és ahogy Kóré csoportját elnyelte a föld, úgy vettetik az Antikrisztus és a hamis próféta a tűznek távába /Jel 19,20/.

Áron zöldellő vesszője akkor nemcsak Izráel, hanem minden nép számára virágozni fog és gyümölcsöt terem. A Föld minden népe megáldatik általa. Akkor nemcsak a vessző fog virágozni, hanem a puszta is átváltozik Isten virágos kertjévé /Ézs 35,1-2/.

Áron kivirágzott vesszője III. rész - 29. rész

Áron vesszője az élő hívők képe.

Végül tegyünk összehasonlítást Áron virágzó vesszője és Isten gyermekeinek gyümölcsöző élete között. Áron Isten szolgálója és papja volt. Isten minden gyermeke ugyanígy mindkét elhívás részese /1Pét 2,9; Jel 1,5-6; 1Tesz 1,9/. De ne felejtjük el, mik voltunk egykor.

Halott vesszők voltunk.

Áron vesszője éppen olyan száraz volt, mint a többié, és mi, mint vesszők, hasonlóak voltunk ahhoz. Holtak voltunk bűneinkben és vétkeinkben. Sajnos mi még rosszabbak voltunk, Isten ellenségei, mint Kóré /Róm 5,10/. Nem támadtunk mi is a mi Főpapunk, Jézus Krisztus ellen? Nem akartunk róla tudni, inkább szolgáltunk a különféle vágyaknak és kívánságoknak /Tit 3,3/. Hasonló ítéletre szolgáltunk rá, mint egykor Kóré csoportja, amely a pokolba zuhant; de a mi Főpapunk érettünk ítéletre ment; sőt még többet is tett, megkeresett bennünket, lázadókat, és készített belőlünk:

Életre hívott vesszőket.

Áron, mint már olvastuk, kétszer nyert elhívást /2Móz 4,15-17; 3Móz 8/. Felöltöztették pompás papi ruhákba, majd felkenték, és ezután szolgálta Istenét. Többféle gyöngesége ellenére Isten szolgálja maradt, mert Isten kegyelmi adományai és elhívása megbánhatatlanok /Róm 11,29/. Milyen vigasztalás ez számunkra! Nem hasonló a mi elhívásunk és felöltöztetésünk? Elhívás szent hívással /2Tim 1,9/, felöltöztette az üdvösség ruhájába és az igazságosság palástjába /Ézs 61,10/. Elhívásunk tehát - hála Istennek - nem csupán emberi szervezet által történt, hanem már a világ alapjainak megvetése előtt megvolt /Ef 1,4/. De mi is gyakran, mint Áron:

Megtámadott vesszők vagyunk.

Áron viselte a legmagasabb méltóságot Izraelben, ezért sokan irigyelték is őt. Ezt bizonyítja Kóré csoportjának lázadása. Pál ezt írja az 1Timóteus 3,1-ben: "Ha valaki püspökséget kíván /bibliai és nem emberi értelemben - a Kiadó megjegyzése/, jó dolgot kíván". E szolgálat indítóokának valódinak és tisztának kell lennie, ne hatalmi vágy vagy tisztelet legyen a hajtőereje, hanem csakis Krisztus szeretete, amely szorongat bennünket /2Kor 5,14/. Áront keményen támadták. Ez mindig a Sátán műve. Támadása elkezdődik már megtérésünk előtt, mert meg akarja azt akadályozni. De az ÚR győzelmet ad. Ha a megtámadott ember a maga részéről hűséges marad, gyakran megtapasztalja a Máté 10,36 valóságát, hogy az embernek saját háza népe az ellensége. A megtért asszony sokat szenved hitéért meg nem mentett férjétől; gyermekek szüleitől és fordítva. Támadnak a szomszédok, a barátok, a munkatársak. Ezek a harcok gyakran nagy veszteséggel járnak /Mt 19,29/. A zsidók örömmel szenvedték el vagyonuk elrablását /Zsid 10,34/. Legnehezebb a támadást akkor elviselni, ha lelki testvérektől jön az. Ezt élte át Mózes és Áron. Isten szolgálait sajnos gyakran támadják igazságtalanul. Sok könny folyt már emiatt, e sorok írója saját tapasztalataiból jól ismeri ezt. Titkos gyanúsítgatások, rágalmozások nem mindig győzhetők le könnyen. Keserves volt számomra egyszer, amikor evangéliumi szolgálatomról, hogy megmagyarázzák annak sikerét, azt állították: démoni hatalmak állnak mögötte. Mit tehetünk ilyen esetben? Kövessük Mózes példáját, aki imádkozott. Istennek legyen hála, ha ezután mondhatjuk: "De mi nem vagyunk a meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk" /Zsid 10,39/.

Hívó vesszők.

Amikor Mózeset és Áront oly hallatlan módon megtámadták, leborultak Isten elé és hozzá kiáltottak. Mózes így szól: "Uram, Isten, te vagy menedékünk nemzedékről nemzedékre" /Zsolt 90/. Amikor Dávidot meg akarták kövezni, ezt olvassuk: "De te, ó, Uram, pajzsom vagy nekem" /1Sám 30,6; Zsolt 3,4/. Amikor Péter és János a nagytanács előtt álltak, hitben győztek ellenségeiken /Csel 4/. A hitből való ima látható meghallgatást nyer, amit Mózes akkor tapasztalt meg, amikor Izrael vízhiány miatt zúgolódott ellene /2Móz 15,24-25/. Ha egy "megtámadott vessző" olvassa ezeket az igei képekben elmondott sorokat, akkor ne keressen emberi segítséget, hanem boruljon hitben Isten elé, ahogy Mózes, és keresse Őt komolyan imában. Biztos, hogy a legjobb időben érkezik az isteni igazolás, és akkor úgy állsz itt, mint:

Rügyező vessző.



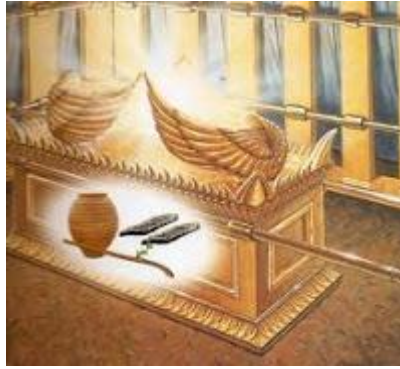
Hogy Isten milyen alaposan igazolta Áront, azt már tudjuk. És mi a legjobb igazolás? Gyümölcs, amelyet az ÚR általunk munkálhat! Az ÚR mondja: "Én választottalak titeket..., hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és a ti gyümölcsötök megmaradjon" /Jn 15,16/. Kérjük a lelkek megmentését, ami a legjobb igazolás. Az igazolás szép útját mutatja be nekünk a Zsoltár 1,1 és 3. Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk /Róm 8,31/? A vesszőnek minden alakjában láthatóvá kell válnia, nemcsak zöldellnie, azaz élni, hanem virágoznia is kell, azaz életünk által Krisztus természetét kell hirdetnünk. Pál "zöldellő gyermekekről" /Ef 6,13-, Péter "virágzó asszonyokról" /1Pét 3,1-6/ szól, az 1Timóteus 2,8-ban pedig "gyümölcsöző férfiakról" olvasunk, akik mindenhol szent kezeket emelnek föl, mint Mózes. A valóban átalakult szív beszél a leghangosabban, és befogja az ellenség száját.

A megőrzött vesszők.

Áron vesszőjét visszavitték a szentélybe, és a ládában őrizték meg. A láda magát az URat ábrázolja. Ő azt mondja nekünk: "Maradjatok énbennem és sok gyümölcsöt fogtok teremni" /Jn 15,5/. Ahogy a vessző a ládában maradt, úgy van a mi helyünk is Őbenne. Ne csak alkalomadtán menj a szentélybe, hanem lakj is ott, s akkor nem szünsz meg a gyümölcsözéstől /Jer 17,8/.

A Törvényábrák (vagy a Szövetség táblái) - 30. rész

/2Mózes 31,18; 34,1,28/



A Zsidók 9,4 szerint a frígládában a mannás aranykorsót, Áron kivirágzott vesszőjét és a szövetség tábláit helyezték el. A legfontosabbak és legjelentősebbek nyilván a törvénytáblák voltak. Isten saját kezűleg írta azokat. Jóllehet Izráel szent ígéretet tett, hogy megtartja a törvényt, de csakhamar megszegte az első parancsolatot: "Ne legyen más istened rajtam kívül" /2Móz 20,3/. Izráel hódolt az aranyborjú előtt, és dicsekedett bálványával. Mózes meglátta Izráel súlyos bűnét, összetörte a törvénytáblákat. Hiszen az isteni parancsolatokat Izráel áthágta. Isten kegyelméből és hosszútűréséből másik két táblát írt, és ezek kerültek a frígládába megőrzés végett. Itt óvták ezeket.

Törvény vagy kegyelem.

Miután Isten tulajdon népétől választotta ki Izráelt, a törvényét adta neki. Ígérete horderejének teljes tudatlanságában mondta Izráel Mózesnek. "Mindazt, amit az Úr parancsolt, megteesszük" /19,8; 24,3/. Izráel talán így gondolkozhatott: ha évszázadokon át meg kellett tartanunk az igazságtalan fáraó kemény parancsolatait, és meg is tudtuk azt tenni, bizonyára teljesíthetjük majd az igazságos és jóságos Isten parancsolatait is. Miért nem könyörgött Izráel Istenhez erőért és kegyelemért, hogy hasonló kapcsolatban maradhasson vele, mint ősatyáik? Gondoljunk arra a bensőséges viszonyra Istennel, amely nem a törvényen, hanem a kegyelmen nyugszik. A törvény elfogadásával Izráel egyre jobban távolodott Istenétől, hiszen egyre gyakrabban szegte meg parancsolatait. Ha nem teremtett volna Isten maga a szent sátor építése és az ehhez kapcsolódó áldozaton keresztül kivezető utat ebből a komoly helyzetből, akkor csakhamar az egész nép ugyanazon az úton mehetett volna a pusztulásba mint ahogy pl.: Kóré csoportja /2Móz 16/. Az ember elvakultságában saját erejéből véghezvitt teljesítménnyel akar Isten előtt megállni, de nem gondol bűnös lényére és tehetetlenségére. Lelkiigondozás során gyakran találkozom emberekkel, akik át akarják adni magukat Istennek, és ennek érdekében komolyan gondolt fogadalmakat tesznek; valahogy így mondják: "Többé nem akarok vétkezni, hanem meg akarom tartani a te parancsolataidat". Az ilyen kijelentéseket állandóan helyesbítenem kellett. "Mert akik a törvény cselekedeteiből vannak, átok alatt vannak" /Gal 3,10/. Ilyen fogadalmak bizonyára jó és becsületes szándékból fakadnak, de az ember nem ismeri a saját gyöngeségét, sem a Sátán hatalmát és alatomosságát /1Pét 5,8/.

A törvénytáblák tartalma



a tíz parancsolatból állt, amely sok olvasó számára már az iskolából ismert. Sőt még több, hiszen teljes komolysággal mindannyiunk számára ismertté lett tulajdon sajnálatos kudarcainkból. Isten ezekben a parancsolatokban mutatja meg hozzá, mint Teremtőhöz és Törvényadóhoz való viszonyunkat. Továbbá azt is megmutatja, hogyan kell kialakítanunk kapcsolatainkat felebarátainkkal, ha meg akarunk állni Őelőtte. Engedelmes követésének jutalma az örök élet. Ezt mondta az Úr a gazdag ifjúnak, aki a legégetőbb kérdéssel fordult hozzá: "Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?" /Mt 19,16-26/. Embereknek, akik az Úrhoz jönnek és megkérdézik tőle, mit kell cselekedniük, hogy elnyerjék az örök életet, a törvényre utal: "Cselekedd, és élni fogsz!" Aki ki akarja érdemelni az örök életet, annak ügyelnie kell, hogy a törvényt a legkisebb részletéig megtartsa, mint az Úr Jézus. Jól ismerjük a gazdag ifjúval folytatott beszélgetés kimenetelét. Az ő Istene, akibe bizalmát helyezte, végső soron a vagyona volt. Az igaz és élő Isten számára csak a második helyet gondolta átengedni.

A törvény legjobb értelmezése.

Ezt az Úr maga mondja el nekünk a Hegyi beszédben. Olvassunk csak olyan ígéket, mint a Máté 5,21-37. Ekkor észreveszi az olvasó, hogy itt nem csupán betűkről van szó, hanem végtelenül többről: Isten és az Ő parancsolatai, valamint a felebarát iránti szent szeretetről. Ehhez krisztusi érzületre van szükség. Amikor egyik nap egy írástudó a legnagyobb parancsolatról kérdezte Őt, az Úr ezzel az ígével válaszolt: "Szeresd az Urat, a te Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből és minden erődből, és felebarátodat mint magadat. E kettőben van az egész törvény és a próféták". A farizeus, aki igazolni akarja magát, tovább kérdez: "De ki az én felebarátom?" Az Úr csodálatos választ ad az irgalmas samaritánus történetével. Vajon az írástudó önmagára ismert-e a továbbhaladó papban és lévítában /Lk 10,25-37/? A törvény helyes

értelmezésekor mindnyájan csődöt mondunk Istennel és emberekkel szemben.

Képes-e az ember betölteni a törvényt?

Ismét az Írás egy példáján keresztül kapunk helyes választ. Amikor az első gyülekezetben törvényeskedő zsidók követelték a pogányokból lett hívők körülmetélését és a mózesi törvények betartását /Csel 15,1-32/, Péter alázatos beismerést tett: "Mit kísértitek Istent, hogy a tanítványok nyakába oly igát tegyetek, amelyet sem a mi atyáink, sem mi el nem hordozhattunk. Sőt, hisszük, hogy az Úr Jézus Krisztus kegyelme által megtartatunk, mint ők is /10-11/."

Hála Istennek, ismerünk egy embert, az ember Krisztus Jézust, aki hűségesen betöltötte a törvényt a legapróbb részletéig. Ő elmondhatta: "A világ fejedelme jön, de nincs bennem semmije /Jn 14,30/. Éppen így kérdezhetette is: "Ki vádolhat közületek engem bűnnel? /Jn 8,46/. Csak egyedül Ő nyújtotta Istennek azt az életet, amely Istent tisztelte és megdicsőítette. Ádám minden utóda, még a legjobbak is csődöt mondtak, mert "mindnyájan szűkölködnek Isten dicsősége nélkül" /Róm 3,23/. Ámde akkor jött az Úr Jézus az Ő vallomásával: "Akaratodát, ó Isten, hadd cselekedjem", és meg is tette azt. Most Isten előtt áll egy Ember, aki a törvényt helyettünk betöltötte. Csak arra támaszkodva, amit helyettem és érettem cselekedett, jelenhetek meg félelem nélkül az itéleten. Krisztusnak Isten által történt elfogadása tökéletességétől függött, de vele Isten engem is elfogadott, mert Ő betöltötte a törvényt.

A törvénytáblák a frigylárában.

A vérrel hintett engesztelési fődél alatt őrizték azokat. Ahogy a táblák a lárában nyugodtak, úgy nyugodott a törvény az Úr belsejében. A törvény új szövetségévé változott át Krisztus vérében /Mt 26,28/. Az Ő véréből egy jobb engesztelési fedélre hintették a mennyi szentélyben, arra a lárára, amelyet János a mennyben látott /Jel 11,19/. Ennek a szövetségnek örökösei Isten új alkotásai /2Kor 5,17/; új emberek /Jn 3,3; Ef 2,15/. Az értünk folyt jobb vérnek új alapján állnak. Új és élő úton tartózkodnak, és többé nincsenek alárendelve a holt betűknek /2Kor 3,6/. És végül bemennek egy új égbe /2Pét 3,13/. Ez mind annak munkálkodása által történik, aki azt mondta: "Íme, újjá teszek mindent" /Jel 21,5/. A Szent Szellem által, akit az újonnan születésben kaptunk, a törvény is a szívünkben van. Ő maga munkálja bennünk mind az akarást, mind a véghezvitelt, az Ő jótetszéséből /Fil 2,13/.

De ez még nem minden. Az Úr nemcsak hogy maradéktalanul betöltötte a törvényt, hanem paradicsom ajtaja előtt álló kivont kardú kerub kezéből kivette a kardot, úgyhogy én, mint egykor a lator, beléphetek a paradicsomba. Az, aki számomra ezt a kiváltságot megszerezte, éppen úgy vár rám, mint egykor Istvánra /Csel 7,55/. Igen, vágycsozik utánam /Jn 17,24/. Vétkeim hatalmas tartozását maradéktalanul kifizette. A háromszor szent Istennek nincs többé semmi követelése tőlem. Jézus Krisztus számomra teljesítette azt. Ez a tudat végtelen nyugalmat és békét nyújt szívünknek. Tehát a hit teljes bizonyosságában szívünk meg van hintve és mosva tiszta vízzel, és Isten elé állítottunk fedhetetlenül /Zsid 10,22/. "Nincs többé semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak" /Róm 8,1/.

A kerubok - 31. rész

Az előbbieken észrevettük az angyalvilágban mutatkozó különbségeket, pl. hatalmasság, fejedelemség stb. A kerubok is egy különleges magasrangú csoport, amelyeknek a közönséges angyalokkal kevés közös vonásuk van. A kerubokat mindig Isten királyi széke körül találjuk, de nem mint követeket, általános értelemben, hanem mint a trón oltalmazóit. A kerubok és a Jelenésekben található élőlények /lelkes állatok/ ugyanabba az angyalcsoportba tartoznak, mert minden vonatkozásban egyformák.

A kerubok külseje.

A kerubok szárnyas lények, kettő vagy négy, sőt esetenként hat szárnyal /2Móz 25,20; 1Kir 6,24-27; Ez 1,11-12; 10,12/. Kezüik olyan mint az "emberé", és "egyenes lábúak" /Ez 1,8; 10,7/. Testük tele van szemmel. Négy arcuk van, minden oldalon egy, úgyhogy náluk nincs "mögöttem vagy előttem", hanem mindig csak "előre". Arcaik az egész teremtettséggel érintkezésben állnak, mert az emberhez, az oroszlánhoz, a bikához és a sashoz hasonlítanak. Ugyanez a helyzet tehát, mint a Jelenésekben az élőlényeknél. Egész megjelenésük főként határos /Ez 1,13-14/, és ha megmozdulnak, mintha sok víz zúgna körülöttük /Ez 1,24-25; 3,12-13; 10,5/.



Jelképes alkalmazásuk.

Mint ahogy a kerubok különböző szimbolikus ábrázolásával találkozunk, ez magas angyali méltóságukat mutatja. Megtaláljuk őket a szent sátorban a függönyökön és a frigyláda tetején /2Móz 26,1; 25,17-18/.



A salamoni templomban a frigyláda fölött két olajfából faragott hatalmas kerub állt. Magasságuk 5 méter, egy-egy szárnyuk szélessége 2,5 méter volt /1Kir 6,23/. Sámuel a frigyláda említésénél Istent a Seregek Urának nevezi, aki kerubok közt lakik /1Sám 4,4; 2Sám 6,2/. Ezékiás ahhoz az Istenhez imádkozik, aki a kerubokon ül, és aki megszabadította őt ellenségei kezéből /Ézs 37,16/. A kerubok különböző jelképes ábrázolása a szentélyben /amely magát a mennyet példázza/ nagy jelentőségükre utal.

Magas állásuk.

A kerubok jelképes ábrázolásánál láttuk, hogy a kerubok közvetlenül Isten trónja körül állnak, s ez különösen a Jelenések 4-ben domborodik ki. A Zsoltár 18,11 szerint: "Kerubon haladt és repült".



"Amikor néztem az élőlényeket, megpillantottam egy-egy kereket a földön az élőlények mellett, mind a négy előtt." Ez 1,15

Ezékiel részletesen leírja mozgásukat. "Jártukban négy oldaluk felé mentek, meg nem fordultak jártukban." Náluk nincs visszafelé /Ez 1,17; 10,11/. Bárhol jelenik meg a trón, mindig kerubok viszik /Ez 1,19; 10,16; 11,22/. Istent mindig kerubokkal körülvéve találjuk.

A kerubok tevékenysége.

A kerubok Isten trónjának oltalmazói. Ők állnak legközelebb a királyi székhez, és azt minden oldalról körülveszik.



Mindig tevékenykednek, és oda mennek, ahová a Szellem küldi őket /Ez 1,12/. Különleges, tiszteletreméltó tisztséget töltenek be.

Őrök. Először úgy találkozunk velük, mint Éden kertjének őrzőivel /1Móz 3,24/. Minthogy a kerubokat általában Isten közelében találjuk, így Isten trónja akkor a paradicsomban lehetett, amint a Jelenések 22 szerint az majd a megdicsőült Paradicsomban lesz. Dániel is öröknek nevezi a kerubokat /Dán 4,10/. Minthogy testük tele van szemmel, különösképpen alkalmasak erre a szolgálatra /Ez 10,12/.

A kerubok Isten imádói. Ezt árulja el már helyzetük is a frigyláda fedelén. Ott meghajtják fejüket, mert a fedél egyben a kegyelem trónja is, s köréje gyűlnek Isten imádói.



A Jelenések 5,8 szerint úgy tűnik, hogy a kerubok a 24 vénnel együtt vezetik a Bárány trónjánál az imádást. Tisztességet és hálát /Jel 4,9/ adnak, és az 5,14-ben megerősítik a hatalmas istentiszteletet hangos "ámen"-nel.

Elmélkednek Isten gondolatai felett. Ezt ismét különösképpen a frigyláda tetején elfoglalt helyzetük árulja el. A frigyláda fedelére hintette a főpap az engesztelő vért, amelynek mély értelmű üzenete volt /3Móz 16,14/. Ez a vér bizonyította, hogy Isten engesztelést szerzett népe bűnéért, általa a nép abba a helyzetbe került, hogy közössége lehet Istennel! A fedél alatt a ládában voltak a törvénytáblák, amelyek Isten gondolatait, parancsait tartalmazták. A kerubok Isten mély parancsai felett gondolkodtak. Ez az, amit Isten az embereknek parancsolt: "El ne távozzék e törvénynek könyve a te szádtól, hanem gondolkozzál arról éjjel és nappal" /Józs 1,8/. A ládában volt még Áron virágzó vesszője is, amely Isten bizonyága afelől, hogy Isten az emberek közül /Áron háza/ egy papi nemzetséget választott. Mindezek a mély titkok a kerubok elmélkedésének tárgyai.

Egyik különleges elfoglaltságuk, hogy éjjel-nappal ezt kiáltják a trón felé: "Szent, szent, szent" /Jel 4,8/. Belekapcsolódhatnak az énekükbe, s együtt zenghetjük: "Szent vagy, szent vagy, szent vagy! Zengik a szentek, mind lerakva éküket az égi trón előtt; kerub angyal ezrek és szeráfok zengnek, arca lehullnak, úgy imádják Őt."

A kerubok a kiáltók az ítéleteknél. A Jelenések 6,2.3.5.7-ben ők azok, akik az ítélet-lovasoknak odakiáltják a "Jöjj"-t, s ezáltal megindítják a végső ítéleteket a földön. De ők azok is, akik ezeket az ítéleteket megparancsolják, mert az egyik élőlény adja a haragpoharat a hét angyalnak /Jel 15,7/.

A szent sátor felállítása - 32. rész

/2Mózes 40/

Amikor eljött az idő teljessége, elküldte Isten az Ő Fiát /Gal 4,4/. És amikor eljött a pünkösöd napja, az Atya elküldte a Szent Szellemet /Jn 14,26; Csel 2,1/. És amikor itt lesz az Úr ideje, hogy a Gyülekezetet hazavigye, akkor az Úr éppoly bizonyosan visszajön /Csel 17,31/; és azt nem a bibliakutató vagy valamilyen tévtanító szekta határozza meg, hanem egyedül az Atya. Hasonló volt a helyzet a szent hajlék felállításával is. Minden elő volt készítve az Isten által rendelt napra. Akiknek szíve kész volt, azok szabad akaratlan, szorgalommal és töretlenül dolgoztak Isten házában. Az új esztendő első napjára minden készen állt a felállításához.

Az Úr szolgálatában nem szabad időt elvesztegetni, nincs helye mulasztásnak vagy álmodozásnak, hanem szorgalmasan és örömmel kell munkálkodni a nagy "Szombat nap"-ig. Hogy milyen fontos pontosan Isten útmutatása szerint cselekedni, ezt láthatjuk pl. Fülöpnél, akit az Úr a pusztába küldött, hogy szolgáljon a kamarásnak. Ha Fülöp nem lett volna pontos, elveszítette volna élete egyik legnagyobb lehetőségét, ti. hogy a kamarásnak megmutassa az üdvösség útját /Csel 8/. A korai vagy késői cselekvés mulasztási bűn lett volna, és Fülöp elvesztette volna az áldást, a gyümölcsöt és a jutalmat.

A felállítás napja.

Ez a második év első hónapjának első napján történt. Isten olykor magának tartotta fenn ezeket az "első" napokat; pl. Noé egy első hónap első napján tapasztalta meg a nagy szabadulást /1Mózes 8,13/. Ekkor jött ki a bárkából, amely megmentette az özönvíztől, nagy "első" nap volt ez. A hitetlenek mind elpusztultak, de Nőé élt és imádta Istenét /1Mózes 8,20-22/. Izráel az első hónapban vonult ki Egyiptomból. Isten ezt a hónapot rendelte Izráelnek időszámítása kezdetül /2Mózes 12,2/. Az első hónap első napján hívta Ezékiás a papokat megszentelésre /2Krn 29,15-17/. Első és legfontosabb feladatának tekintette Isten házában helyreállítását. Az első hónap első napján hagyta el Ezsdrás népével együtt Babilont, hogy újra szolgálhasson Istenének /Ezsd 7,9/. És a hét első napján imádhajtuk az Urat /Csel 20,7/. Ha egy hívó belsőleg elfordult Istentől és a világ Babelébe költözött, úgy tekintse első kötelességének, hogy visszaforduljon. Először az Úr, először Isten országa! Ne úgy legyen mint Aggeus napjaiban, amikor az Úr háza romokban hevert és Izráel először magának épített szép házakat /Agg 1/.

Isten háza egyes tárgyainak bemutatása.

Amikor minden eszköz készen volt, elvitték Mózeshez. Nagy megtiszteltetés az, valamit hozni az Úrnak. Itt mindazok, akiknek kész volt a szívük elhozni az Úrnak, amit készítettek. És figyeljük meg, hogyan állították elő az egyes tárgyakat. Tökéletesen összeillett minden, semmi sem volt túl rövid vagy túl hosszú, mert minden Isten rendelése szerint készült. Ugyanezt látjuk a templom építésénél is. A hatalmas köveket a bányában faragták ki, és a templomtéren állították össze. Gondosan készítettek el mindent. Isten házában mi is ilyen jól elkészített élő kövek vagyunk? Bésálél és Aholiáb, a mesterek, a hosszú sor elején mehettek, és őket követték azok az asszonyok és férfiak, akik munkáikat hozták az Úrnak. A frigyládát, amely a szent hajlék legfontosabb tárgya volt, elől vihették.

Álljunk meg egy pillanatra szellemben, és éljük magunkat bele abba az órába, amikor az Úr előtt megjelenünk. Mit hozhatunk majd neki? Mondhatják-e majd rólunk: "Vigadozással jönnek, kévüket emelve" /Zsolt 126,6/? Hozunk-e lelkeket, akiket neki nyertünk meg? Szülők hozzák gyermekeiket, akiket világító példamutatásuk által vezethettek Istenhez. Ott minden nyilvánvalóvá lesz, amit érte cselekedtünk.

A hűséges gondnok.

Ez nyilván Mózes volt. Itt áll előttünk a szent sátor felállításánál, mint az egyetlen cselekvő személy. Már a 39. részben tízszer fordul elő ez a kifejezés: "...ahogy az Úr megparancsolta Mózesnek." Ugyanezt olvassuk a szent hajlék felállításakor a 40. részben, a 16.19.21.23.25.27.29.32. versekben. Minden készen volt a felállításhoz. A hajlék előállítás és felállítása Izráel dolga volt, de a kész lakásba való beköltözés Isten kegyelmes leereszkedése volt. Ő csak oda költözik, ahol mindent megtesznek úgy, ahogy megparancsolta azt.

A Zsidók 3,2-6-ot a Szent Szellem kétségtelenül a 2Mózes 40-re vonatkoztatja. Az a hely az Úrról beszél: "Aki hű ahhoz, aki Őt rendelte, mint ahogy Mózes is hű volt egész házában. Ő ugyanis nagyobb dicsőségre volt méltó, mint Mózes, amennyivel nagyobb tisztessége van a ház készítőjének a háznál magánál. Mert minden háznak van építője, aki pedig mindent elkészített, az Isten az. Mert Mózes is hű volt egész házához, mint *szolga*, az elmondandók bizonyágtételére. Krisztus ellenben, mint *Fiú* a maga háza felett, akinek háza mi vagyunk, ha ugyan a bizalmat és a reménységgel való dicsekedést végig szilárdan megtartjuk."

Tárgyalásunk folyamán sokféle sajátosságban láttuk megrajzolva az Urat. Mózes a ház *szolgájának* nevezi az Ige, az Urat azonban a ház *Fiának*. Mózes csupán Krisztus előképe, és helyesen tesszük, ha Mózes helyett Krisztust olvasunk, és mindenekelőtt mindenben Őt látjuk /Kol 1,15/.

A szent sátor építésénél mindent úgy tettek, "ahogy az Úr parancsolta". A mi Mózesünk, Jézus Krisztus hű volt egész háza felett. Teljesen megfelelt Isten jótetszésének. Tudatta velünk az Atya nevét. Meghalt övéért, megtisztította, megszentelte és felkenete őket. Ő maga volt a "tökéletesebb, nem emberi kéz által csinált hajlék", amelynek ugyanakkor szolgálja is volt. A mi Urunk egy személyben volt minden. Ő volt az áldozatot végző, a pap, az áldozat, a hajlék és a hajlék ura! Ó, de csodálatra méltó az Úr! És te, ó Uram, enyém vagy, szeretsz engem és értem élsz! Hiszen övéi közül a legkisebbnek is szabad mondani és Pállal együtt felkiáltani: "Aki szeretett engem és önmagát adta értem" /Gal 2,20/.

A Zsidók 3,1-ben ezt olvassuk "Figyeljete... Krisztus Jézusra", akin Isten teljes jótetszése nyugszik. A tizennyolcszor ismételt kifejezés "Mózes mindent úgy cselekedett, ahogy az Úr parancsolta", azt mutatja, hogy milyen tökéletesen Isten gondolata szerint készítették mindent; ő úgy cselekedett, mint engedelmes szolga. Ha már a szolga ilyen figyelemre méltó, milyen lehet a ház ura? A végtelenül Nagyobb!

A szent sátor csodálatos előképe és bizonyítéka annak, amit Isten kegyelme, ereje és bölcsessége által cselekedni lehet. Ugyanakkor előképe Isten nagy hűségének is, aki, mint látjuk, a valódi hajlék /5Móz 33,27/. Ahogy ott minden Isten terve és előírása szerint valósult meg, úgy teljesítette be a mi Urunk az egész üdvtervet, minden arra vonatkozó jóvendölést, minden előképet és ígéretet, sőt többet, az egész törvényt. A kereszten Isten elé helyezte az elvégzett művet, és íme, minden úgy volt, ahogy az Úr parancsolta. Krisztus feltámadása és helye Isten jobbján, Isten tökéletes elismerését jelenti számára, ahogy a szent hajlékot elismerte azáltal, hogy betöltötte azt dicsőségével. Mi pedig az Ő munkájának gyümölcse vagyunk, miközben sok lelket vezet a dicsőségbe.

Maradjunk még egy kicsit a tízszer elhangzott kifejezés mellett: "ahogy az Úr parancsolta". János 2,5-ben ez van megírva: "Amit mond nektek, megtegyétek". Dicsóítható-e Isten ilyen bennünk levő engedelmisség is? A 2Mózes 39,40-ben tizennyolcszor fordul elő a "parancsolta" kifejezés, de mi itt csak hét ilyen, Isten által elvárt engedelmisséget nevezünk meg. Ezeket tisztán a gyakorlati életből vesszük. 1/ Úgy jövünk-e össze, ahogy az Úr parancsolta, csakis az Ő nevében, az Ő Igéjéhez, az Ő asztalához az Írás útmutatása szerint, és nem mulasztjuk-e el sohasem az összejöveteleket /Csel 2,41-47; Zsid 10,25/?

2/ Úgy szeretjük-e egymást, ahogy az Úr szeretett minket /Ef 5,2/?

3/ Úgy imádkozunk-e, ahogy Ő parancsolta /Mt 6,6; 1Tim 2,1-2/?

4/ Odaadjuk-e mindazt az Úrnak, ami az övé /Mal 3,10; 1Kor 16,1-2/?

5/ Méltóképpen járunk-e /1Jn 2,6/?

6/ Teljes odaadással szolgáljuk-e Őt /Mt 20,2; Ef 2,10/?

7/ Odaszánjuk-e az Isten által elvárt áldozatot /Róm 12,1-2/?

Kielégített vágyakozás.

Isten vágyának, ahogy azt kifejezi a 25,8-ban: "Készítsenek nekem szent hajlékot, hogy közöttük lakozzam", eleget tettek. Izráel népe örömmel teljesítette Isten akaratát, mindent megtett, hogy Isten közöttük lakhasson. Elkészültek az Isten beköltözését szolgáló utolsó munkálatok. A hajlékot felkenték, tehát beköltözhetett a Felkent. Mondhatjuk a szoltáríróval: "Emeljétek föl fejetekeket ti kapuk, hogy bemehessen a dicsőség királya" /Zsolt 24,7/.

Két neve van a szent sáornak ebben a fejezetben: "hajlék" és "gyülekezet sátra". Isten birtokba vette a hajlékot, és állandóan a kerubok között uralkodott népe felett. Ugyanakkor olyan volt, mint egy apa, aki gondoskodik gyermekeiről. A második kifejezés, "gyülekezet sátra" is jelentős. A háromszor szent lehetőséget teremtett, hogy a bűnös néppel érintkezzen, anélkül, hogy annak meg kelljen halnia. Hogy miként tette ezt lehetővé, erre tanít bennünket a rézoltár és a rézből készült mosódomedence. Azt is tudjuk azonban, hogy mindezek csak előképek. De mikor jön el a valóság? Az előfeltételek a kereszten, ezen a tökéletes rézoltáron teljesedtek be. Az Írás így szól a Jelenések 21,3-ban: "Íme, újjá teszek mindent". Csak az idők teljességében fog Isten vágya maradéktalanul kielégülni, amikor tökéletes harmóniában lakhat az emberek között, Krisztusnak és Istennek országában. Akkor, amikor a Sátán és követői a tűznek tavába kerülnek, és végbement az utolsó ítélet /Jel 20,11-15/. A szent sátor mindenekelőtt arról tesz bizonyosságot, amit Isten a szívében hordott kezdettől fogva népével kapcsolatban. Amit most még gyenge, hiányos szimbólumként mutat be, az hamarosan valósággá lesz az eljövendő világban, ahol az Ő dicsősége nem lesz egy kis helyiségre korlátozva, hanem az egész világot be fogja tölteni. Ő, nagy nap, várjuk jöttödet forró vágyakozással!

De ne feledkezzünk el a jelenetről! Ahogyan Isten egykor a szent hajlékban lakott, és az Ő Fiának testében /2Kor 5,19/, abban a testben, amelyet Fia számára készített, úgy vágyik most arra, hogy benned és bennem lakjon, és hogy az Ő dicsőségét bennünk és általunk nyilváníthassa ki /Fil 1,20/.

Felejtethetlen látvány.

Amikor Mózes befejezte a hajlék felállítását, és minden készen volt Isten beköltözéséhez, megjelent az Úrnak dicsősége. Jövetelét egyedül Ő határozza meg, de vágyik arra, hogy övéi készen fogadják Őt. Mennyire csodálkozhattak, különösen az építésvezetők, de éppen úgy az egész nép is, ezen az egyedülálló eseményen. Ugyanakkor a munkatársak mind láttak valamit abból, amivel hozzájárultak Isten hajlékához. Mások, akik semmit sem tettek, szegyenkezve állhattak ott. Egyik látta az aranyát, másik az ezüstjét, a rezet vagy az odaajándékozott drágakövet, és így tovább. Bizonyára mindnyájan leborultak imádatban, ahogy a későbbi időkben pl. Ezékiel /Ez 43,3/.

Hamarosan a mi házuk is elkészül, az utolsó élő kő is beilleszkedik az épületbe, és az Úr eljön az Ő templomába. Ott mi is meglátjuk, hogy mivel járulhattunk hozzá. "Nem igazságtalan az Isten, hogy elfelejtkezzék a ti cselekedeteitekről, és a szeretetről, amelyet tanúsítottatok az Ő neve iránt, mint akik szolgáltatok és szolgáltok a szenteknek" /Zsid 6,10/. De még mindig van alkalmunk építeni, mert az épület még nem teljes. A mező jóllehet kész az aratásra, de sok munkás hiányzik még, olyanok, mint Mózes, Bésálél, Aholáb és mások. Hamarosan be lesz illesztve az utolsó kő is, és akkor eljön az Úr a felhőkben az Ő templomához, hogy elsőként hazavigye a Gyülekezetet /1Tesz 4,13-18/. A nagy nyomorúság után azonban hatalommal és dicsőségben eljön népéhez, Izráelhez, velünk, az övéivel, és a szent angyalokkal /Jel 17; 19,11-16/. Addig azonban ez az ige érvényes: "Kereskedjétek /munkálkodjatok/, amíg vissza nem jövök" /Lk 10,13/.

Többé nem jövények /Ef 2,19/.

Egy évvel azelőtt Izráel még szegény, elnyomott, sóhajtozó rabszolgánép volt. Isten megszabadította őt hatalmas karja által. Izráel népe az engesztelés vére által több lett, mint megszabadított, arra méltott, hogy Isten háza népévé legyen. Isten abban a házban lakott közötté, amelyet a nép neki készített. Milyen szeretet és kegyelem csendül ki az ígéretből, hogy többé nem jövények, hanem Isten polgártársai és családtagjai lehetnek, szent templommá épülve /Ef 2,19-22/. Ahogy a szent hajlék arany deszkái a gyülekezet sátrát képzették, úgy képezi ezt ma az élő Isten Gyülekezete. E pillanatban még jövények vagyunk a földön, de a mi kezünkben is ott a zarándokbot, mint Izráelében, amikor kivonult az idegenből, és nemsokára felköltözünk a mennyei Sionba. Kedves olvasó, közöttünk vagy-e te is?

Szellemi járásunk.

A szent hajlék nem maradt mindig ugyanazon a helyen, mert ahogy hallottuk, Isten háza szállítható volt. A felhő fölemelkedett, és ez volt az útrakelés jele /36-38/. A mi szellemi mozgásunk is fentről van meghatározva. Szellemi vezetésre vágyunk, ez pedig így hangzik: "Nézz Jézusra" /Zsid 12,2/. Vagy pedig így: "Szemeimmel tanácsollak téged" /Zsolt 32,8/. Kövesd Őt hódolattal, és minden döntésedben biztos leszel. Legyen az párválasztás, hivatásválasztás, lakóhelyváltoztatás, vagy éppen amikor az Úr szolgálatába hív, mint Barnabást és Pált /Csel 13,2/. Elmondhatod majd Dáviddal együtt: "Az igazság ösvényein vezet az Ő nevéért" /Zsolt 23,3/.

Nyugodjunk, ha Ő nyugszik, de amikor a felhő útrakel, mi is menjünk, még ha olyan jó is lenne maradni, mint egykor Élimben. Az Úr azt mondta Péternek: "Amikor ifjabb voltál, felővezted magadat, és oda mentél, ahová akartál, de amikor megöregszel, kinyújtod a kezedet, és más övez fel téged, és oda visz, ahová nem akarsz" /Jn 21,18/. Csak akkor van boldog bizonyosságunk, ha hűségesek maradunk Őhöz. A Zsoltár így fejezi ki ezt: "Tudjátok meg, hogy az Úr csodálatosan széti az Ő szentjeit" /4,4/.

A szent kenet olaja - 33. rész

/2Mózes 30,22-33/

Készen áll a szent sátor és annak minden eszköze. Következhetett a felszentelés. A szent hajlék eszközeinek, amelyek szolgálásra voltak rendelve Isten házában, igen szentnek kellett lenniük /29/. De hiányzott még a fő dolog, a szent olajjal való felkenés. Az Úr csak ez után az esemény után költözhetett a hajlékba.

Nem rendkívül fontos figyelmeztetés ez Isten minden gyermeke számára, akik egyre több szellemi felszerelés után nyúlnak? Csak ott, ahol a hajlék /a mi testünk/ teljesen elkészült, és méltó arra, hogy a felséges Isten lakása legyen, csak ott következhet be a felkenés és ezzel a beköltözés. Aki nem szakított teljesen minden bűnnel és tisztátalansággal, ne higgye azt, hogy a Szent Szellem beköltözik hozzá. Isten az Ő Szellemét annak adja, aki engedelmeskedik neki /Csel 5,32/.

A középpontban természetesen Áron és fiai állnak. Áron főpap az *egyetlen* főpapnak, Krisztusnak az előképe, Áron fiai pedig azoknak, akik Krisztuséi, a gyülekezet szolgálói. Rajta nyugodott meg az Úrnak Szelleme, a bölcsesség és értelem szelleme /Ézs 11,2; 61,1-3/. Róla mondja Péter a Cselekedetek 10,38-ban: "A názáreti Jézust Isten felkenete Szent Szellemmel és hatalommal". Ő sohasem szorult e figyelmeztetésre: "Teljesedjétek be Szellemmel" /Ef 5,18/, követőinek szól ez. "Öröm olajával kenték fel társai fölét" /Zsolt 45,8/. Vizsgáljuk még meg ennek az olajnak néhány részletét.

A szent olaj neve.

Neve: "Szent kenetnek olaja" /31/ Ez egyúttal a célját is meghatározta. Az olajat a legértékesebb fűszerekből keverték, az Isten által pontosan megadott minőség és mennyiség szerint, a szent súlymértéknek megfelelően. Tehát ezeket nem emberi megfontolások és előírások határozták meg. Mindez csodálatos szimbólumokban mutat a Szent Szellemre.

Isten a kenet olaját, mint sajátját tekintette. Azt mondja: "Kenetnek olaja legyen *ez nekem*" /31b/. Isten megparancsolta, hogy ezzel az általa meghatározott személyeket és tárgyakat kell megkenni.

Mivel a szent kenet olaja az Ő tulajdona volt, Isten föltétlen igénye kiterjedt mindarra, amit ezzel az olajjal megkentek. Isten tehát ezzel a cselekedetével kezét Áronra, Áron fiaira és a szentélyre helyezte; ezután minden Őhöz tartozott, és egyedül az Ő használatára és

rendelkezésére állt. Erről beszél Pál komoly figyelmeztetése: "Nem tudjátok, hogy a ti testetek a bennetek levő Szent Szellem temploma, akit Istentől kaptatok, és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vettetek meg, dicsőítsétek tehát Istent a ti testetekben és szellemetekben, amelyek Istenéi" /1Kor 6,19-20/.

Isten tehát csak azt keni fel, akit Ő maga kiválasztott, és aki magát neki maradéktalanul és visszavonhatatlanul rendelkezésére bocsátja.

A szent kenet olajának felhasználása /26-30/.

A szent sátrat és minden eszközt ezzel az olajjal kellett felkenni. Csak ezek után töltötte be Isten dicsősége a hajlékot /2Móz 40/. Minden felkenendő tárgy név szerint van felsorolva. A sátor, a láda, az asztal, a gyertyatartó, az illatáldozati oltár, az égőáldozati oltár és a mosdómedence, összesen hét tárgy. Ehhez a szentélyhez tartoztak mindenekelőtt a papok, hogy a ház Urának szolgáljanak. A 2Timóteus 2,21-ben az apostol edénynek nevezi a szolgálókat, és azt mondja: "Ha valaki tehát ezektől magát tisztán tartja - vagyis a tisztátalan edényektől elkülöníti magát -, tisztességre való edény lesz, megszentelt és hasznos a ház urának, minden jó cselekedetre alkalmas". Felismertük már életünknek e magas, méltóságos célját: **a tisztesség használható edényének lenni?** Az olaj csak akkor folyik bőségesen, ha minden feltételt teljesítették. Vegyünk egy példát Ábrahám életéből. Meghallotta Isten hívását, hogy költözzön ki egyedül, mégsem tudott azonnal elszakadni mindentől, és magával vitte apját, Tárét és unokaöccsét Lótót. Nagy nehézséget okoztak mindketten Ábrahámnak, és éveken keresztül akadályozták a számára Istentől rendelt cél elérésében, míg végül mindkettőjüktől megvált. Csak ezután nyerte el a teljes áldást /1Móz 13,14-18/. **Isten csak olyan embert tud használni, aki engedi magát megszabadítani saját énjétől, a pénztől, a megbecsüléstől az emberi véleményektől való függéstől, sőt gyakran a legközelebbi hozzátartozóktól** /Mt 10,37; 1Kor 7,29-31/.

A szent olaj további felhasználása.

"Kend fel Áront és fiait is, így szenteld fel őket papjaimmá" /30/. Nemcsak Isten lakóhelyét és annak eszközeit kellett felkenni, hanem mindenekelőtt a szolgálókat. Csodálatos utalás ez a főpapra, Krisztusra, de ugyanúgy az Ő fiaira is, azaz Krisztus szolgálóira. Először Áront kenték fel, azután a fiait. Éppen így kenetett fel a mi Főpapunk a bemerítéskor, pünkösdkor pedig mi, az Ő fiai. Az Úr a Szent Szellemről fogantott /Lk 1,35/, ugyanez vonatkozik ránk, az övéire /Jn 1,13; 3,3/. Teljes hódolattal fogadhatjuk el, hogy Fiának Szelleme rajtunk nyugszik /Gal 4,6; 1Pt 4,14/. A Szent Szellem az életnek, az erőnek a jelképe. Hogy csak egyedül a Szellem elevenít meg, az Ezékiel 37,7-10-ből világosan látható. Jóllehet a holt csontok egymáshoz illeszkedtek, bőr és hús növekedett rajtuk, de hiányzott a fő tényező, a lehelet, az élet, azaz a Szellem /vö. Róm 8, 5-11/. Az egyetlen döntő feltételt János nevezi meg az 1János 2,27-ben: "Az a kenet, amelyet kaptatok tőle, bennetek marad". "Maradjatok énbennem" - mondja az Úr a János 15,5-ben. Akkor hozunk mi is mindig sok gyümölcsöt. Ne engedjük magunkat újból és újból a világ által, annak kívánságai és birtoklásának vágya által vonzani és megcsaltni. Nem szabad ebből a "maradjatok"-ból kiesni. Ezt Krisztus napján jóvátehetetlen, súlyos veszteségként kellene elkönyvelnünk. És rólunk, az Ő papjairól legyen ugyanaz elmondható, amit Ő, a Főpap önmagáról mondott: "Mert én mindenkor azt cselekszem, amelyek neki /az Atyának/ kedvesek" /Jn 8,29/. Milyen csodálatos előkép.

A szent kenet olaját nem lehetett közönséges célra felhasználni /32/.

"Ember testét azzal meg ne kenjék." Áront csak akkor kenték meg, miután tetőtől talpig felöltöztették, mert Istennek tetsző módon a ruha betakarta őt, mint ahogy már láttuk. A test alkalmatlan a jóra, keresztre való /Róm 7,18/. Nincs szent /hús/ test, és nem is lehet megszentelni azt. Ami testtől született, test az /vö. Jn 3,6; 1Kor 15,50/. A test, a világ nem képes befogadni a Szent Szellemet. Az Úr azt mondja: "Ne adjátok azt, ami szent, az ebeknek, se gyöngyeiteket ne dobjátok a disznók elé" /Mt 7,6/. Emberek, akik gondolkozásmódjukban kutyákkal és disznókkal hasonlíthatók össze, nem találnak semmi gyönyörököt a szent dolgokban. Ijesztőek a test cselekedetei /olv Gal 5,19-21/. Szentségtelenítsék meg a szent kenet olaját azáltal, hogy ezt a testet megkenjék vele? Soha! A papokon kívül senkit sem kenhettek fel. Kérdezd csak meg magadtól: Isten felkent papja vagyok-e már?

A szent kenet olaját idegenre sem kenhették.

"Aki azzal idegent ken meg, irtsák ki" /33/. Már korábban láttuk, hogy a páskavacsorán idegen nem vehetett részt, és itt ahhoz hasonlóan mindenféle idegen kizárásáról van szó a szent olajjal kapcsolatban. Péter pontosan követte ezt a tilalmat. A Cselekedetek 8,18-24-ben olvasunk Simonról, a varázslóról, aki látszólag megtért, hitt és meg is keresztelték. Amikor meglátta a valódi hívőkben a Szent Szellem munkálkodását, és felismerte, mi történt az apostolok kézrátétele által, pénzt kínált nekik és azt mondta: "Adjátok nekem is ezt a hatalmat, hogy valakire ráteszem a kezemet, Szent Szellemet nyerjen." Megrendítő volt az apostol válasza: "A te pénzed veled együtt vesszen el" /2/. Nincsenek-e sokan olyanok, mint Simon, akik tisztességtelen állapotban és módon kívánnak valamit? **Az emberek megkeresztelkednek, hagyják, hogy Isten elismert gyermekei kezüket rájuk vessék, hogy ők is nagy dolgokat vigyenek véghez, de sokszor milyenek az indítóokok? Tündökölni akarnak, és ez Isten előtt utálatos /Péld 16,5/. Sokan kívánják a szellemi adományokat, de csupán hasonló szentségtelen célra /vö. Mt 7,21-23/. A Szent Szellem nem a mi dicsőségünkre adatott, hanem Krisztus megdicsőítésére /Jn 16,14/. Sokan imádkoznak érte, de ahogy Simon, vesztükre. Pál egészen másképpen ír a hívőknek Róla, az Úr Jézus Felmagasztalt adományáról /Ef 1,13; 2Kor 1,21-22/.**

"Utánozni tilos!"

Ezt olvashatjuk esetenként különleges termékek csomagolásán. Igénk szerint a szent kenet olajának utánzása, mint a szent füstölőszeréke is, halálbüntetéssel járt /33.38. vers/. Isten ezt a szent olajat és a füstölőszert mintegy törvényesen védte. **Hallottuk már, hogy a kenet olaja nem csekélyebb valami, mint a Szent Szellem szimbóluma. Ennek utánzása egyenesen vakmerőség. E könyv írója részt vett néhány összejövetelen, ahol el merték követni ezt a hamisítást. Nagyon súlyosak voltak a következmények. Büszkélkednek a szellemkeresztséggel, miközben nyilvános bűnökben élnek, s megcsalják még saját lelki testvéreiket is cselekedeteikben.** Az utánzás ilyen bűnbe esett Anániás és Safira is. El akarták hitetni a gyülekezettel, hogy teljes áldozatot hoztak az Úrnak, ahogy ezt Józsefről, vagyis Barnabásról olvassuk a Cselekedetek 4,36-37-ben. Ez a házaspár azt akarta, hogy a testvérek észrevegyék és megdicsérik, mint Józsefet, de hamisan jártak el. Miközben József valódi adománya nyilvánvalóan sok örömet és felüdülést nyújtott, Anániásnak és feleségének áldozathozatala csalódást és keserűséget okozott, nekik pedig halált szerzett.

Gyakori a szép imák utánzása, vagy azok kívülről való megtanulása azért, hogy az ember különösen szelleminek látszon; ez nem őszinte dolog, és ezért tilos utánzás. Az Úr mondja: "Szíve pedig távol van tőlem" /Ézs 29,13/. Ez nem szellemben való szolgálat /Fil 3,3/. Utánozzák az ébredést is, lelki /pszichikus/ izgatás és más, egészen Szent Szellem nélküli módszerek által. Vannak olyan esetek is, amikor a megtéréseket utánozzák. Olvassuk el, mit ír Pál a korintusiaknak /1Kor 1,26-31/, és felismerhetjük, hogy: **Isten előtt csak**

Krisztus áldozata, a drága vér érvényes.

A szent kenet olajának áldása.

A Zsoltár 133,2-ben a testvéri egyetértés áldásáról olvassuk, amely mint drága olaj folyt le Áron szakállára és ruhájára. Az ember fölismeri Áront a fölkenésről, ahogy ma is föl lehet ismerni Isten gyermekeit a fölkenésről. /1Jn 2,27/. A Szent Szellem munkája nem maradhat rejtve a hívőkben. Dr. Kurz írja egyik cikkében, hogy a keleti emberek sok olajat használnak föl. Olajjal kenik meg magukat, olajjal főznek, és ezt használják lámpáikba is. Így legyen ez nálunk is - átvitt értelemben. Mi Szellem által fölkent emberek akarunk lenni; a Szellem szolgáljon a belső ember táplálására és erősítésére, és lámpáinkban egyedül a valódi olaj, a Szent Szellem olaja világítson. E szent felkenetés embereiből élő víz folyamai ömlenek /Jn 7,38/. Betániai Mária ezzel a szent olajjal, az értékes nárdussal kente meg a mi Urunkat, miközben az egész ház betelt a drága illattal. A felkentek így árasztják szét ma is Krisztus jó illatát /2Kor 2,15/.

Az Ő jó illata betöltötte az Atya szívét, egykor majd az egész teremtett mindenséget is be fogja tölteni /Péld 27,9; Ef 5,2/.

Izrael főpapja - 34. rész

A papi tisztség: Izraelt az istentiszteletekben Isten előtt közbenjáróként képviselni, ez a főpap kötelessége volt. Az alábbiakban áttekintést nyújtunk a főpapi tisztségről, kötelességeiről és jogokról, miközben Chr. von Viebahn értékes fejtegetését követjük.

"Az egész papság élén a főpap állt. Az első főpap Áron volt. Sajátos jogai és kötelességei voltak: Izrael egész gyülekezetét ő képviselte Isten előtt; és amikor Izraélért bűnért való áldozatot kellett bemutatni, ahogy az elsősorban a nagy engesztelési napon történt, azt ő végezte. Az Úr megkérdezése - tanácsát és akaratát illetően - az 'urim és tummim' /fény és jog/ által, egyedül a főpap dolga volt /2Móz 28,30; 4Móz 27,21; 5Móz 33,8/. Tehát a főpap a legmagasabb és legszentebb szolgálata volt rendelve! Ezenkívül ő ügyelt fel az istentiszteletekre, döntő szava volt a nehéz jogi esetekben /olv. 5Móz 17,8-13; vö. 2Kor 19,8.11/. A zsidóság későbbi történetében a főpap volt a nagytanács állandó elnöke: Máté 26, 87.89; 27,1. Ezért támasztott Isten magasabb követelményt a főpappal szemben, mint másokkal, tekintettel annak szentségére és felszentelt voltára /3Móz 21,10-15/.



Az efód /2Móz 28,15/ a főpapi szolgálati ruha legfontosabb darabja volt. Ez a felső ruhadarab térdig ért, amelyet mint díszet és tartozékot hordtak egy meglehetősen hosszú égszínkék palást fölött /31-35/. Ez alól kilátszott a finom szövésű fehér papi köntös. Vizsgáljuk meg elsőként közelebbről az efódot. Azonos színű öv tartotta össze, amelyeken egy-egy aranyba foglalt nagy onixkő volt. Az efód anyaga a következő színekből állt: kék, bíborpiros, karmazsin és fehér, mindez átszöve arany lapokból kimetszett finom fonállal - csodálatos művészi szövőmunka volt ez /39,2-7/. Az öv ugyanabból az anyagból készült. A vállakon levő egy-egy drágakőbe Izrael hat-hat törzsének neve volt bevésve, hogy hordozza a főpap az egész népet emlékeztetőül az Úr előtt! A vállapoktól a mellpajzsig egy-egy fonott aranylánc vezetett. A mellpajzs egy négyszögletes táskák volt, az efódhoz hasonló anyagból; ezt a mellen hordták, és tizenkét csillogó drágakő volt ráerősítve, amelyekbe Izrael 12 törzsének neve volt bevésve."

A főpap és a papok között néhány dologban sok hasonlóság mutatkozik, és ebből szükségszerűen adódik bizonyos ismétlés is, de ezek az összefüggések miatt elkerülhetetlenek, hiszen a szent hajlék egyes dolgai és berendezései az Írásban is többször ismétlődnek, legyen ez nekünk is megengedve.

Ahogy a bűnösnek áldozatra van szüksége, hogy Istenhez közeledhessen, mivel vér nélkül nincs bűnök bocsánata, úgy van szüksége a hívőnek is főpapra, közbenjáróra, aki gyöngességében, hiányjaiban és hátrányaiban képviseli, és mindent rendbe hoz, ami nincs rendben. Ezt közönséges ember azonban nem képes elvégezni, hanem csak egy, aki bár valóságos ember, de ugyanakkor magasan embertársai felett áll.



© GOODART.COM

Ez csak olyasvalaki lehet, aki mindenképpen tökéletes személyiség, és így magához Istenhez közeledhet. Egy ember, akinek tulajdonságai alapján joga van bármikor Isten elé járulni, de aki ugyanakkor tökéletes szeretettel, együttérzéssel és irgalommal szolgál a testvéreknek. Ezeket a feltételeket azonban csak egyvalaki tudta betölteni, a mi Urunk. Amit Áron, a főpap oly csodálatosan szimbolizál, az Krisztusban tökéletesen beteljesedett.

Áron főpappal kapcsolatban néhány részlet kínálkozik, amellyel röviden foglalkoznunk kell, hogy azok Krisztus végtelenül nagyobb főpapságát még nagyobbá tegyék előttünk.

Származása és elhívása.

"Te pedig hívasd magadhoz testvéredet, Áront" /2Móz 28,1/. Áron tehát testvér volt, egy népből. Áron nem saját maga jött arra a gondolatra, hogy főpap legyen. Ezt olvassuk a Zsidók 8,3-ban: "Minden főpap... rendeltetik". Ahogy testvérei közül egyedül Áron rendeltetett főpapságra, úgy a mi Urunk is. Áron ezzel az elhivatással az egész Izráel fölé került. Ezt később Isten alaposan igazolta Áron virágzó vesszőjének csodájával. A mi Főpapunk is "test és vér része" /Zsid 2,14-17/. Mindenben hasonló volt testvéreihez /Zsid 2,17/. Ő "az atyák közül való volt test szerint" /Róm 9,5/, Dávid magvából /2Tim 2,8/, szüztől született /Ézs 7,14/. Mindenben hasonló a testvérekhez, ezért nem idegen, hanem barát a számunkra /En 2,6/.

Fontos Áronnak a nagy tisztségre való előkészítése.

Megmosták.

Ezt Mózes végezte el a réz mosdómedencében. Áron, mint főpap, Krisztus előképe volt, de éppen a megmosatás különböztette meg a valódi főpaptól, Krisztustól, Akinek erre nem volt szüksége, mert szent, ártatlan és szeplőtelen volt /Zsid 7,26/. Ennek ellenére az Úr formailag alávetette magát a Jordánban egy hasonló mosdásnak, hogy minden igazságot és előképet betöltsön /Mt 3,15/.



Felöltöztették.

A megmosás után Mózes hosszú fehér ruhába öltöztette fel őt. Mint később látni fogjuk, eddig semmiben sem különbözött a főpap a többi paptól. Ami azonban a lenruha után következett, az már alapvető különbséget jelentett. A szent ruhákat, amelyeket Mózes a továbbiakban ráadott, egyedül ő hordta.

Ha Áron Isten előtt kívánta képviselni a népet, akkor hasonlónak kellett lennie Őhöz. Ez egyrészt úgy volt lehetséges, hogy bűne és tisztátalansága jelképesen eltöröltetett, másrészt a sok jelentésű pompás ruha felöltése méltó helyet biztosított számára Isten előtt.

Megkoronázták.

Mózes egy turbánhoz hasonló süveget tett Áron fejére, amelyen egy arany lap volt elhelyezve ezzel a felírással: "Szentség az Úrnak".



Olyan volt ez, mint egy őt díszítő korona, ahogy a mi felmagasztalt Urunkat megkoronázták /Jel 19,12/ tisztelettel és dicsőséggel /Jel 5,12/. Csak ezzel a nagyszerű ékszerrel közeledhetett Aron Istenhez, hogy gyakorolja a főpapi szolgálatot, a közbenjárást. A drágakövek, az arany mellpajzs, az urim és a tummim stb. mind testvérei fölé emelték őt.

Fölkenték.

Erről az igen fontos eseményről már sokat hallottunk. Itt csak a rend kedvéért érintsük. Áron fölkenése /2Móz 28,41/ csak előképe volt az Úr fölkenésének, amelyet a Jordánban élt át, és aminek maradandó ereje volt /Mt 3,16/. Amiben Áron, a főpap jelképesen részesült, azt tökéletesen bírja a mi örökkévaló Főpapunk, Krisztus, ezért Ő az egyedül tökéletes Főpap /Zsid 7,28/. Származása is egyedülálló, mert Isten papja Ő, Melkisédek rendje szerint /Zsid 7,17/.

(Ezen a blogon lásd még Melkisédekkel kapcsolatban:

[Az Atya szövetségkötése Ábrahámmal](#))

Áron meghalt, és méltóságát fia örökölte; ám a mi Főpapunk örökké él. Papsága elmúlhatatlan. Áron Izráel közbenjárója gyöngeségben, de a mi Urunk erőben az.

(Ezen a blogon lásd még a felkenetésről: [A szent olajról](#))

Áron volt Izráel számára az áldások közvetítője,

aki vérrel ment a szentélybe, és meghintette azt.



Ezek után gazdag áldásokkal jött ki onnan /4Móz 6,24-26/. Amikor Zakariás az arany oltáron illatáldozatot mutatott be, a nép kívül állt és várta az áldást /Lk 1,9,21/. A maradandó áldást a mi Főpapunk ajándékozta tökéletességben. Ezt a mennyei szentélyből nyújtja nekünk /Csel 3,26/. Áldásként tartózkodott a földön, és sokakra helyezte áldóan kezeit. Áldó kezekkel ment a mennybe, és áldóan terjeszti ki azokat a kegyelem trónján érettünk, mert általa kell a föld minden nemzetségének megáldatni /1Móz 12,2-3; 28,14; Ef 3,14-21/. Mi is várjuk Őt, mint egykor Izráel, magával vigyen oda a függöny mögé, ahová útnyitól ment /Zsid 6,19-20/. Leírhatatlanul nagy az az áldás, amelyet odafönt készít nekünk, hiszen a legdrágább ígéretek teljeseznek be általa /2Pét 1,4; 2Kor 1,20/.

Kimondhatatlanul nagy a mi Főpapunk.

Ároné volt a legnagyobb méltóság, és ő viselte a legmagasabb tisztséget Izráelben. Feje pompás koronával volt díszítve, arany fejdíszsel. **De a mi Urunk mindezek fölé emelkedik. Odaát minden tekintetben érettünk munkálkodik. Tulajdon vérével lépett be érettünk, és Ő a mi igazságosságunk odaát /Jer 23,6/. Minden, amit engedelmisségben cselekedett, javunkra szolgál. Ő a mi szentségünk Isten előtt, és az Ő visszfénye nyugszik övéin odafönt. Állandóan képvisel bennünket Isten előtt. Ő a Szószólónk /1Jn 2,1/. A testvéreknek van egy vádlója /Jel 12,3,9-10; Jób 1,6/, de a mi főpapunk közbelép érettünk /Róm 8,33-34/. Elfogadja a mi beismerésünket és az Atya elé viszi. Ő hű és igaz, megbocsát és megtisztít /1Jn 1,9/. Annyiszor jöhetünk, ahányszor hibáztunk. Sőt, azt is megparancsolta nekünk, hogy hetvenszer hétszer is megbocsássunk /Mt 18,21-22/. Mennyivel nagyobb tehát az Ő példaadása, mint a mi fáradozásunk ezen a területen is.**

Ő a mi tökéletességünk. Ahogy egykor István, végül mi is úgy megyünk Őhozzá /Csel 7,55; Fil 1,23; 2Kor 5,8/. Ott leszünk, ahol Ő /Jn 14,3/. Hasonlók leszünk Őhozzá /1Jn 3,2/, Vele leszünk odafönt az Ő jobbán /Jn 14,3; 17,24/. Ő most ott van és készíti számunkra a lakóhelyet /Jn 14,2/. Addig az óráig ott tartózkodik, mint könyörülő, együttérző Főpap, és segít övéinek a szükség idején /Zsid 4,15-16/.

Az eföd - 35. rész

/2Mózes 28/

Isten azt parancsolta Mózesnek: "Csinálj szent ruhákat testvérednek, Áronnak, dicsőségül és ékességül" /2/. Áron ruháinak tehát a harmadik, a legértékesebb és legfontosabb része az eföd. Aranyból, kék és piros bíborból, karmazsinból és fehér lenfonalból készült. Olyan volt, mint egy talár, tulajdonképpen két darabból állt egy elülső és egy hátulsó részből, és a két darabot egy-egy vállpánt, valamint egy öv tartotta össze. Ez a felső ruha a nagyszerű övvel és a váll-lapokon levő két ónixkövel első pillantásra megkülönböztette a főpapot a többi paptól. Az eföd a váll-lapokkal és a mellpajzzsal a legszorosabb kapcsolatban volt. A vállon függött és kb. a térdig ért. A ledrágább és a legfinomabb anyagokból készült. **A rabbik véleménye szerint a ruha jelképezte a jellemet, az öv pedig a munkához való erőt és energiát.** Férfiaknak, akik méltókká tettek arra, hogy belépjenek a szentélybe, szenteknek, szilárd jelleműeknek, a szolgálatra készeknek és erőseknek kell lenniük.



Fontos volt az efödon a két váll-lap, egy-egy ónixkövel mindegyik vállon. Az "emlékeztetés köveinek" nevezték őket, mert ezáltal gondoltak Izráel gyermekeire. Amikor Áron az Úr elé lépett, Isten ott látta a maga által választott jelben szeretett népét Áron vállain. **Áron tehát Isten szeretett népét jelképezően a vállán hordozta. A váll közismerten az erő jelképe. Ez azt kívánja szemünk elé tárni, hogy a mi Főpapunk az összes megváltottat, akit Isten neki adott, erős vállain hordozza és célba viszi, miközben szívbeli imával lép közbe éretünk Atyja előtt /Jn 6,37-40; 10,27,29; 17,18-26/.**



Gyönyörű képet nyújt az Úr nekünk a jó pásztor példázatában, ahogyan az a megtalált juhott vállára veszi és hazaviszi /Lk 15,4-7; Zsolt 23; 55,23; Ézs 40,11; 46,4; 63,9/. Azáltal, hogy azok az aranyba foglalt ónixkövek Áron vállain voltak, legyen világossá számunkra az a dicső és örökké biztos hely, amelyet az Úr a tanítványoknak a következő szavakkal ígér meg: "Örüljétek, hogy nevétek föl van írva a mennyben" /Lk 10,20/. Igen, a mi csodálatos helyzetünket Krisztusban, sok hibánk és gyöngeségünk ellenére az Írásban világosan szemünk elé tárja /Ef 1,3-14; Ez 16,10-14; Zsolt 45,14-16/. A két ónixkö nagy értéke arra a végtelenül nagyobb értékelésre mutat, amellyel Isten szemléli és szereti népét.

Fontos és nagyon jelentős az arany mellpajzs /hósen/ /15-30/. A mellpajzson tizenkét aranyba foglalt drágakő csillogott.



A pajsz négyzet alakú volt, és négyszer hármassorban voltak rajta elrendezve a drágakövek. A köveken levő nevek megfeleltek Izrael táborozási rendjének, ahogy az a 4Mózes 2-ben is van írva. A táborrend és a mellpajsz tehát megegyezett egymással. Más volt a helyzet a váll-lapokon levő kövek esetében, azok életkor szerint voltak elrendezve /9-11/. Izrael szét lehet szórva az ég mind a négy tája felé, a főpap mégsem feledkezhet el róla. Abból a tényből, hogy neveik felirattatnak a mennyei Jeruzsálem 12 kapujára /Jel 21,12/, felismerhetjük Istennek népe iránti végtelen hűségét. Valóban igaza van a költőnek:

Mit elhatároz magában,
S mit csak tenni akar,
A cél és szándék egyaránt
Teljesül csakhamar.

Izrael királysága a földnek mind a négy széle felé kiterjeszkedik, és a Dániel 2,35 szerint az egész földet be fogja tölteni. Izrael különös kegyelmi helyzetben találta magát Isten előtt, aki nem gyöngeségeire tekintett, hanem a fénylő nevekre. Egyedülálló módon csilloghattak szívárványos pompájukban ezek a valódi drágakövek a hétágú arany gyertyatartó fényében. Ne felejtjük el, hogy mi sem vagyunk kevésbé drágák a mi Főpapunk számára. Mily bátorító és felemelő ez a gondolat, különösen Isten megpróbált és ide-oda hányatott gyermekeinek. Az a tudat, hogy Isten őket a mi Főpapunk szívében látja változatlan ragyogásban, töltsön el minden hívő keresztyént új hitben való bátorsággal. **A mi Krisztusban dicsőséges helyzetünknek felismerése felold az önző élettől, és életünket áldozatkész étletté teszi.** Győzelmes és megszentelt életvitelhez vezet, amelyben gyakorlatilag olyanoknak mutatkozhatunk, ahogy Isten az Ő gyermekeit látni akarja, amikor elnyerik jótetszését /1Jn 3,1-6; 2Tesz 1,11-12/.

Fontos ez a kép a mi közösségi életünkre vonatkozólag is. Tanuljunk meg hitben társainkra úgy tekinteni, mint Isten drágaköveire, s akkor szeretni fogjuk őket, és hordozni gyöngeségeiket, ahogy ezt Isten is teszi.

Tekintsük a váll-lapokat és mellpajzsot egységként, s ez nagyszerű szolgálatot jelent: *a váll és a szív szolgálatát*. Ezt a szolgálatot az Úr állandóan végzi az övéiért. Vajon ugyanúgy végezzük-e mi is ezt hívő testvéreinkért? Szeretjük-e és hordozzuk-e azokat is, akik nehézséget okoznak nekünk ugyanolyan türelemmel, ahogy az Úr hordoz minket? Ahogy egykor mindnyájan elveszett bűnösök voltunk, úgy vagyunk most mindnyájan az Ő szeretetei, ugyanazzal a drága vérral megvásárolva.

Megemlítjük továbbá az "urimot és thummimot". Ezek jelentése: fény és jog (vagy igazságosság és tökéletesség /blogíró megjegyzése/). Az arany mellpajzs alsó végét visszahajtották, s így ez egy zsebfeleséget képezett, és ebben voltak elhelyezve.



Azt nem tudjuk, miből álltak ezek, kövekből, vesszőkből vagy valami más anyagokból, amelyek az Úr megkérdezésére szolgáltak. Erre használta pl. Józsué /4Móz 27,21/. A megvetett Saul király is megpróbálta ezt, de hűtlensége miatt Isten nem válaszolt neki /1Sám 28,6/. Isten nem hagyja övéit sötétségben, megmutatja nekik az utat. Ma ez főképpen Igéje által történik. Nem szabad azonban az Írást úgy használni, mint valami varázsdobozt, ahogy ezt az a férfi tette, akinek szokása volt, hogy becsukja szemét, és azután rátegye ujját egy ígehelyre. Azt gondolta, hogy így megtudja Isten akaratát. És amikor egy nap ismét ezt tette, ujját a Máté 27,5-re helyezte: "Kiment és felakasztotta magát", akkor azt mondta, ez nem lehet helyes. Megpróbálkozott még egyszer, és ujját a Lukács 10,37-re tette, ahol rémülten olvasta: "Eredj el, és te is ekképpen cselekedj". Barátunk most észrevette, hogy ez nem Isten jótetszésének útja volt, így használni az Írást. Könyörgött az Úrhoz, és az Úr megmutatta a helyes utat. Hála Istennek, ismerjük Őt, akit így hívnak: "Csodálatos, Tanácsos..." /Ézs 9,6; 28,29/, aki követi Őt, nem marad sötétségben /Jn 8,12/. Igen, észreveheti, az Úr bennünk lakik az Ő Szelleme által /Róm 8,10/. Ő tanít és emlékeztet bennünket mindenre /Jn 14,26; 15,26/.

Olvasunk az értékes övről is, amely aranyból és más hasonló anyagból készült. Ez tartotta össze az efódot. Az öv a szolgálat jelképe. "Övezd fel magadat, és szolgálj" - így olvassuk a Lukács 17,8-ban. Illés felövezte derekát /1Kir 18,46/. Azt mondta Géházinak, amikor parancsot adott neki: "Övezd fel derekadat" /2Kir 4,29/. Mivel a főpap öve ilyen művészi munka volt, annak különösen nagy jelentősége lehetett. A János 13-ban látjuk, hogy amikor az Úr szolgálni készül tanítványainak, övvel köti magát körül /4/. A Jelenések 1,13-ban pedig arany övvel felövezve látjuk Őt. Ő mindig készen volt a szolgálatra, akár a földön, akár a mennyben. Szertejárt és mindenkinek szolgált, aki engedte /Csel 10,38/. Szakadatlanul szolgál bennünket a Felövezett, s gazdag áldást, kegyelmet, irgalmat és erőt közvetít a belső emberünk

számára, de mindenekelőtt teljes győzelmet a bűn fölött /1Kor 15,57; 2Kor 2,14/. "Övezzétek körül derekatokat" - szólít fel Pál az Efézus 6,14-ben, azaz legyetek szolgálatkészek az Ő számára és testvéreitek számára, ahogy példaként hagyta ezt nekünk /Jn 13,15/.

Végül megemlítjük az arany homloklapot /36-38/. Ez a főpapi süvegen vagy turbánon volt, rajta a következő szöveggel: "Szentség az Úrnak". Az arany homloklap a felirattal a mi nagy Főpapunk isteni szentségét ábrázolja ki. A homloklapnak mindig látszania kellett hivatali tiszttségében Áron homlokán, ami egyértelműen rámutatott szolgálata állandó voltára Izraelben. A mi Főpapunk állandóan Isten jelenlétében tartózkodik miérettünk. Szentsége áterjed Isten előtti helyzetünkre, és Ő maga visz minket oda, amire rendelve vagyunk, abba a helyzetünkbe, amely biztosítva van számunkra /1Pét 2,5,9/.

Eljön majd az idő, amikor Izraelben nemcsak a főpap hordja a "Szentség az Úrnak" feliratot, hanem ez lesz olvasható a lovak csengettyűin éppen úgy, mint a fazekakon /Zak 14,20-21/. Nálunk már ma így kell lennie. **"Szentség az Úrnak" - hadd legyen ez látható mindenfelé, minden szobában, minden helyiségben és mindenütt,** ahol csak megfordulunk. Akkor elmondhatjuk Jákóbbal együtt: "Itt van a menny kapuja" /1Móz 28,17/.

Dicsőséges és ékes ruhák 36. rész

/2Mózes 28,2/

Ahogy a szent sátor minden tárgya Krisztusra, mint a legnagyobb főpapra mutat, úgy a főpap ruhái is. Áron papi ruhája hét darabból állt:

- 1/ A fehér lenvászón ruha.
- 2/ A kékszínű palást, alsó peremén az arany csengettyűkkel és gránátalmákkal.
- 3/ A művészi efód, mint egy talár a kék palást fölött.
- 4/ A drága öv.
- 5/ Arany váll-lapok az ónix kövekkel.
- 6/ Arany mellpajzs a tizenkét drágakövel.
- 7/ A turbán vagy süveg, a "Szentség az Úrnak" feliratú aranylappal.



Ezt a pompás ruhát viselte Áron naponta, és ez különböztette meg az egész néptől. A Kolossé 3,12-14-ben az apostol is hét dolgot sorol fel, amit az Újszövetség papjának magára kell öltenie és hordania: **"Mint Isten szent és szeretett választottai, öltetek magatokra könyörületes szívet, jóságot, alázatosságot, szelídséget, türelmet. Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak... Mindezek fölé pedig öltözzétek fel a szeretetet, mely a tökéletesség kötele."** Ez utóbbi a drágakövekkel díszített, értékes és pompás efóddal azonos. Isten gyermekei nem mennek a divat után, mert maga Isten öltöztette fel őket dicsőséges ruhával, s ezért szebbek, mint Salamon pompájában és dicsőségében.

Áron ruháit ugyanabból a színű és minőségű anyagokból készítették, mint a szent sátor függönyeit, mint a szentek szentje csodálatos kárpitját. A papi ruhák a jellemre utalnak. Minden, amit azon látunk, viselőjének fontos hivatali jelentőségére utal. Amit Áron főpap értékes ruháiban jelképesen ábrázolt, az Krisztusnál vált valósággá, mind belsőleg, mind külsőleg. Az Úr volt Isten minden kívánságának és gondolatának beteljesítője. A szent ruhák kölcsönöztek tehát Áronnak, aki maga is bűnös volt, jelképesen olyan tulajdonságokat, amelyek szükségesek voltak, és képessé tették őt arra, hogy mint közbenjáró megjelenhessen Isten előtt népéért.

A ruhák sorrendje a következő:

A hosszú fehér lenruha.



Csak miután Áront megmosdatták, adták rá ezt, tehát nem egy szennyes, tisztátalan testre. Nem Áron vette maga fel, hanem Mózes adta rá Isten parancsára. Érdemes ezt megjegyezni /Ézs 61,10/. A fehér lenvászon jelentőségét megismertük már a pitvarral kapcsolatos elmélkedésünkben.

A szentek igazságosságát ábrázolja. **A főpap számára az első követelmény a szentség volt, de ez vonatkozik mindnyájunkra, mivel az Ő papjai vagyunk.** A fehér lenvászon mindenekelőtt az egyetlen tisztára és szeplőtelenre emlékeztet /Zsid 7,26/. Ha Áron testvérei bűnei miatt akart síkraszállni, akkor először neki kellett megigazultan Isten színe előtt állnia. De mi adta neki a jogot, hogy testvérei közül Isten előtt megjelenjen? Bizonyos, hogy sem a születés, sem valamilyen érdeme vagy más előnye, hiszen ő maga is bűnös volt, úgy mint mindenki más /Róm 3,23/. Mint főpapak, a háromszor szent Isten minden igényét ki kellett elégítenie, ahogy a Zsidók 7,26-ban olvassuk. Képes volt-e, és hogyan lehetett az? Isten maga tette képessé a pompás ruhák által, amelyekbe felöltöztette, ebben volt testvéreivel szembeni nagy előnye. Föltétlen igazságosság volt a főpappal szembeni követelmény /Zsolt 132,9/. Ezt a fehér ruha fejezi ki jelképesen.

A fehér köntös azonban a papok is hordták. Ebben a tekintetben nem volt különbség a főpap és a papok között. Mivel mi is Isten papjainak neveztetünk, tudjuk tehát, hogyan kell mindenkor megjelennünk: Jézus Krisztus igazságosságának fehér ruhájában. **Mindenki, aki igazságot cselekszik, Istentől született /1Jn 2,29; Jer 23,6; 33,16; Róm 14,17/. Ne lássanak az emberek soha másképp, mint ebben a teljesen fehér ruhában, s akkor a Sátán, az atyafiak vádlója, nem talál alapot a vádra.**

A kék palást /2Móz 28,31-35/

Ez gyönyörű, varrás nélkül készült égszínké ruha volt. A fehér ruha a szentek igazságosságát jelentette, ugyanakkor rámutatott az Úr Jézusra, mint egyetlen igaz Emberfiára, **a kék ruha pedig arra utal, aki a mennyből jött.** Jézus Krisztus egyszerre volt Isten és ember, sajátos módon jött a Szent Szellem által, szüztől való születésen keresztül /Lk 1,35; Jn 1,14/. Áron főpap tehát mennyei kékben jelent meg, amely teljesen betakarta. Jóllehet a földön végezte szolgálatát, mégis úgy tekintették, mint mennyei szolgálatot. Krisztus a főpapi szolgálatát a mennyben végzi. Urunk ezen a földön nem lehetett főpap, mert nem Áron házából, hanem Júda házából származott. Mégis főpapi munkálkodásának gyönyörű mintaképevel rendelkezünk a János 17-ben.

A kék palást alsó peremén kétféle díszítés volt:

a/ Arany csengettyűk /33-34/. Zsidó hagyomány szerint 72 darab. A csengettyűknek nagyobb volt a jelentősége, mintsem ma azt gondolnánk, mert ezt olvassuk: "És legyen az Áronon, amikor szolgál, hogy hallatszon annak csengése, amikor bemegy a szentélybe az Úr elé, és amikor kijön, hogy meg ne haljon" /35/. A csengettyűk nyilván arra emlékeztették Istent, hogy szolgálja belépett az Úr szereteteinek mindenféle szükségével. Az izráeliták nem láthatták a főpapot a szentélyben, de az arany csengettyűk hangja által hallhatták minden lépését, amelyet érettek tett, és szellemben követhették őt.

A csengettyűk valószínűleg a bizonyágtétel képei is. Hiszen Áron nemcsak bement a szentélybe, hanem ki is jött onnan áldással. Mindenki hallhatta az örömhírt, amelyet közölhetett, és mindnyájan áldást vehettek.

Hallasd mindenütt a drága evangélium kedves hangját, elsősorban járásod által. Hiszen a csengettyűket csak akkor hallották, amikor Áron járt. Ó, hogy soha ne hallatszon más, mint az arany csengők hangja /Ézs 52,7-8; Náh 1,15/. Az arany díszek szépségére és értékére utal, és a csengés arra az igazi, kedves hangra, amely Áron szolgálatából árad.

b/ A gránátalmák. Ugyanabból az anyagból készültek, mint a ruhák, és mindenekelőtt olyan gyümölcsöző fát ábrázoltak, amelyen ugyanannyi gyümölcs volt, amennyi kegyelmi ígét lehetett hallani. Az Úr, a mi Főpapunk a "folyóvíz mellé ültetett fa", aki nem szűnik meg a gyümölcsözéstől /Zsolt 1,3; Jer 17,8/. Fáradtságos munkája gyümölcsöt lát /Ézs 53,11-12/. Az Úr bement a szentek szentjébe a szép csengésű arany csengettyűkkel, és szolgálata gazdag gyümölcsöt terem számunkra. Nevezzünk meg néhány gyümölcsöt, amely bemenetele által lett a miénk:

Itt van a megígért Vigasztaló, a Szent Szellem, akit elküldött /Jn 14,16; Csel 2,33/. Továbbá csodálatos gyümölcs az, hogy az Ő nevében odajárulhatunk az Atyához /Jn 14,13-14/. Dicső szabadságunk van arra is, hogy odaléphessünk a kegyelem királyi székéhez, és megjelenhetünk egyesülve a mi Urunkkal az Ő Atyja előtt /Zsid 10,19/. Hamarosan élvezhetjük a hön öhajtott gyümölcsöt, amikor egyik utolsó, értünk mondott kérése meghallgatást nyer, amikor nála leszünk /Jn 17,24/. Az arany csengettyűk jelentik értünk mondott kéréseit, a gránátalmák pedig a meghallgatást.

Ez is útmutatás lehet számunkra: Ugyanannyi csengettyű volt, mint amennyi gránátalma. Aki Őbenne marad, az sok gyümölcsöt terem /Jn 15,1-8/. Talán csak zengő érc vagyunk, vagy pengő cimbalom? /1Kor 13,1/. Hogy a főpapi ruhán ugyanannyi gránátalma volt, mint amennyi csengettyű, ez azt jelenti, hogy bennünk Krisztus életének egészséges kibontakozása esetén az igazságosság gyakorlati gyümölcse a

mindennapi életben ugyanolyan mértékben legyen látható, mint ahogy azt szánkkal megvalljuk. "Aki azt mondja, hogy Őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint Ő járt" /1Jn 2,6/. Aki azonban megvallja Őt, és nem tartja be parancsolatait, gyümölcstelen és hazug /Jak 2,14-17; 1Jn 2,4/.

A szentély papjai - 37. rész

/2Mózes 28,1/

Ahogy Krisztus Gyülekezetében a fő és a tagok összetartoznak, úgy tartoztak össze egykor Izráelben a főpap és a papok. Áron, amint azt ismételtén látjuk, a mi nagy Főpapunk előképe, fia pedig ránk mutató előképek, akik szintén papoknak neveztetünk. A papok a főpap oldalán álltak, és engedelmeskedtek parancsainak. Így van ez ma is. A mi üdvözítő Jézus Krisztusunk a nagy Főpap Isten háza felett, és mi választott papjai vagyunk /1Pét 2,5,9; Zsid 13,15; Jel 1,6/. Izráelben a főpap és a papok igen szoros kapcsolatban álltak egymással, mert többször olvasunk "Áron és fiai"-ról. Nem kötelez ez a drága igazság mindnyájunkat mély hállára? Ő, a nagy Főpap odafönn, és mi, a papok itt a földön együtt munkálkodunk. Ő a Krisztus, mi a krisztusiak /keresztyének! Ő a Fő, és mi a tagok.

A papok elhívása.

Ez Istentől jött, és parancsa szerint Mózes hajtotta végre. Mind Izráel gyermekei közül származtak, és a testvérekhez tartoztak, tehát gyermekek és testvérek. A Zsidók 2,10-13-ban is olvasunk a gyermekekről és a testvérekről. A 11. vers testvérekről szól, a 13. pedig így hangzik: "Én és a gyermekek, akiket nekem adtál", tehát testvérek is meg gyermekek is. A főpap apja és testvére is volt a papoknak, s ezt a bensőséges kapcsolatot vonatkoztatja ránk a Zsidókhoz írt levél. Gondoljunk csak arra, mit jelent Ő a számunkra, az, Akivel össze vagyunk kapcsolva. A Főpap a mi testvérünk és atyai barátunk.

Gondoljunk továbbá a papok és a főpap közötti hasonlóságra.

A papok részben ugyanazt a ruhát viselték, mint a főpap, és ugyanazoknak a szertartásoknak voltak alávetve hivatásuk gyakorlásában. Mindnyájukat megmosták, mind hordták a hosszú lenruhát, amely a szentek igazságosságának a jelképe. Bár Áronnak, amint láttuk, volt egy különösen pompás, értékes ruhája, amelyet kizárólag ő hordhatott, egyébként azonban hasonló volt testvéreiéhez /Zsid 2,17/. Vannak dolgok, amelyek egyedül őt illetik, amelyek mindenek és mindenki fölé emelik, amellet más dolgokban mégis csodálatos harmonikus egység áll fenn. A fehér lenvászón, amely befedte a főpapot, rajta volt a papokon is. Mienk lett az Úr igazságossága a benne való hit által /Róm 5,1/.



Ugyanúgy kenték föl a főpapot, mint a papokat.

Természetesen a főpapnak, mint ahogy Krisztusnak, elsőbbsége volt. **Először őt kenték föl, azután következtek a papok, és mindnyájukon ugyanaz az értékes szent olaj folyt végig. Ugyanaz a Szellem, aki Krisztuson megnyugodott, Ő öntetett ki ránk, papokra is. Azt írja János: "A kenet, amelyet kaptatok tőle, bennetek marad"** /1Jn 2,27; Jóel 2,28/.

Mindnyájukra ugyanaz a parancs vonatkozott.

Mózes Isten felhatalmazása és megbízása által parancsolt. De soha senki nem töltötte be Isten parancsait olyan alaposan, mint a mi Urunk. Szíve belsejében volt a törvény /Zsolt 37,31/. Az volt a vágya, hogy Istennek tetszen. Ő valóban elmondhatta: "Megőriztem a te beszédedet". Már mint gyermek is igazolta ezt szavaival: "Nem tudjátok, hogy nekem azokban kell foglalatnak lennem, amelyek az én Atyám dolgai" /Lk 2,49/? És hogyan állunk ezzel mi, az Ő papjai?

Az Úr azt mondja: **"Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekedtitek, amiket én parancsolok nektek"** /Jn 15,14/. Továbbá azt mondja: "Az én anyám és az én testvéreim azok, akik hallják Isten beszédét és megtartják azt" /Lk 8,21/. Pálban a szent pap valódi képét látjuk. Olvassuk el a Cselekedetek 20-at, ahol a legjobb példa tárul elénk.

Mindnyáján ugyanazt a táplálékot kapták.

A papok éppúgy, mint a főpap, a szent kenyerek asztalának vendégei voltak, élükön nyilván a főpappal. **Mindnyáján ugyanazt a kenyeret ették a szentélyben.** Szombatról szombatra megjelentek az Úr előtt közös étkezésre. Megélhetésükhöz mindnyáján ugyanazt a tizedet kapták. Gondoljunk arra, hogy a tized és egyéb adományaink Főpapunkat illetik, amelyeket azután papjainak, szolgáinak ad. Aki ezt komolyan veszi, az nem lehet fukar az adakozásban. Az Efézus 5,29-ban olvassuk, miként táplálja és ápolja az Úr a tagjait. Főpap és pap Isten kezéből éltek, és ahogy a főpap nem halt éhen, úgy a papok sem.

Mindnyájan ugyanazt az Istent szolgálták.

Valami csodálatos és nagy dolog, közösségekben lenni a szolgálatban. **Mindnyájan testvérek, fiak és elhívottak voltak, mindnyájan ugyanazon rézoltár előtt álltak, mindnyájan ugyanabban a medencében mosakodtak, mindnyájan ugyanazt a tömjént hozták az arany oltárra, és mindnyájan ugyanazt a ruhát viselték. Így legyen közöttünk is mindig csak összhang és belső közösség.** A papok különösen a nagy engesztelési napon nézhetek meghatott szívvel a főpap után, aki bement a szentek szentjébe, hogy érettük engesztelést végezzen. **Hogyan viszonyulnak ma a "papok" egymáshoz?** Föltekintenek-e mindnyájan a Főpapra, hallják-e bensőséges könyörgését az egymás közti egységért /Jn 17,21-22/? A papok egymás közti meghasonlása fájdalmat okoz a Főpapnak. **Azt parancsolja, hogy úgy szeressük egymást, ahogy Ő szeretett minket** /Jn 13,34/.

Különleges előjogokat is élveztek.

Mint Isten szolgálói, adómentesek voltak. Sőt, ahogy láttuk, a tizedben részesedtek. A Fiú, a nagy Főpap által mi is szabaddá lettünk /Jn 8,35-36/. Pál figyelmeztet bennünket, hogy álljunk meg a szabadságban, és ne jussunk ismét szolgaságra /Gal 5,1; 1Kor 7,23/. Isten áthelyezett bennünket az Ő szeretett Fia országába, és kiemelt a népből önmagának /Kol 1,13/.

Ne feledkezzünk el magas méltóságukról sem.

Előkelő helyzetükből és elhívásukból kifolyólag a nép fölött álltak. Többé nem a táborban tartózkodtak, hanem a pitvarban, és vártak Isten oltalmára. Az igazi papnak valóban jó ott, ahol mindig Istent dicsőíti /Zsolt 84,5/. "Jobb egy nap a te tornácaidban, mint másutt ezer" /Zsolt 84,11/ Ruháikban láthatóan és észrevehetően hordták az elkülönülés jegyeit. Rajtuk volt a szent kenet olaja, amely egész sajátos módon különböztette meg őket, hiszen szent és királyi papság voltak.

Kedves olvasóm, ez vagy-e te is, és végzed-e ezt a szent papi szolgálatot? Vagy talán csak papi ruhád van, mint annak, aki Jeruzsálemből Jerikóba ment alá, de nem volt papi szíve, és kikerülte a sebesültet /Lk 10,31-32/? Ha igen, akkor "az a neved, hogy élsz, és halott vagy" /Jel 3,1/. De akkor itt a legfőbb ideje, hogy megszívleld a sárdesi gyülekezetnek szóló figyelmeztetést /Jel 3,3/.

A papok fölszentelése - 38. rész

/3Mózes 8/

A nagy király házában szükség volt szolgálókra is, akik méltók és alkalmasak voltak a szent szolgálatra az Ő dicsőséges arany házában. Hiszen a ház ura nem volt kevesebb, mint maga az Isten. Ő azt rendeli erre a szolgálatra, akit akar. Sok mindent mond az Ige ezekről a szolgálókról, és egynéhány, számunkra különösen fontos pontot tekintünk meg röviden. Gondolkozzunk el együtt a sok értékes részleten, és épüljünk azok által.

A szolgálók elhívása.

"Vedd Áront és fiait" /1/. Ez az elhívás nem emberi módon történik, mint ahogy sok egyházban és gyülekezetben többségi döntés alapján, hanem örök isteni végzés szerint. Az Úr gyülekezetében a Szent Szellem határoz, és nem az ember, ahogy ezt világosan és egyértelműen olvashatjuk a Cselekedetek 13,2-ben. Ezek a szellem nélküli szavazók olyanok, akik nem ismerik az Urat, akik kedvezésből vagy rosszindulatból, és nem valódi szellemi nézőpont alapján cselekszenek! Az ilyen eljárás bűnös és elvetendő. Ahogy az Úr előzőleg Bésáléelt és Aholiábot elhívta /2Móz 31,2/, úgy hívta el most Áront és fiait.

Az egész, ahogy azt már többször láttuk, a jövődő dolgoknak csak árnyéka. Amit Isten tervez és amire itt utal, az az *egyetlen* és hatalmas Főpapban, Jézus Krisztusban teljeseedik be. Nem földi szentélybe ment be, mint Áron, hanem magába a mennybe, a valódi sátorba, amelyet nem emberek, hanem maga Isten épített /Zsid 8,2/. Neki, akit Isten igazolt: "Te vagy az én szeretett Fiam" /Mt 3,17/, azt is mondta: "Örökkévaló pap vagy" /Zsid 5,4-6; 6,20/. Ez a pap alapvetően különbözik Árontól, akinek újból és újból meg kellett tisztulnia. Ő /az Úr/ szent, ártatlan és szeplőtelen, magasabb az egekénél, Ő az egyetlen hibátlan ember /Zsid 7,26/. Őt nem váltja fel utód egy napon azért, mert meghalt, hanem örökké él, és fáradhatatlanul végzi szolgálatát /Zsid 7,25/. Ő az egyetlen hű és irgalmas Főpap /Zsid 2,17; 4,15-16/.

A papi szolgálatra való elhívás a 3Mózes 8 szerint azonban nem csupán Áronra vonatkozik, hanem fiaira is: "Vedd Áront és fiait". Ilyen fiaik vannak a mi Főpapunknak is. Megszentelt sereggel rendelkezik. Azok Árontól, ezek tőle valók /Zsid 2,11/. Ez a sereg a szellemi ház, a királyi papság, a szent nemzet, a tulajdon népe /1Pét 2,5-9/. E sereg tagjainak jobb és szabadabb bejárásuk van, mint Áronnak, mindenkor beléphetnek /Zsid 10,19-22/. Azok Áron rokonai voltak, tehát természet szerinti utódok. Ez a származás Isten előtt nem számít, előtte csak az érvényes, ami Szellem által lett. **Belőle vagyunk, ezért neveztetünk testvéreknek, és ezért vagyunk a hozzá legközelebb állók** /Mt 12,46-50; Mk 3,35; Lk 8,21/. Ezek azonban csak Istennek és Jézus Krisztusnak kibeszélhetetlen kegyelme által vagyunk.

A szolgálók felkészítése.

Megmosták őket. A megmosást azonban megelőzte a levetkőzés. Mielőtt Naámán megfürdött volna a Jordánban, le kellett vetkőznie /2Kir 5/. Így volt a papokkal is. Mielőtt Istent szolgálánánk, mindent le kell tennünk, ami előtte nem állhat meg. Úgy kell jönnünk, ahogy vagyunk. Mi marad meg a dicsőített kultúrából, amikor az ember megjelenik Isten előtt? Amikor a külsőségeket: képzettséget, iskolázottságot, tiszteletet, gazdagságot, tehát mindazt a dolgot félretesszük, amelynek Isten előtt nincs értéke, akkor leszünk mindnyájan egymáshoz hasonlóak. "Nincs különbség..." /Róm 3,23/. Minden látszólagos szép külső mögött a bűn uralkodik, egyikben éppen úgy, mint a másikban. "Vetkőztetek le a régi embert cselekedeteivel együtt" - hangzik az Írás parancsa /Kol 3,9/.

A levetkőzés után következett a mosdás. Láttuk éppen, hogy az ember természetétől fogva tisztátalan /Ézs 64,5/, és hogy önmagát senki sem tisztíthatja meg /Jer 2,22/. Az Úr azonban képes a legtisztátalanabb bűnöst is megtisztítani, ha akarja /1Kor 6,9-11; Mt 8,2/. A mosdás nyilvánosan történt; hadd tudja meg mindenki, hogy tisztának és szentnek kell lenniük azoknak, akik az Úr edényeit hordozni fogják /Ézs 52,11/. Az emberek csak fehér ruhában fognak megállni és megmaradni Isten előtt /Jel 7,14/. Anániás Isten utasítása alapján szólította fel Sault, hogy engedje magát lemosni bűneitől /Csel 22,10.16/.

Egészen másképpen áll ez a mi Főpapunk esetében: bár alávetette magát egy hasonló szertartásnak, amikor alámerült a Jordánban, de csak azért, hogy "mindenben hasonló legyen testvéreihöz", vagy ahogy Ő maga mondta Jánosnak, azért, "hogyminden igazságot betöltsön". Nekünk, a nagy Főpap valódi fiainak ez a mosakodás nem külső, látható szertartásból áll, mint a keresztség, hanem amit jelképez, az sokkal több: az a Krisztussal együtt való eltemetés és feltámadás élménye, ahogy Pál írja a Róma 6,3-6-ban. Áron minden utóda születési jog alapján pap volt, de csak a mosdás és fölkenés után végezhetett papi szolgálatot. Ez az isteni alaptörvény minden időkre nézve megváltoztathatatlan. Isten előtti szolgálatra nem tanulmány, teológiai fokozatok elérése, többségi határozatra épülő elhívás jogosít, hanem egyedül az isteni elhívás, megtisztuláson és fölkenésen át.

A papi szolgálatra való helyes felkészítés.

Áront és fiait felöltöztették és körülövezték /7-9/. A levétkezés és mosdás szükséges emberi előfeltételek voltak. A felöltöztetés Isten dolga. Ezt látjuk már az Édenkertben is /1Mózes 3,21/. Ujjongva hirdeti Ézsaiás próféta is /Ézs 61,10/. Az Úr nemcsak a tisztaságot, hanem a szépséget is szereti /2Móz28,2; Ézs 4,1/, gyermekeit ezzel is meg akarja örvendeztetni. Hogy Isten jelenlétében állhassunk, ahhoz nem öltöztethetünk fel kevesebbel, mint magával az Úrral /Róm 13,14/. A 2Mózes 28-ban leírt nagyszerű főpapi ruha minden részletében Krisztus tökéletességére, szépségére és méltóságára utal; ezt világosan láttuk már akkor, amikor a főpap személyével foglalkoztunk.

A felöltöztetést fölkenés követte.

Nemcsak az Úr hajlékát, hanem szolgálait is föl kellett kenni /2Móz 30,30; 3Móz 8,12-13/. Ez a cselekmény rámutat arra a nagy fölkenésre, ahogy az később magával az Úrral történt, amikor a Szent Szellem galamb formájában a Jordánnál reá szállt és rajta maradt /Mt 3,16/, vagy ahogy pünkösdkor a hívők a Szellem által egy testbe merítették be.

A kenet olaja Áron egész testén végigfolyt, szakállán és ruháján egyaránt /Zsolt 133,2/. Az egész embert föl kellett kenni, a ruhákat is, amelyek a járást ábrázolják. Ahogy ruháinkon minden foltot meglátunk, úgy kell láthatóvá lenni járásunkban a fölkenés megsejtelő hatásának. Hála Istennek, föl vagyunk kenve, és az meg is marad rajtunk /1Jn 2,27! De ne elégedjünk meg az újonnan születés egyszeri eseményével, hanem ahogy az apostoli kor hívői újból meg újból beteljesedtek /Szent/ Szellemmel, úgy ránk is, akik már el vagyunk pecsételve /Ef 1,13/, érvényes a figyelmeztetés: "...teljesedjétek be Szellemmel" /Ef 5,18/. Hiszen fölkenés nélkül az ember semmi, nem az Övé /az Úré/, vagyis elveszett /Róm 8,9/.

Megszentelés a szolgálatra.

Az eddig történeteknek ez volt a végcélja. Áront és fiait Isten kiválasztotta a népből az Ő szolgálatára. Az imádás formájában történő szolgálatot Isten már akkor megkövetelte népétől, amikor még Egyiptomban volt: "Bocsásd el az én népemet, hogy ünnepet üljön nekem" /2Móz 5,1/. A tesszalónikai hívők ezt jól megértették /1Tessz 1,9-10/. Két dolog volt szükséges a felszenteléshez: a vér és az olaj. A vér újból rámutatott a halálban maradásra Krisztusban /Róm 6,8/, az olaj pedig létfontosságú volt, amely egyedül jogosít fel a szolgálatra. Akinél ez a két dolog hiányzik, az nincs Istentől elhíva, az hamis szolga és a veszedelembé megy. Figyelemre méltó az is, milyen testrészeket kentek meg vérrrel és olajjal. A fület a vérrrel bekente, a kenet olajából töltött Áron fejére /3Móz 8,12/, vagyis halott volt a világ hírei és a Sátán sugdosása számára /1Móz 3; 2Móz 32,1/, de nyitva és befogadásra kész Isten számára /Ézs 50,4; 1Sám 3,9/. A jobb lábat, amely most már az Isten házában való járásra volt rendelve, és a jobb kezét, amely többé nem volt alávetve, mint egykor, a bűn szolgálatának, hanem az oltár szolgálatának /Ef 4,28/ szent imaszolgálatra /1Tim 2,8/, mekenték vérrrel.

"Nem fáradoznak hiába" - mondja a próféta /Ézs 65,23/.

Szolgáiról Isten gondoskodik /31-35/. Az Úrnak nem csak szolgálói szolgálatára van szüksége, hanem gazdagon kielégíti szükségleteiket is. A fölavatási áldozat ez esetben a papoké volt, amely egyúttal a feltámadott Krisztusra mutatott. Ők a legjobbat kapták, mi pedig megkaptuk a teljes Krisztust /1Kor 3,21-23/.

A tized a lévitákat illette meg. Kötelesek vagyunk szolgálni azokat, akik minket szolgálnak. Pál azt is mondja az 1Korintus 9,11-ben: "Ha nektek mi a szellemi javakat vetettük, nagy dolog az, ha földi javaitokból fogunk aratni?" Hogy a hívőknél mi a következménye a szolgálókkal szembeni mulasztásnak, azt tanúsítja az Ige a Nehémiás 13,10-12-ben. A léviták megszöktek az Isten házában nekik rendelt hivatalukból az ellátás hiánya miatt. Pál azt írja: "Akit pedig az Igére tanítanak, az minden javából részesítse tanítóját" /Gal 6,6/.

Fontos parancs /35/.

Áronnak és fiainak a felszentelés után hét napig a szentély előtt kellett maradniuk, éjjel és nappal, hogy figyeljenek az Úr előírásaira. A hét a tökéletesség száma, lezárt egésztest jelent. Itt arra utal, hogy a papnak végig szolgálnia kell. Az Istentől elhívottak örökre elhívottak. Ők is vétkezhetnek, mint amiről pl. Jósua főpap történetében olvashatunk a Zakariás 3-ban. Szennyes ruhában állt az Úr angyala előtt, és a Sátán, a vádoló, vádolta őt. Az angyal elutasította a Sátánt, és Jósuát ünnepi ruhába öltöztette, az Úr pedig hamarosan visszaállította őt a maga szolgálatába. Áronnak és fiainak ezentúl szakadatlanul a szentélyben kellett szolgálniuk, hordozni az Úr eszközeit, és egyedül a felhőoszlopot követni. Urunk ebben ismét a legjobb példát adja, mivel ő éjjel és nappal munkálkodik /Jn 3,2; 4,6; Jn 5,17; Lk 6,12/. Pálról ugyanezt olvassuk /Csel 20,31/.

A hét nap tulajdonképpen életfogytiglani szolgálatra mutat. Áron nem nyugdíjas főpapként halt meg, hanem egészen a haláláig szolgált. Az Úr elment /Jn 14/, de munkáltatja övéit a teljes "hét napon", azaz amíg visszajön /Lk 19,13/. Mindvégig ki kell tartani /Mt 10,22/.

Figyelemre méltó végül az is, hogy az egész papszentelés nyilvánosan történt. Az egész népnek hallania és látnia kellett Isten munkáját az Ő szolgálóival, és így felismerni az Ő szándékát. Felejthetetlen ünneppé lett a felszentelés /3Móz 9,23-24/. Hogy Isten ezt milyen nagyvonalúan tartotta, azt láttuk már Áron kivirágzott vesszőjének tárgyalásánál. Isten papjainak rendkívül nagy felelőssége van Isten és ember előtt, de az Úr nagy hűséggel áll mellettük. Ha a hívők elmulasztják köteleességüket, és nem jól látják el azokat, Ő mégsem jön zavarba. Ma is rendelkezik hollókkal és özvegyasszonyokkal, akiket felhasználhat, ha szükség úgy kívánja /1Kir 17,4,9-16/.

A szent sátor költöztetése - 39. utolsó rész

/4Mózes 4 és 7/

Elmélkedéseink kezdetén a szent hajlékot szállítható Isten házának neveztük, mert az is volt. Nem állt mindig, mint később a templom, meghatározott helyen, hanem hol itt, hol ott állították fel, a felhőoszlop mozgása szerint. Ezért kellett egyik helyről a másikra szállítani. Ez nem volt egészen egyszerű, mert a szent sátornak hatalmas súlya volt, és ezért a továbbszállításhoz sok erőre volt szükség. A frigyládát pl. vállon kellett hordozni, és nem volt szabad kocsin szállítani /4Móz 4,15; 7,9/. Dávid egyszer ezt megtette, és akkor is nagy baj lett belőle /2Sám 6,6-7/. Isten ügyét ma még szabad hordozni, ez szent előjog. **De mi ne csak az Ő munkáját hordozzuk, hanem egymás terhet is,** ahogy azt a Cselekedetek 2,44-ben leírt példaképben látjuk /vö. Gal 6,2/.

Ahogy a szent sátor pontosan annak a mintának az alapján építették fel, amelyet Mózes a hegyen látott, ugyanolyan pontosan szabályozták a szállítást is; mindenkire kiosztották a szolgálati teendőket. Senkire sem raktak túl sok terhet.

A segítők életkorát is Isten határozta meg. Katonai szolgálatra a 20 évesek voltak besorozva, a szentély szolgálatára pedig a 30 évesek /4,23.30.39.43.47/. Ez volt az Úr és Keresztelő János életkora is /Lk 3,23/. A harminc esztendő érettségre és erőre mutat. Az Úr oly fontos szolgálata is érett és erős embert kíván. Gyakran követnek el hibát, amikor tapasztalatlan és éretlen embereket állítanak szolgálatba, és ezáltal olykor nagy kár keletkezik. De aki pontosan követi az 1Timóteus 3 előírásait, az sem magának, sem másnak nem okoz kárt. Lehet azonban, hogy ez nem is annyira a természetes életkorra vonatkozik, hanem inkább szellemi feltételekre, a példamutatásra, a tanulási készségre, de mindenekelőtt a szellemi érettségre.

Figyelemre méltó az is, ahogy a nehéz munkából való kiválást is szabályozták. 50 év fölötti munkásokra már nem rakhattak nehéz terhet. Sok szolgáltató csak becsvágyból terheli túl magát. Nevüknek ott kell ragyognia a vezetőségekben, választmányokban stb. Ezek a törtétek vajon ugyanilyen szorgalmasak a csöndes imában és könyörgésben is? A magukét keresik inkább, mint az Urat és az Ő tiszteletét, ahogy Pál írja /Fil 2,21/.

A szállítókat a főpap jelölte ki.

Ez nem lehet másképpen, csak így. Urunk határozza meg a szolgálatot. És mindenkit a kapott adományának megfelelő szolgálatba helyez /1Pét 4,10/. Különös három, szállításért felelős csoport van megnevezve. Mindhárom számára ki voltak osztva a szállítandó tárgyak. Napjainkban sok hivatásos szolgáltató áll munkában, de kevés a valóban Istentől elhívott férfi. Olvastam egyszer egy hivatásos tiszt könyvét, aki a háborúban mint hős tüntette ki magát. Amikor azonban megkötötték a békét, munkanélkülivé vált. S most mit tegyen? Röviden határozott, és azt mondta: "Apám lelkész volt, én is az leszek." Itt aligha beszélhetünk olyan elhívásról, amelyet térden állva tusakodtak ki Isten előtt, mint pl. Barnabásnál és Saulnál /Csel 13,2/, sokkal inkább saját választásról van szó. Nagy az úgynevezett hivatásos szolgáltató serege, akik saját indítékuk alapján léptek az Úr szolgálatába. Megpróbálnak mások halastavából kis csoportokat gyűjteni maguk köré, gyakran szennyezéssel és egyéb nem szellemi eszközzel gyülekezeteit alakítani. Számukra a fő dolog, hogy a bárányok zsírjából és gypajából táplálják magukat. Az ilyen pásztorok felé már Jeremiásnak "jaj"-t kellett kiáltania /23,1-3/.

Áron családjának szolgálata.

Áronnak mindenben elsőbbsége volt. Ugyanezt látjuk még nagyobb mértékben a mi Főpapunknál, Jézus Krisztusnál. Ő maga mondta a tanítványoknak: "Előttetek megyek" /Mt 26,32/. A szentély költöztetése előtt így ment be Áron oda elsőnek, eltávolította a kárpitot, befedte a frigyládát és a többi tárgyat kék takaróval. A szent tárgyakat, elsősorban a frigyládát, senki sem láthatta; azonkívül védtek az esőtől vagy a sivatag homokjától /4,14/. Emlékezzünk az azokon az embereken végement súlyos ítéletre Bét-Semes előtt, akik kíváncsiságból a frigyládába néztek, és meghaltak /1Sám 6,19/. Mennyire más a helyzet ma, amikor Jézus Krisztus vére által mindenki számára nyitva áll a bejárat. Olvassuk el az 1János 1,1-5 fenséges verseit, és nem fogunk szabadulni a szent tisztelettől: "Aki kezdettől fogva volt, akit hallottunk, akit szemünkkel láttunk, akit szemléltünk és kezünkkel megérintettünk, az életnek Igéjéről... Őt hirdetjük nektek". Lehetetlen megismernünk egész terjedelmében azt az előjogot, amelyet az Úr vére szerzett meg számunkra.

Elezázár szolgálata /4,16/.

Áron fia volt, és Áron halála után ő lett a főpap. Egészen különleges tisztséggel rendelkezett: felügyelt a világító olajra, az illatos füstölő eszközre, az állandó ételáldozatra, a kenet olajára, de ugyanúgy felügyelt az egész hajlékra, annak tartalmára és minden eszközére. **Úgyszólván tíz gíra volt rábízva, amelyet hűségesen kezelte, ezért később többet kapott hozzájuk azáltal, hogy ő lett a főpap. Az Úrnak ma is vannak különleges szolgálói, gyakran csak egy feladattal megbízva. Ahogy Izráel milliói között csak egy főpap volt, csak egy Mózes, aki hűséges volt egész háza fölött, és csak egy Péter egy Pál. Csak egy Luther volt, egy Moody, egy Spurgeon és egy Müller György. Ezek olyan férfiak voltak, akiket Isten saját belátása szerint választott.** *A fazekasnak hatalma van az agyagból azt formálni, amit akar /Jer 18,1-6; Róm 9,21/. Te és én agyag vagyunk, engedd a Mestert, hadd formáljon téged saját gondolatai szerint; maradj csöndben, ne írd neki elő semmit. De egyet elvár az Úr tőlem, tőled és mindnyájunktól, hogy hűnek találtassunk /1Kor 4,2/.*

Különösen három csoportot említ az Ige, ezeket fogjuk most röviden megismerni. Rájuk volt bízva a költöztetés.

Mérári fiainak szolgálata /4,29-33/.

Az ő kötelességük volt a szentély nehéz tárgyainak szállítása: az ezüst talpak, oszlopok, deszkák és reteszrudak hordozása. Ezeket kellett az építésnél először elhelyezni. Az ezüst, ha visszaemlékezünk, a váltság képe. Hiszen az ezüst talpakat a váltságpénzből állították elő, amihez mindenki hozzájárult /2Móz 30,13-15/. A vér általi váltság mindent megelőz. Szolgálatukat, újszövetségi értelemben, az evangélistákkal hasonlíthatjuk össze. Ő az úttörő, aki elől megy, aki, ahogy Pál mondja, az alapot rakja le /1Kor 3,10/. Rendkívül fontos az evangélista vagy misszionárius szolgálata, aki az evangéliumot mint örömhírt elől viszi. Ez a mi időnkben sokféle módon történik.

Mérári fiai Itámárnak, Áron fiának vezetése alatt álltak. Ő osztotta szét egyenként a tárgyakat. Az evangélista sem magától cselekszik, hanem a hírt ajándékba kapja és úgy mondja, ahogy Izráel prófétái: "Így szól az Úr". Mérári fiai sokan voltak, 3200 fő, akik az eszközöket szállították. Az Úr megparancsolta: "Kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásba" /Mt 9,38/. Mérári fiai sohasem cselekedtek önállóan, csakis Itámér útmutatása vagy parancsa szerint. Az alárendeltségnek ez az érzülete ma nagyon hiányzik. Az ember nem akarja magát alárendelni, nem enged semmit mondani magának, hanem a saját elgondolása szerint cselekszik. Nem illeszkedik bele semmilyen gyülekezeti rendbe, elfelejti, hogy a mi Istenünk nem a rendtelenség Istene. Kedves Olvasó, azon a helyen állsz-e, amelyet az Úr az Igéjén keresztül szeretne megmutatni neked?

Gerson fiainak szolgálata /21-28/

Rájuk voltak bízva a takarók, a függönyök stb. Láttuk, milyen fontos volt Mérári fiainak szolgálata, akik mindenkit megelőztek, hogy az újabb építésnél mindig lerakják az alapot. De mi haszna lett volna az ezüst talpaknak a kerítés nélkül? Önmagukban nem képezték volna sem pitvart, sem szentélyt, ide függönyökre volt szükség. Tehát a második csoport szolgálata sem volt kevésbé fontos és szükséges, mint az első. Ha Mérári fiait az evangélistákkal hasonlítottuk össze, akkor Gerson fiait a gyülekezet pásztoraihoz hasonlíthatjuk. Az evangélisták gyakran sok embert fölébresztettek, de hiányoztak a pásztorok. És mi volt a következmény? Nem volt pitvar, amely körülzárja és megőrizze őket. Szétszéledtek a bárányok. Nem volt senki, aki legeltesse és vezesse őket. Önmagukra maradtak. Senki sem hordozta karjain a gyenge bárányokat, ahogy a jó Pásztor tette. A remélt áldás, amely az evangélisták szolgálatából fakadt, elveszett. Ahogy a kerítés mindent összekötött egymással, úgy munkálja ezt a pásztor a gyülekezetben. Ahogy a szentélyben a deszkák egymás mellett sorakoztak, úgy kell az egyes bárányokat összegyűjteni a cél érdekében, amelyről Pál így ír: "Mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban" /Gal 3,28/.

Figyelmet érdemel Gerson fiainak nagy száma is, akik ezt a szolgálatot végezték, 2630-an voltak. Nem úgy volt ekkor, mint Aggeus napjaiban, amikor sokan csak saját házaikra gondoltak, azokat építették, az Úr házát azonban elhanyagolták /Agg 1,4.9/ Ne így legyen! Az Isten háza iránti szeretet álljon az első helyen, ahogy az Úr mondja: "Keressétek először Isten országát" /Mt 6,33/. Isten népe között sokan vannak olyanok, mint a méhek között a herék, akik nem akarnak dolgozni, csak enni az édes mézet. Ezek Krisztus napján megszegyenülten fognak ott állni.

Kehát fiainak szolgálata /15/.

A 4-14 versekben írják le mindazt, amit nekik kellett szállítani. Ők hordozták tehát a tulajdonképpeni szentélyt, illetve a szentélyt megtöltő lényeges részeket. Miután Mérári fiai lerakták az alapokat és felállították a deszkákat, Gerson fiai pedig felrakták a takarókat és függönyöket, jöttek Kehát fiait, megtöltötték a szentélyt a pompás arany eszközökkel, és helyeikre állították azokat. Láttuk már előzőleg, hogy a szentély egyes tárgyai, a rézoltártól a frigládáig az üdvösség útját ábrázolják. Csak miután ismét minden a megfelelő helyen állt, jött megint a felhő, és újból befedte Isten hajlékát. Ha a két előző csoportot az evangélistákkal és a pásztorokkal hasonlítottuk össze, akkor Kehát fiait a tanítókhöz hasonlíthatjuk. A tanítók azok, akik az Ige által a Szent Szellem erejében szólnak, és a hívőket Isten jelenlétébe vezetik, a szentek szentjébe, amely minden hívő számára nyitva áll. A tanító nem csupán pusztá tudást nyújt, ami felfuvalkodottá tesz, hanem saját példája és az Ige tanítása által Isten imáadására serkenti a hallgatókat, mert **az Atya imádókat keres.**

Közös szolgálat.

A legszebb, amit a három csoportnál látunk, a harmonikus együttműködésük. Mindnyájan a főpap vezetése alatt dolgoztak. Senki sem nézett irigykedve a másikra, mintha az ki lenne tüntetve, hanem mindenki hűségesen végezte a neki megparancsolt szolgálatot. Sűrlődés nélkül állították fel a szentélyt. A terhek lehetnek különböző nagyok és nehezek, de ugyanazt a célt szolgálták: "A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Szellem" /1Kor 12,4-6/. Bárcsak mi is mindnyájan ugyanilyen igyekvők lennénk, és ne volna más célunk, mint Istenünk házának építése, akkor nem volnának sűrlődások vagy diszharmonia, hanem csak siker feletti öröm. Napjainkban olyan könnyen csúsznak be gyanúsítgatások, irigykedések és más gonosz dolgok, amelyek nem lehetségesek, ha minden egy szellemben, a Szent Szellem által történik. Töltsön el bennünket bűnbánat, ha ebben bűnösnek tudjuk magunkat, mert akkor nem az Úr házát építettük, hanem a magunkét, és nem az Ő tiszteletét kerestük, hanem a magunkét.

A munkások jutalma.

Az Írás azt mondja: "Nem fáradnak hiába". Ahogy a szent sátor építői, Bésálél és Aholiáb gazdag jutalmat nyertek, ugyanígy gondol az Úr azokra is, akik az Úr eszközeit hordozzák. Jutalmuk Isten tüzes áldozata /5Móz 18,1-2/. Sőt, még több, maga az Úr az ő jutalmuk és örökségük /Ez 44,28/. **Őt birtokolni, ez a legnagyobb gazdagság. Az Úr azt mondja: Minden, ami az envém, a tietek. Akik az oltárnál szolgálnak, az oltárról élnek** /1Kor 9,13/. De a legnagyobb jutalmat az hozza magával hamarosan, aki ezt mondja: "Íme, hamar eljövök, és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek az ő cselekedete szerint" /Jel 22,12/. **Bárcsak mondhatná az Úr neked is, nekem is ama napon: "Jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokra bízlak ezután, menj be a te Urad örömebe"** /Mt 25,21/.